COLECȚIA

Fiorii de poveste

TERESA MEDEIROS

O noapte compromițătoare

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul22
Capitolul 23
Epilog

Teresa Medeiros

O noapte compromiţătoare

V.1.0

Capitolul 1

Dragă cititorule, nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima dată pe bărbatul care plănuia să mă ucidă…

Londra, 1825

Carlotta Anne Fairleigh tocmai ieşea. Din păcate, în acel moment, nu ieşea decât din propria rochie de bal lucrată cu grijă, şi de pe fereastra de la etajul al doilea al conacului din Mayfair al mătuşii sale Diana. Şi poate că ar fi reuşit să ducă la bun sfârşit cea de-a doua activitate fără vreun incident, dacă volanele de mătase care îi împodobeau corsetul rochiei nu s-ar fi agăţat într-un cui ce ieşise din pervaz.

— Harriet! şopti Lottie disperată. Harriet, unde eşti? Am îngrozitor de mare nevoie de ajutorul tău!

Îşi întinse gâtul să se uite în camera de zi plăcută în care stătuse destul de confortabil până în urmă cu doar câteva minute. O pisică albă pufoasă moţăia pe şemineu, dar Harriet, asemenea norocului lui Lottie, părea să se fi evaporat.

— Oare unde o fi dispărut gâsculiţa asta? bombăni ea.

În timp ce se lupta să-şi elibereze volănaşul din cui, tălpile netede ale pantofilor din piele dansau şi alunecau pe ramura de copac care se întindea chiar sub ea, încercând în zadar să se prindă de ceva.

Aruncă o privire reticentă peste umăr, în timp ce braţele o dureau de la efort. Lespezile terasei de dedesubt, la care, cu doar câteva minute înainte, crezuse că putea ajunge, păreau acum la câteva leghe depărtare. Se gândi să strige după un lacheu, dar se temea că va veni, în schimb, fratele ei, şi va descoperi în ce situaţie delicată era. Deşi era numai cu doi ani mai mare decât ea, George se întorsese recent din primul său mare tur al continentului, şi era foarte dornic să se laude cu nou căpătatul său rafinament în faţa surorii mai mici.

Sunetele discordante ale unui cvartet de coarde ce-şi acorda instrumentele fură duse de vânt prin uşile din sticlă de pe partea de nord a casei. Într-un timp foarte scurt, Lottie ştia că va auzi huruitul de roţi al trăsurilor şi murmurul de voci şi râsetele primitoare în timp ce crema aristocraţiei din Londra venea să-i inaugureze debutul în înalta societate. Fără să bănuiască măcar că oaspetele lor de onoare stătea agăţat de o fereastră cu două etaje mai sus, pierzându-şi singura şansă la respectabilitate.

Poate că nu s-ar fi aflat la ananghie dacă Sterling Harlow, cumnatul şi tutorele ei, i-ar fi găzduit debutul la reşedinţa Devonbrooke, întinsul său conac din cartierul West End. Dar verişoara lui, Diana, îl

convinsese prin linguşiri să-i cedeze ei onoarea.

Nu fu nevoie de un efort prea mare pentru imaginaţia bogată a lui Lottie să şi-i închipuie pe oaspeţii mătuşii sale adunaţi în jurul trupului ei inert, întins pe lespezi. Femeile şi-ar apăsa batistele parfumate peste buze pentru a-şi înăbuşi suspinele, în timp ce bărbaţii ar fi „ţăţâit" a dezaprobare, murmurând ce păcat groaznic era că aveau să fie lipsiţi pentru totdeauna de compania ei plină de vioiciune. Aruncă o privire tristă către poplinul violet al fustei sale. Dacă rochia nu ar suferi prea mult în drumul său spre pământ, poate că familia ei ar putea să o îngroape în ea.

Era uşor să-şi imagineze şi reacţia rudelor. Sora ei, Laura, şi-ar ascunde faţa scăldată în lacrimi în reverele soţului ei, cu inima frântă pentru ultima dată de nesăbuinţa lui Lottie. Dar cea mai condamnabilă dintre toate ar fi dezamăgirea amară întipărită pe chipul cu trăsături frumoase ale cumnatului ei. Sterling petrecuse o grămadă de timp, grijă, răbdare şi bani pentru a o transforma într-o adevărată doamnă din înalta societate. Seara aceea fusese ultima ei şansă de a dovedi că eforturile lui nu fuseseră în zadar.

Daca prietena ei cea mai bună, Harriet, nu ar fi venit alergând în încăpere, pe când slujitoarea mătuşii sale Abigail îi făcea ultimele retuşuri la coafură, Lottie s-ar fi aflat încă în faţa mesei de toaletă din salon.

Recunoscând petele de roşeaţă ce colorau obrajii lui Harriet, Lottie se ridicase rapid de pe scaun.

— Mulţumesc, Celeste. Asta este tot.

De îndată ce servitoarea ieşi, Lottie se duse iute lângă prietena ei.

— Ce s-a întâmplat, Harriet? Arăţi de parcă ai fi înghiţit o piaică.

Deşi Harriet Dimwinkle nu era prea grăsuţă, totul la ea dădea impresia de rotunjime – obrajii cu gropiţe, ochelarii cu ramă de oţel ce îi acopereau ochii căprui, umerii care îi rămâneau uşor aplecaţi în ciuda orelor nesfârşite în care fusese forţată să mărşăluiască în jurul salonului de la Şcoala de Conduită pentru Tinere Educate a Doamnei Lyttelton cu un atlas greu pe cap. Numai numele fusese suficient să-i atragă tachinarea fără milă a colegelor ei. Nu ajutase nici faptul că fata era un pic cam… ei bine, prostuţă.

Fiind o persoană care nu tolera nedreptatea, Lottie se proclamase apărătoarea lui Harriet. Îi era ruşine să recunoască, chiar şi în sinea ei, că însăşi lipsa de inteligenţă a lui Harriet îi permisese acestei fete blajine să accepte cele mai multe dintre planurile lui Lottie fără a se îngrijora în legătură cu consecinţele.

Harriet se agăţă strâns de braţul lui Lottie.

— Tocmai le-am auzit pe două dintre servitoare şoptind. N-o să ghiceşti niciodată cine a locuit alături de noi în ultimele două săptămâni, practic sub nasul mătuşii tale.

Lottie aruncă un ochi pe fereastră. Casa întunecată de alături abia se zărea printre umbrele amurgului.

— Nimeni, mă gândesc eu. Locul e pustiu. Suntem aici de marţi şi încă nu am văzut nici măcar un suflet acolo.

Harriet deschise gura.

— Stai! Lottie se îndepărtă de prietena ei, ridicând o mână în semn de avertizare. Nu contează. Nu vreau să ştiu. Ultimul lucru de care am nevoie în seara aceasta este ca Laura să mă dojenească pentru că sunt o curioasă incorigibilă.

— Dar tu nu eşti o curioasă, spuse Harriet, clipind ca o bufniţă în spatele ochelarilor ei. Eşti o scriitoare. Mereu ai spus că surorii tale îi lipseşte imaginaţia pentru a face distincţia între ele. Motiv pentru care pur şi simplu trebuie să-ţi spun că…

Lottie o întrerupse din nou.

— Ştii pe cine i-a cerut Sterling mătuşii mele să o invite în seara asta? Pe domnişoara Agatha Terwilliger.

Harriet păli.

— Pe însăşi Teribila Terwilliger?

Lottie dădu din cap.

— Chiar pe ea.

Agatha Terwilliger fusese singurul profesor de la şcoala doamnei Lyttelton care refuzase să strângă din dinţi şi să atribuie predilecţia lui Lottie pentru nebunii „optimismului său” sau „pasiunii pentru viaţă”. Fusese mult mai interesată de formarea caracterului elevei sale decât să-l împace pe puternicul tutore al lui Lottie, ducele de Devonbrooke care o adora pe cumnata sa. Morocănoasa fată bătrână luptase de fiecare dată cu voinţa lui Lottie, câştigând ostilitatea ei nemuritoare, precum şi respectul ei şovăitor.

— Sterling vrea să-i demonstrez domnişoarei Terwilliger că nu mai simt băieţoiul neascultător care i-a cusut degetele de la mănuşi şi şi-a adus poneiul în dormitor. Când voi coborî scările în seara asta, bătrâna zgripţuroaică – Lottie tresări dându-şi seama de greşeală – această femeie dragă şi blândă nu va vedea decât o adevărată lady, gata să-şi facă debutul în înalta societate. O tânără care a acceptat în sfârşit ideea nobilă că virtutea este propria recompensă.

Harriet afişă o expresie imploratoare.

— Dar chiar şi cea mai virtuoasă dintre doamne se bucură să mai guste câte un scandal savuros din când în când. Motiv pentru care pur şi simplu trebuie să ştii cine locuieşte în acea casă. Este…

Lottie îşi astupă urechile cu palmele şi începu să fredoneze partea a doua din Simfonia a cincea a lui Beethoven. Din păcate, anii în care trăsese cu urechea îi perfecţionaseră abilităţile de citire pe buze până la nivelul unei arte.

— Nu! Coborî încet mâinile. Nu se poate! Însuşi Marchizul

Criminal?

Harriet dădu din cap, buclele ei moi fluturând asemenea urechilor maro şi mătăsoase ale unui spaniel.

— Chiar el. Şi slujnicele jură că aceasta este ultima lui noapte în Londra. Mâine pleacă în Cornwall.

Lottie începu să se plimbe încoace şi-ncolo de-a lungul covorului Aubusson decolorat, devenind din ce în ce mai agitată.

— Mâine? Deci asta ar putea fi ultima mea şansă de a da ochii cu el. Oh, de-aş fi ştiut mai devreme! M-aş fi putut căţăra chiar în copacul ăsta de la fereastră şi m-aş fi strecurat în curtea lui fără să afle cineva.

Harriet se cutremură.

— Şi dacă te ar prinde spionându-l?

— N-aş avea de ce să mă tem, spuse Lottie, cu mai multă convingere decât simţea. Din câte am auzit, ucide doar persoanele pe care le iubeşte.

Într-un moment de inspiraţie, se grăbi spre cufărul ei şi începu să răscolească obiectele din el, aruncând în stânga şi-n dreapta mănuşi, ciorapi de mătase şi evantaie pictate manual până când găsi binoclul de teatru pe care îl căuta.

— Nu cred că ar strica să tragem un pic cu ochiul, nu-i aşa?

Cu Harriet aproape călcând pe tivul festonat al rochiei sale, Lottie traversă camera şi deschise fereastra. Se aplecă afară şi îndreptă binoclul mic aurit spre casa alăturată, recunoscătoare că mugurii verzi şi delicaţi ai teiului încă nu înfrunziseră. Chiar dacă le separa numai un zid de piatră, cele două case ar fi putut la fel de bine să existe în lumi diferite. Spre deosebire de casa mătuşii sale, din clădirea de alături nu se revărsa niciun fel de lumină de la ferestre, nu se vedea forfotă de servitori, nu se auzea niciun râs zgomotos în timp ce copiii şi spanielul alergau pe scări şi se zbenguiau pe podele.

Harriet îşi lăsă bărbia mică şi rotundă pe umărul lui Lottie, făcând-o să tresară.

— Crezi că este posibil ca unchiul tău să-l fi invitat la bal?

— Chiar dacă unchiul Thane l-ar invita, nu ar veni. E un pustnic notoriu, explică Lottie răbdătoare. Şi pustnicii sunt renumiţi pentru că refuză invitaţii chiar şi la cele mai bune serate.

Harriet lăsă să-i scape un oftat visător.

— Nu crezi că e nevinovat, nu? E drept că ziarele de scandal l-au condamnat deja, dar nu a fost niciodată judecat în vreun tribunal.

Lottie goni un măcăleandru curios care coborâse pe ramura de deasupra capului ei şi încerca să-i ciugulească smocul de bucle aurii din vârful capului. Chiar dacă era la modă să-ţi decorezi coafura cu pene, se îndoia că o pasăre întreagă ar trece neobservată.

— De ce alte dovezi mai ai nevoie? S-a întors într-o noapte în casa

din Londra şi şi-a găsit soţia cea tânără şi frumoasă în braţele celui mai bun prieten al său, unde a fost împinsă, fără îndoială, de indiferenţa sa crudă. I-a chemat amantul afară, l-a împuşcat mortal, apoi a dus-o înapoi în sălbăticia din Cornwall, unde a murit doar câteva luni mai târziu, după ce a alunecat în modul cel mai suspect posibil de pe o stâncă în mare.

— Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi împuşcat-o pe ea în locul amantului, spuse Harriet.

— Harriet, cât de fermecător de brutal! exclamă Lottie, răsucindu-se ca să-şi privească prietena într-o lumină nouă. Chiar săptămâna trecută, *The Tatler* a publicat o bârfă obscură ce insinua că fantoma soţiei sale încă mai colindă pe holurile conacului Oakwylde, jelindu-şi amantul mort. Se spune că nu-şi va găsi liniştea până când nu se va face dreptate.

— Aş crede că acesta este lucrul cel mai potrivit pentru a-ţi strica digestia. Poate că de asta a ales să-şi petreacă două săptămâni ocupându-se de afaceri în Londra.

— Să-l ia naiba oricum! Creatura îndărătnică a tras toate draperiile. Lottie coborî binoclul. Intenţionam să-mi creez personajul negativ din primul roman inspirându-mă din imaginea lui mişelească. Oftând, închise fereastra. Dar presupun că nimic nu mai contează acum. Începând din această seară, voi intra oficial în tagma aspirantelor la căsătorie, ceea ce înseamnă că toată Londra va fi animată de bârfe de fiecare dată când voi folosi furculiţa greşită sau voi strănuta fără să folosesc batista. Şi până să mă dezmeticesc bine, o să mă trezesc izolată într-o casă de la ţară, cu un moşier plictisitor pe post de soţ şi o droaie de copii.

Harriet se lăsă să cadă într-o canapea îndesată, întinzând mâna să mângâie pisica ce dormea pe cămin.

— Dar nu asta vrea orice femeie? Să se căsătorească cu un bărbat bogat şi să ducă viaţa plină de plăceri a unei doamne?

Lottie ezită, trezindu-se într-una dintre rarele ocazii în care nu îşi găsea cuvintele. Cum putea explica neliniştea care i se strecurase în inimă? Pe măsură ce debutul ei în societate se apropia, avea sentimentul sufocant că viaţa ei era pe cale să se sfârşească chiar înainte de a fi început.

— Desigur că asta e ceea ce-şi doreşte orice femeie, spuse ea, în egală măsură ca să se convingă pe sine însăşi, dar şi pe Harriet. Doar o fată prostuţă ar visa să devină un romancier gotic celebru ca doamna Radcliffe sau Mary Shelley. Alunecă pe scaunul din faţa mesei de toaletă, vârî nişte hârtie de orez într-un borcan cu pudră şi îşi tamponă nasul uşor cârn şi elegant. Nu pot să-l dezamăgesc din nou pe Sterling. El şi Laura m-au primit în casa lor, s-au îngrijit de educaţia mea şi m-au scos din toate belelele. A fost pentru mine mai mult un

tată decât un cumnat. Când voi coborî scările în această seară, vreau să-i văd faţa strălucind de mândrie. Vreau să fiu doamna care a visat el că voi deveni.

Oftă, dorindu-şi ca tânăra cu aspect regal din oglindă să nu arate chiar atât de mult ca o străină. Îndoiala ce-i umbrea trăsăturile făcea ca ochii ei mari albaştri să pară mult prea mari pentru chipul ei.

— Ar trebui să ne acceptăm soarta cu resemnare, dragă Harriet. Zilele noastre de zgâtii neastâmpărate au rămas în urmă. După seara aceasta, nu vor mai fi aventuri măreţe pentru niciuna dintre noi.

Ochii lui Lottie îi întâlniră pe cei ai lui Harriet în oglindă.

— După seara aceasta, şopti ea.

Următorul lucru pe care îl făcu Lottie fu să-şi ridice fusta şi să scoată un picior peste pervaz.

— Unde te duci? strigă Harriet.

— Vreau să arunc o privire la vecinul nostru notoriu, răspunse Lottie, trecându-şi şi celălalt picior peste pervaz. Cum aş putea spera vreodată să scriu cu convingere despre un personaj negativ, dacă nu am văzut niciodată unul?

— Eşti sigură că este un gest prudent?

Îngrijorarea prietenei sale o făcu pe Lottie să se oprească. Nu era genul lui Harriet să aibă rezerve în privinţa oricărui lucru sugerat de Lottie, indiferent de cât de bizar ar fi fost.

— Am tot restul vieţii în faţă ca să îmi fac probleme pentru prudenţă. Dar mi-au mai rămas doar câteva momente preţioase în care pot să fiu eu însămi.

Se lăsă în jos pe fereastră. Întinzându-se, putea atinge doar cu degetele de la picioare ramura de dedesubt. În timpul anilor de şcoală, dobândise o experienţă vastă urcând şi coborând din copaci pentru a eluda orele nerezonabile de întors acasă şi pe directoarele de şcoală vigilente.

— Dar ce voi face dacă sora şi mătuşa ta vor veni să te ia? strigă Harriet după ea.

— Nu-ţi face griji. Cu puţin noroc, mă voi întoarce înainte ca muzicienii să cânte notele primului vals.

Şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă acel cui încăpăţânat nu s-ar fi agăţat de volanele ei, iar Harriet nu ar fi dispărut brusc. Încă legănându-se între fereastră şi copac, Lottie smuci fără speranţă de material. Fără avertisment, volanul se rupse. Ea se clătină, fiindu-i greu să aleagă dacă să se agaţe de copac sau să prindă mătasea care fâlfâia. Această ezitare o făcu să-şi piardă echilibrul de tot. Plonjă pe spate printre ramuri, cu un ţipăt oprit în gât.

Din fericire, nu căzu prea departe.

Ateriză într-un leagăn ţepos, format din trei ramuri presărate cu verdeaţă delicată de primăvară. Încă încerca ameţită să accepte faptul

că domnii din Londra vor trebui să-i jelească pierderea în altă zi, când umerii şi capul lui Harriet apărură la fereastra de deasupra ei.

— O, acolo erai! spuse Harriet cu voioşie.

Lottie se încruntă la ea.

— Ce-ai făcut? Te-ai strecurat să bei un strop de ceai?

Fără să remarce sarcasmul lui Lottie, Harriet ţinea în sus o haină de culoare închisă.

— M-am dus să-ţi aduc pelerina. Este luna mai, ştii. Încă este răcoare. Nu ai vrea să răceşti. Ar putea fi fatal.

— La fel ca şi căzătura de la nouă metri înălţime, o informă Lottie posomorâtă. Îşi privi cu tristeţe corsetul zdrenţuit. Poţi să o arunci jos. Se pare că voi avea nevoie de ea.

Mantaua căzu umflându-se deasupra capului ei, orbind-o pe moment. Lottie îndepărtă faldurile din lână moale de pe faţă, apoi apucă veşmântul şi îl aruncă peste zidul de piatră.

Harriet se uită agitată peste umăr.

— Ce să fac cât timp tu eşti plecată?

— Fii drăguţă şi adu un ac şi aţă.

Ascunzându-şi un sân năbădăios înapoi în corsetul slăbit, Lottie mârâi:

— Nu cred că asta avea Laura în minte atunci când a spus că toţi vor vorbi despre debutul meu în lumea bună.

Apucând creanga de deasupra capului ei, Lottie se ridică în picioare. După ce îşi recapătă echilibrul, nu-i fu greu să sară până la ramura mare care se întindea peste zid şi în curtea casei de alături. Când ateriză de partea cealaltă a zidului, auzi huruitul unei trăsuri oprindu-se în faţa casei mătuşii ei, urmat de murmur de voci pe măsură ce pasagerii acesteia coborau.

Avea la dispoziţie chiar mai puţin timp decât sperase. Primii oaspeţi începeau să sosească.

Când se aplecă să-şi recupereze pelerina, o voce aspră şi cât se poate de familiară răsună de după zidul din faţă, trimiţându-i un fior de gheaţă pe şira spinării.

— E un miracol că a supravieţuit până la debut. Obişnuiam mereu să o avertizez că într-o bună zi va intra într-o belea din care nu va mai putea ieşi.

— Poate că într-o bună zi, domnişoară Terwilliger, şopti Lottie, acoperindu-şi umerii cu faldurile de lână moale ale pelerinei. Dar nu în seara asta.

Hayden St. Clair stătea singur în camera de lucru din casa închiriată, citind la lumina lumânărilor.

— „Misteriosul M.C. în persoană a fost văzut ieri ascunzându-se într-o prăvălie de pe Bond Street”, citi el cu voce tare din cea mai

recentă ediţie a renumitei *Gazette*. O păcăleală bună, murmură el, având în vedere că nu am ieşit din casă de luni. Întoarse pagina ziarului, căutând continuarea. „Există unele persoane care speculează că vizita sa ciudată în Londra ar fi fost planificată în aşa fel încât să coincidă cu începutul sezonului şi invazia de tinere frumoase şi îmbujorate, dornice să se alăture Vânătorii de Soţi.

Hayden se cutremură, imaginându-şi o biată vulpe în haine de seară trântită la pământ de o haită de debutante hlizite.

— „Dacă într-adevăr M.C. a decis să-şi caute o nouă mireasă, permiteţi-i acestui observator umil să sugereze o nuanţă adecvată pentru rochia ei de nuntă *negrul.”*

Izbucni într-un hohot zgomotos – pe jumătate amuzament, pe jumătate dezgust.

— Al naibii de deştepţi. Gloată jalnică.

Ţinu broşura deasupra lumânării aşteptând cu răbdare, până când marginile începură să se răsucească, apoi se aprinseră. Aplecându-se în faţă pe fotoliul tapiţat cu brocart, o aruncă pe grătarul rece, uitându-se, nu fără satisfacţie, cum ardea împreună cu ediţiile din acea zi a ziarelor *The Times, St. James Chronicle, Courier* şi *Spy*. Ar fi fost mai uşor să scape de ele dacă s-ar fi deranjat să aprindă lemnele pe care unul dintre lachei le pregătise în şemineu; dar, în comparaţie cu vânturile aspre care biciuiau landa Bodmin, vremea rece şi umedă din Londra părea extrem de blândă. Se afla în Londra de doar două săptămâni, dar deja îi lipseau aerul sărat al mării şi strigătul ascuţit al pescăruşilor care se roteau deasupra talazurilor înspumate.

Se întrebă ce ar scrie bârfitorii dacă ar şti că venise în Londra să-şi caute o femeie, însă nu o soţie. Dacă misiunea lor de a-l discredita nu ar fi fost încununată de succes, poate că ar fi reuşit s-o găsească.

The Tatler mersese până într-acolo încât îl acuzase că părăsise Cornwall pentru a scăpa de fantomele sale. Spre deosebire de bârfitorii profesionişti, nu era atât de nebun încât să creadă că fantomele ar putea rămâne captive între stânci abrupte, în lande bătute de vânturi. Era foarte probabil ca ele să tragă cu urechea la o partitură melancolică a lui Schubert, dusă de vânt printr-o fereastră deschisă de pe Bedford Square. Dădeau târcoale într-o adiere de parfum floral, care se ţinea cu încăpăţânare de haina lui mult timp după ce se atinsese uşor de purtător pe trotuarul aglomerat. Le urmăreau pe tinerele frumoase cu chipuri proaspete care se plimbau pe lângă magazinele de pe Regent Street, buclele lor săltăreţe şi pălăvrăgeala exuberantă aducând un zâmbet plin de plăcere pe buzele fiecărui bărbat care trecea pe-acolo.

Pe fiecare bărbat prea inocent să-şi dea seama că plăcerea unui bărbat era foarte probabil să se dovedească a fi pieirea altuia.

Hayden zărise o astfel de creatură chiar în dimineaţa aceea – un

spiriduş cu părul de aur, care coborâse dintr-o trăsură cu blazon şi intrase în casa de alături, aruncându-i o provocare zeflemitoare fetei care mergea greoi în spatele ei. Le privise de la fereastra dormitorului său aflat la etajul al doilea, cu degetele înţepenite în încercarea de a-şi înnoda eşarfa. Cu toate că trântise fereastra şi trăsese draperiile grele ca să nu-i mai vadă chipul ispititor, râsul ei îl urmărise tot restul zilei.

Se ridică, îndreptându-se spre cufărul elegant din piele cocoţat pe marginea biroului. Îi fusese adus chiar în acea dimineaţă, îl deschise şi privi conţinutul ascuns în interiorul căptuşit cu catifea. Părea o consolare jalnică în comparaţie cu comoara pe care sperase să o găsească. Ar fi putut la fel de bine să rămână în Cornwall, îşi spunea el, dar misiunea sa de cântare părea prea importantă pentru a avea încredere într-un secretar sau un avocat, oricât de discret ar fi fost. Dădu să închidă capacul cu benzi de alamă, apoi se opri, şovăind în mod ciudat să ascundă conţinutul cufărului.

Tocmai îndesa nişte cărţi şi registre în valiza deschisă pe cealaltă parte a biroului, când auzi o bătaie în uşă. Hayden o ignoră, ştiind din experienţă că, dacă ar fi aşteptat suficient de mult, indiferent cine era ar fi plecat. Le dăduse liber servitorilor la scurt timp după ceai, hotărând că le-ar prinde bine să se bucure de ultima noapte în Londra, chiar dacă el alesese să nu iasă.

Bătaia cu ciocanul de alamă insistă – fermă, sigură şi neobosită. Cu răbdarea pusă la încercare, Hayden îndesă ultimul registru în valiză. Traversă furios foaierul până la uşa din faţă, pe care o deschise cu violenţă.

Scepticismul său referitor la existenţa fantomelor dispăru în acel moment.

O nălucă venită din propriul său trecut se odihnea sprijinită de balustrada de fier a terasei, cu o aureolă de păr blond-argintiu în lumina cenuşie a felinarelor cu gaz. Hayden nu-l mai văzuse pe Sir Edward Townsend de patru ani, din ziua de toamnă furtunoasă în care Hayden îşi înmormântase soţia în cripta familiei Oaldeigh. Deşi înmormântarea lui Justine trebuia să fie privată, Hayden nu se îndurase să-i întoarcă spatele lui Ned. La urma urmei, şi Med o iubise.

Nu-i interzisese lui Ned un ultim rămas-bun, dar părăsise cimitirul fără a schimba vreo vorbă cu el.

Fusese o vreme când prietenul său l-ar fi îmbrăţişat şi l-ar fi bătut puternic pe spate. Acum, atitudinea rigidă a lui Hayden făcea ca un astfel de gest să fie imposibil.

— Ned, spuse Hayden rece.

— Hayden, răspunse Ned, cu o expresie prefăcut batjocoritoare.

Înainte ca Hayden să poată protesta, Ned îşi făcu drum pe lângă el şi apoi până în foaier, răsucindu-şi bastonul între degetele abile. Arăta aproape la fel ca băiatul de doisprezece ani pe care Hayden îl

cunoscuse la Eton în urmă cu atâţia ani – cu picioare lungi şi impecabil de la vârfurile cizmelor Wellington lustruite până la tunsoarea scurtă în stil grecesc.

— Intră, spuse Hayden pe un ton sec.

— Mulţumesc. Cred că voi intra. Ned se întoarse, lovind cu vârful bastonului podeaua de stejar. Nu puteam să te las să te furişezi din Londra fără să ne revedem. Poate că majordomul tău a fost neglijent. Te-am căutat în fiecare zi în ultima săptămână şi încă nu am primit vreun răspuns. Privirea sa căzu pe masa din hol, unde se afla un vas de argint plin cu cărţi de vizită şi plicuri din pergament subţire, dintre care niciunul nu fusese deschis. Ah… văd că nu majordomul este cel neglijent, ci eu. M-am bazat prea mult pe educaţia pe care ţi-a dat-o mama ta. Dumnezeu să-i odihnească sufletul drag.

Hayden se rezemă de uşă şi îşi încrucişă braţele peste piept, refuzând să pară vinovat.

— Mama m-a învăţat că este nepoliticos să te amesteci în treburile altora.

Ned îl ignoră şi luă un teanc de cărţi de vizită şi invitaţii pe care începu să le răsfoiască.

— Doamna Salisbury. Doamna Skeffington. Ducesa de Barclay. Îşi mută privirea spre Hayden, ridicând dintr-o sprânceană argintie. Acestea sunt toate de la amfitrioane prin excelenţă. Spune-mi, cum este să fii din nou unul dintre cei mai vânaţi burlaci din Londra?

Hayden îi smulse invitaţiile din mână şi le aruncă înapoi pe masă.

— Nu intenţionez să am vreo relaţie cu cei care se mândresc cu manierele, dar nu şi cu bunătatea lor. Ei nu caută un al patrulea jucător pentru partidele lor de cărţi sau un partener de vals pentru fiicele lor, ci pe cineva despre care oaspeţii lor să poată şopti în spatele evantaielor şi a trabucurilor – o curiozitate care să poată fi atât compătimită, cât şi insultată.

— Ah, da. Marchizul Ucigaş. Pare o persoană destul de infamă, aşa cum este descris în paginile gazetelor şi ale ziarelor de scandal, nu-i aşa? Este uimitor că eu chiar am avut curajul de a-ţi face o vizită. Ned îşi studie unghiile frumos îngrijite. Dar, din moment ce nu intenţionez să mă culc cu vreuna dintre viitoarele tale soţii, n-ar trebui să-mi fac griji că mă vei da afară sau că, într-o furie ucigaşă, mă vei înjunghia în gât cu o linguriţă.

Hayden înţepeni, uimit de îndrăzneala prietenului său.

— Nici nu ar trebui. Nu intenţionez să mă recăsătoresc.

— Mare păcat. Dar în ochii cenuşii şi reci ai lui Ned se citi tristeţe, nu milă. Ai fost unul dintre cei mai devotaţi soţi pe care orice femeie şi l-ar putea dori.

Tăcură amândoi pentru o clipă. Apoi, dinţii lui Ned sclipiră, într-o fantomă a vechiului său rânjet.

— Vino cu mine în seara asta, Hayden! Harriette Wilson s-a căsătorit cu ducele de Beaufort şi s-a retras la Paris ca să chinuie pe toată lumea cu memoriile ei, dar surorile ei încă mai ştiu cum să dea o petrecere. Putem să ne îmbătăm criţă, cu o bucăţică de muselină pe genunchi, şi să ne prefacem că avem optsprezece ani din nou şi că suntem proaspăt sosiţi de la Eton. Vino cu mine! Vei vedea. Va fi exact ca înainte.

În ciuda insistenţelor lui Ned, ştiau amândoi foarte bine că niciodată nu va mai fi ca înainte. În loc de trei tineri sălbatici şi frumoşi trăind cele mai ilicite plăceri ale oraşului, nu ar mai fi decât doi.

Hayden se sili să schiţeze un zâmbet, târât de undeva din amintire.

— Mi-e teamă că în seara asta va trebui să le curtezi singur pe fermecătoarele surori Wilson. Am de gând să mă retrag devreme şi să plec la prima oră spre Cornwall.

Ned scrută cu atenţie camera de lucru sumbra din spatele său.

— Nu suport gândul că stai îngropat în acest mausoleu închiriat în ultima ta noapte în civilizaţie. Cel puţin lasă-mă să-ţi trimit pe cineva care să-ţi ţină de cald.

— Nu va fi necesar. Bucătarul mi a lăsat o prepeliţă grasă pe sobă şi o sticlă de Madeira. Acesta va fi tot confortul de care am nevoie.

Hayden deschise larg uşa de la intrare. Ned nu se obosi să se prefacă jignit sau că nu înţelesese. Dar făcu o pauză şi se întoarse pe verandă, cu o sclipire în ochi.

— Nu ar trebui să fii atât de grăbit să-mi respingi oferta. Chiar şi cea mai grozavă prepeliţă are nevoie de un strop de condiment.

Hayden îl urmări pe Ned mergând spre trăsură, neliniştit de scânteia răutăcioasă din ochii prietenului său. La Eton, acea privire prevestea mereu un bucluc, de obicei legat de sexul feminin.

Clătinând din cap la gândul propriilor fantezii, închise uşa ferm, alungând atât noaptea, cât şi fantomele sale.

Lottie îşi croi drum prin umbrele aruncate de ramurile de deasupra ale copacilor, recunoscătoare că nu o lăsase pe Harriet să o însoţească. Harriet nu fusese niciodată bună la furişat. Avea mereu tendinţa nefericită de a tropăi ca un cal la plug, indiferent de cât de moale era pajiştea sau cât de delicaţi îi erau pantofii.

Fuioare de ceaţă se ridicau din pământul umed, strălucind fantomatic sub luna ca o seceră. Când ieşi din umbră, Lottie îşi trase gluga pelerinei ca să-şi ferească părul de lumina lunii.

Casa îngustă cu trei etaje se înălţa deasupra ei, întunecată şi ameninţătoare. Dacă nu ar fi auzit bârfele slujnicelor, Lottie ar fi jurat că acea casă era pustie.

Studie rândul întunecat de ferestre de la etajul al treilea,

întrebându-se care dintre ele ascundea dormitorul marchizului. Îi era uşor să şi-l imagineze întins pe o cuvertură din satin, cu o cupă de coniac între degetele lungi, aristocratice, cu o licărire diabolică în ochi şi un rânjet cinic pe buze.

Înainte de a-i face curte şi a se căsători cu unsprezece ani în urmă cu soţia sa acum moartă, Hayden St. Clair, marchizul de Oakleigh, era unul dintre cei mai vânaţi burlaci tineri din toată Anglia. Se spunea că anunţul logodnei sale cu cea mai tânără dintre fiicele unui mic viconte francez fusese întâmpinat cu accese isterice de lacrimi şi suspine cu inima zdrobită. Deşi căsătoria sa cu fata se încheiase cu o tragedie, amintirile plăcute ale poveştii lor vijelioase de dragoste încă mai aduceau un oftat melancolic pe buzele chiar şi celei mai pudice doamne. În ciuda căderii lui spectaculoase în dizgraţia societăţii, Lottie nu se îndoia că aceleaşi doamne l-ar fi întâmpinat cu bucurie şi acum în saloanele lor, chiar şi numai dintr-o curiozitate morbidă.

În schimb, el alesese exilul în sălbăticia din Cornwall. Vizitele sale scurte şi rare la Londra erau învăluite în secret. În mod ironic, încercările sale de a trece nevăzut nu făceau decât să stârnească şi mai mult curiozitatea înaltei societăţi şi să stimuleze ziarele de scandal să facă speculaţii sinistre.

Lottie aşteptă câteva minute, ţopăind nerăbdătoare de pe un picior pe celălalt, dar tot nu zări vreun semn de viaţă în casa întunecată. Poate că marchizul nu era pustnicul pe care îl credea toată lumea. Poate că se afla chiar atunci în vreun club sau în vreo speluncă cu jocuri de noroc, dedându-se unora dintre cele mai sordide plăceri ale oraşului.

Tocmai se pregătea să facă iute cale-ntoarsă, gata să străbată drumul anevoios peste zid înapoi până la fereastra salonului, când un licăr de lumină se strecură prin uşile de sticlă, în colţul îndepărtat al casei.

Inima îi tresări. Era probabil doar o servitoare sau un lacheu care verifica să fie uşile încuiate pentru noapte, îşi spuse ea în gând. Dar înaintă oricum, ocolind umbrele de-a lungul peretelui. Până când ajunse la colţul verandei cu stucaturi, lumina dispăruse.

Lottie aruncă o privire spre casa mătuşii sale. Huruitul roţilor de trăsură se auzea tot mai frecvent, iar scâncetul viorilor mai insistent. Nu îndrăznea să mai rămână mult timp acolo. Chiar dacă o adora, nu degeaba lumea bună îl poreclise pe cumnatul ei Diavolul din Devonbrooke. Dacă rata primul dans al debutului ei, avea să plătească cu vârf şi îndesat.

Lumina apăru în nou, o licărire slabă, dar prea ispititoare ca s-o ignore, apoi dispăru pur şi simplu. Lottie se apropie tiptil de verandă, promiţându-şi că va arunca doar o privire rapidă în bârlogul marchizului înainte să se predea în întregime îmbrăţişării caste a

virtuţii. Ridicând o mână să blocheze strălucirea crudă a lunii, se strecură mai aproape de geam.

Fereastra franţuzească alăturată se deschise brusc. O mână masculină se repezi afară, o apucă strâns de încheietura mâinii şi o târî în casă. Prea surprinsă să ţipe, se pomeni holbându-se fără cuvinte la însuşi Marchizul Ucigaş.

Capitolul 2

Chipul lui era în egală măsură *groaznic şi irezistibil, frumuseţea sa întunecată reflectând adâncimile negre ale sufletului său…*

Deşi lumina lumânărilor arunca umbre pe chipul lui, nu avea cum să-l confunde pe răpitorul ei cu un servitor. Deasupra cizmelor lungi până la genunchi şi uzate, purta doar o pereche de pantaloni negri mulaţi, o vestă descheiată, şi o cămaşă crem din batist, fără guler şi deschisă la gât. Doar un gentleman ar fi îndrăznit să fie atât de nepăsător cu îmbrăcămintea. Pielea lui răspândea un parfum puternic de mirt, ce se amesteca cu căldura îmbătătoare a vinului din respiraţia lui. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Lottie, umerii săi largi blocând lumina lunii.

— La naiba cu Ned! Presupun că asta înţelege el prin discreţie – să te trimită să te furişezi printre tufişurile din spatele casei ca un hoţ. Vocea lui era mătăsoasă, dar aspră, reuşind dintr-odată să-i aline şi să-i incite în acelaşi timp simţurile rebele. Slavă Domnului că le-am dat slujitorilor seara liberă.

— L-le-aţi dat? se bâlbâi ea, perfect conştientă că până atunci nu mai fusese niciodată singură cu un bărbat care să nu fi fost un servitor sau o rudă.

Şi niciun alt bărbat nu mai îndrăznise să se poarte cu ea cu o asemenea familiaritate şocantă. Deşi îşi slăbise strânsoarea, nu dădea niciun semn că intenţiona să-i elibereze încheietura mâinii.

Degetul său mare îi atingea uşor pulsul, care bătea nebuneşte.

— Cel puţin nu vor fi martori.

— Nu v-vor fi? repetă Lottie, începând să se simtă precum papagalul mătuşii Diana.

Imaginaţia sa bogată începu imediat să urzească mai multe scenarii sumbre pentru care un om ar prefera să nu aibă martori. Cele mai multe implicau strangularea şi pe Harriet plângând peste cadavrul ei.

Degetele lui nu erau lungi şi aristocratice aşa cum îşi imaginase, ci aspre, puternice şi cu bătături. În timp ce îl vedea frecându-i mâinile îngheţate, abia se stăpâni să nu şi le imagineze strânse în jurul gâtului ei.

— Tremuri. Nu ar fi trebuit să zăboveşti atât de mult timp în umezeală, prostuţă ce eşti.

În mod normal, Lottie ar fi obiectat gălăgios dacă inteligenţa ei ar fi fost pusă la îndoială, dar în acel moment chiar şi ea făcea acelaşi lucru.

— N-am văzut nici o trăsură în faţă. Presupun că Ned te-a

abandonat aici? Văzând că ea nu răspundea, clătină din cap. Ştiam eu că pune ceva la cale. Şi când te gândeşti că acea canalie sâcâitoare a avut tupeul să mă acuze pe mine de lipsă de maniere. Se pare că nu prea avem de ales, nu-i aşa? Ai putea la fel de bine să vii cu mine. Am aprins focul în birou.

Închise bine fereastra cu o eficienţă energică, apoi luă un sfeşnic de argint de pe o masă de cireş. Lottie recunoscu flacăra pâlpâitoare pe care o zărise legănându-se la ferestre. Când el dădu să iasă din cameră, ea şovăi, ştiind că aceea ar fi putut fi ultima ei şansă s-o ia la fugă. Dar şi ultima ei şansă să guste o aventură înainte de a trece la o dietă constantă de plictiseală. Dacă rămânea, ce poveste ar fi putut să-i spună lui Harriet! Cu condiţia, bineînţeles, să supravieţuiască.

Când el dispăru după colţ, se pomeni urmându-l, atrasă de voinţa lui puternică. Nu părea să fie genul de om obişnuit să fie sfidat.

În timp ce-l urma mai adânc în inima casei, privea încordată în jur, încercând să vadă ceva. Nu va putea să-i descrie bârlogul prea în amănunt lui Harriet. Lumina tremurătoare a lumânărilor nu făcea decât să adâncească umbrele întunecate. Bucăţi de pânză albă acopereau fiecare piesă de mobilier, dând camerelor pustii un aspect fantomatic. Ecoul gol al paşilor pe podeaua de stejar lustruit era singurul sunet care se auzea.

El aruncă o privire curioasă peste umăr.

— Nu eşti prea vorbăreaţă, nu?

Lottie trebui să-şi muşte buza ca să nu izbucnească în râs. De l-ar fi auzit George! Fratele ei spunea mereu că ea se oprea din vorbit doar ca să respire, căci albastrul nu se potrivea cu tenul ei deschis.

— Poate că e mai bine aşa. Nici mie nu prea îmi place să conversez în ultima vreme. De fapt, de abia mă suport pe mine însumi. O privi din nou. Este cu siguranţă o raritate să găseşti o femeie care să ştie când să tacă.

Lottie deschise gura să spună ceva. O închise repede, refuzând să se lase ispitită să riposteze.

Când gazda o conduse printr-o uşă boltită, umărul ei îi atinse uşor pieptul. Trase scurt aer în piept, complet nepregătită pentru acea senzaţie care îi îmbujora obrajii.

Deşi mobilierul din mahon greu nu era acoperit, camera de lucru nu era cu nimic mai primitoare decât restul casei. Rafturile ce se întindeau din podea până în tavan pe tot peretele din spate erau goale, fiind acoperite doar de un strat gros de praf. El aşeză sfeşnicul pe birou, trimiţând licăriri de lumină până la micul cufăr din piele deschis. Urmărind privirea lui Lottie, se repezi să-l închidă şi să-l încuie, cu trăsăturile împietrite. Acest gest protector îi spori şi mai mult curiozitatea. Oare ce-şi dorea atât de mult să ascundă? Paginile

proaspăt redactate ale unei biografii picante, în care îşi mărturisise toate faptele mişeleşti? Capul retezat al ultimei sale victime?

Lottie rămase împietrită la gândul propriilor presimţiri în timp ce el se îndreptă spre şemineu şi se aplecă pentru a aprinde focul ce fusese pregătit. Tentativele sale de folosire a cutiei cu iască, a surcelelor şi a vătraiului fură încununate de succes şi, în curând, se auzi trosnetul focului, creând o oază confortabilă de lumină în întunecimea casei.

Lumina focului îi transformă umerii largi şi şoldurile înguste într-o siluetă. Dar de-abia când se duse să aprindă lampa de pe birou îl văzu clar pentru prima dată.

Între tutorele ei, fratele ei şi unchiul Thane, Lottie îşi petrecuse o bună parte din viaţă înconjurată de bărbaţi frumoşi, astfel că rareori se uita a doua oară dacă trecea pe stradă pe lângă vreunul. Dar, dacă l-ar fi zărit pe acest bărbat trecând pe lângă ea pe stradă, ar fi dat peste primul felinar. Faţa lui nu era neapărat frumoasă, cât de-a dreptul captivantă. De data aceea, imaginaţia ei dăduse greş. Deşi părea mai precaut decât bănuise ea, nu se vedea nicio licărire sardonică în ochii săi, niciun rânjet cinic pe buze. Era mult mai tânăr decât îşi imaginase. Şanţurile adânci ce-i încadrau gura fuseseră sculptate de suferinţă, nu de timp. Faţa sa de copil căpătase o frunte încreţită şi un maxilar puternic. O urmă de barbă ce-i dădea un aer dezmăţat îi definea bărbia robustă. Părul ciufulit era de un şaten catifelat atât de închis, încât putea foarte bine să treacă drept negru. Avea neapărat nevoie de o tunsoare. Degetele lui Lottie o gâdilau, simţind o nevoie iraţională de a-i aşeza o şuviţă rebelă căzută pe frunte.

Ochii lui verzi fumurii de sub sprâncenele groase, negre, erau trăsătura cea mai fascinantă. Adâncimile lor luminoase păreau să treacă de la flacără la îngheţ, apoi din nou la flacără, în funcţie de capriciile schimbătoare ale focului.

Lottie era confuză. *Acesta* era Marchizul Ucigaş? *Acesta* era ticălosul care îşi trimisese atât de devreme în mormânt cel mai bun prieten şi soţia?

El îşi drese glasul şi îi făcu semn către o masă cu piedestal pe care o prepeliţă pe jumătate mâncată şi o sticlă de vin pe jumătate goală erau dovada unei cine singuratice.

— E posibil ca vizitiul meu să nu se întoarcă prea devreme. Ai dori să mănânci ceva? Poate un pahar de Madeira să te încălzeşti?

Lottie clătină din cap, fiindu-i încă frică să vorbească, de teamă să nu se dea de gol.

El se uită un pic nedumerit. Poate că vinul era otrăvit.

— Atunci, dă-mi voie cel puţin să-ţi iau pelerina.

Înainte să apuce să-l refuze din nou, el scurtă distanţa dintre ei. Cu o blândeţe surprinzătoare, îi dădu jos gluga.

Lottie închise ochii strâns, aşteptând ca el să-şi dea seama că nu era persoana pe care o aşteptase. Probabil că familia ei nici nu ar fi putut să-i audă ţipetele din cauza acordurilor plângăreţe ale viorilor.

Mâna lui zăbovi în părul ei. Îndrăzni să deschidă ochii. El îi mângâia o şuviţă strălucitoare care-i scăpase din coc, privind-o fascinat. O notă meditativă îi îndulci timbrul aspru al vocii

— Cel puţin Ned a avut înţelepciunea să nu-mi trimită o brunetă. Privirea lui se opri pe chipul el Deci, unde te-a găsit? Eşti vreo verişoară de-a lui Fanny Wilson? Sau poate a făcut o vizită la doamna McGowan?

Aceste nume atinseră o coardă neacordată din memoria lui Lottie, dar din cauza atingerii lui ce făcea ravagii prin simţurile ei, abia dacă îşi mai putea aminti propriul nume.

El îşi plimbă mâna din părul ei spre curba obrazului. Degetul lui mare îi mângâie pielea delicată, ajungând periculos de aproape de buzele ei.

— Cine ar fi crezut că un diavol ca Ned ar fi putut găsi un înger ca tine?

Lottie fusese numită diavol, drăcuşor împieliţat şi demon poznaş. După ce aprinsese nişte focuri de artificii în magazia din grădină, fusese chiar poreclită „spiriduş” de către Jeremiah Dower, capriciosul, dar multiubitul grădinar de la casa lor de la ţară din Hertfordshire. Dar nu fusese niciodată confundată cu un înger.

— Pot să vă asigur, domnule, că nu sunt un înger, murmură ea, clipind din ochi.

El îşi lăsă mâna să alunece sub buclele răzleţe de pe ceafa ei, degetele calde oprindu-se pe pielea sensibilă de parcă acolo le-ar fi fost locul.

— Poate că nu eşti un înger, dar aş paria că l-ai putea face pe orice bărbat să guste puţin din rai.

Când ochii lor se întâlniră, el se trase înapoi, o înjurătură ieşindu-i de pe buze. Se duse înapoi la şemineu, trecându-şi o mână prin păr.

— Isuse Hristoase, ce fac? Ştiam că nu ar fi trebuit să te primesc în casă. Stătea într-o parte, complet nemişcat, cu maxilarul încleştat. Mă tem că vă datorez scuze, domnişoară, precum şi orice plată vi s-a promis. Se pare că amândoi am fost victimele unei glume de prost gust.

Lottie era aproape la fel de zguduită de retragerea lui pe cât fusese de atingerea lui.

— Nu păreţi a fi prea amuzat, observă ea.

Sprijinindu-se cu o mână de şemineu, se uită în flăcările jucăuşe.

— O, nu mă îndoiesc că Ned este convins că se gândeşte doar la binele meu. Încă se crede prietenul meu şi ştie că nu îndrăznesc să vizitez anumite instituţii când aceşti vulturi de la ziarele de scandal

îmi urmăresc fiecare pas. Să-mi trimită o femeie fără nume şi fără chip nu poate fi decât o dovadă de prietenie. Îi aruncă o privire, flacăra din ochii săi încălzindu-i fiecare centimetru de piele expusă. Dar asta nu explică de ce naiba te-a trimis pe tine.

Înjurătura lui atât de firească ar fi trebuit s-o şocheze, dar era mult prea absorbită de singurătatea dureroasă din privirea lui. Ziarele de scandal nu minţiseră. Acest om era bântuit. Dar nu din afară. Ci din interior. El făcu un pas spre ea, apoi un altul.

— Nu pot să fac asta, spuse el cu înverşunare, dar deja scurta distanţa dintre ei, întinzând palmele ca să-i cuprindă faţa. Vocea lui se adânci până ajunse doar o şoaptă răguşită: Aş putea oare?

Lottie nu avea niciun răspuns pentru el. Când el îşi plecă fruntea, ea începu să tremure. Situaţia ei era mult mai cumplită decât îşi imaginase. Acest străin periculos nu avea de gând să o omoare. Avea de gând să o sărute.

Iar ea avea de gând să-l lase.

Îşi ţinu respiraţia fără să-şi dea seama când buzele lui i le atinseră pe ale ei. Erau mai moi decât păreau, şi totuşi suficient de ferme pentru a-i modela gura după voinţa sa cu o simplă mângâiere uşoară. Buzele ei tresăriră, deschizându-se uşor sub presiunea lui convingătoare, care era mai mult rugă decât poruncă.

După o clipă de încordare delicioasă, el se îndepărtă. Lottie deschise ochii la timp să-i vadă gura curbându-se într-o jumătate de zâmbet uluit.

— Dacă n-aş şti mai bine, aproape că aş jura că nu ai mai fost sărutată niciodată. Înainte ca ea să se poată decide dacă aceea fusese o insultă sau un compliment, zâmbetul lui se stinse.

Nu ştiu ce instrucţiuni ai primit, spuse el morocănos, dar nu este nevoie să faci pe inocenta cu mine. Nu sunt unul dintre acei bărbaţi desfrânaţi cărora le plac tinerele prostuţe aflate încă la debut.

Lottie deschise gura cu indignare.

— Ei, acum e mai bine înainte ca ea să poată profera un răspuns, gura lui se înclină peste a ei, acceptând o capitulare care nu îi fusese oferită.

Ei bine! se gândi Lottie. Îi va arăta ea cât de prostuţă putea fi! Poate că nu mai fusese sărutată niciodată, dar îi văzuse suficient de des pe sora şi cumnatul ei încât să înţeleagă câteva lucruri elementare. Fără să stea să reflecteze la nebunia acţiunilor ei, ea îşi răsuci braţele în jurul gâtului lui şi îşi apăsă ferm buzele peste ale lui.

Bravada ei ofensată dură doar până când dulceaţa arzătoare a limbii lui se afundă între buzele ei. Ar fi trebui să fie dezgustată, nu fermecată, dar vârtejul delicat al limbii lui peste limba ei era irezistibil. El explora delicateţea gurii ei, până când ea se agăţă de el, nu ca să-i dovedească ce poate, ci ca să nu se topească într-o baltă la

picioarele lui. Nu săruta ca un criminal; săruta ca un înger – profund, fierbinte şi delicat, doar putere înfrânată şi plăcere ameţitoare.

Când vârful limbii ei îl atinse pe al lui, el gemu adânc şi îşi înfăşură braţele în jurul taliei ei, lipind-o de trupul puternic şi musculos. O conduse înapoi până când spatele genunchilor ei lovi pernele capitonate ale canapelei greceşti ce zăcea în umbră. Pelerina alunecă, dezgolindu-i gâtul şi umerii.

Lottie uitase cu totul de corsetul rupt, uitase cât de uşor i-ar fi fost unui bărbat să-şi strecoare mâna pe sub materialul sfâşiat şi să-i cuprindă în palmă sânul. Când Hayden St. Clair chiar făcu lucru ăsta, ea îngheţă, sfâşiată între senzaţia de şoc şi plăcere.

La început, Lottie crezu că sunetul pe care îl auzea era inima ei lovindu-se de coaste. Apoi, îşi dădu seama că cineva bătea cu ciocănelul de alamă în uşă.

Se despărţiră, amândoi rămaşi fără suflu. Privirile li se întâlniră – a ei vinovată, a lui tulburată.

El înjură.

— Dacă asta este ideea lui Ned de glumă, o să-l strâng de gât.

Lottie deschise gura, dar nu-i ieşi decât un chiţăit.

— Stai aici, îi porunci. Până când scap de oricine ar fi la uşă.

După plecarea lui, îşi recăpătă atât suflul, cât şi uzul raţiunii. Dacă oaspetele lui era chiar femeia misterioasă cu care fusese confundată? Sau, încă şi mai rău, dacă Sterling îi descoperise absenţa şi venise să o caute? Oricum, probabil că ea era cea care urma să fie sugrumată oricum. Disperată să scape, Lottie începu să caute frenetic o cale de ieşire din camera de lucru. Dădu la o parte draperiile grele de catifea şi privi în sus. Deşi nu se vedea nici urmă de Harriet, luminile calde de la camera de zi de la etajul al doilea al mătuşii ei o ademeneau de pe partea cealaltă a curţii. Ar fi putut să sară de la fereastra primului etaj şi să dispară în umbrele lunii în timp ce gazda ei era ocupată.

Dar de-abia apucă să-şi înşface pelerina, când o femeie într-o haină de blană culoarea vinului se năpusti în cameră, cu părul castaniu sclipitor adunat în vârful capului. Nimeni n-ar fi putut să-i nege frumuseţea, chiar dacă era de tipul rujat şi fardat din Covent Garden, mai potrivit să urce pe scenă decât să onoreze paginile revistei *La Belle Assemblée.*

Marchizul venea chiar în urma ei.

— Cred că ai făcut o greşeală, domnişoară. Nu poţi da buzna aici, ca şi cum ai fi la tine acasă.

— Nu-i nicio greşeală, răspunse femeia. Asta este adresa care i-a fost dată vizitiului meu. Îşi scoase mănuşile din dantelă neagră şi începu să-şi desfacă nasturii mari din mătase ai veşmântului, ţinuta ei sofisticată contrastând cu limbajul de East End. Am face mai bine să ne grăbim. Este umed ca într-o morgă afară. Bietul flăcău nu va

aştepta toată noaptea. Îl măsură pe Hayden din cap până în picioare ca un şobolan ce priveşte o bucată de brânză delicioasă înainte de a o înghiţi. Păcat.

Probabil că Lottie scosese un sunet fără să-şi dea seama. Femeia întoarse capul spre ea.

— Ce caută ea aici?

Hayden refuză să se lase distras.

— Poate că întrebarea ar trebui să fie: ce cauţi *dumneata* aici?

Femeia clipi.

— Doamna McGowan m-a trimis.

Doamna McGowan. Fanny Wilson. Cele două nume răsunară în mintea lui Lottie ca nişte note discordante cântate la pian. Le citise destul de des în ziarele de scandal. Amândouă erau demimondene notorii, femei care vindeau trupuri doar celor suficient de bogaţi să-şi permită cele mai scumpe şi mai exotice plăceri. Faţa ei se îmbujoră de groază când îşi dădu seama exact cu cine – şi cu ce – o confundase Hayden St. Clair. Îşi strânse pelerina în jurul corsetului zdrenţuit, dar tot se simţi goală.

Femeia începu să se învârtă în jurul lui Lottie, măsurând-o din cap până în picioare aşa cum făcuse şi Hayden cu doar câteva minute înainte.

— Domnul care m-a angajat nu a pomenit nimic de doamna ta.

Doamna ta. Lottie simţi un fior straniu pe şira spinării la auzul acestor cuvinte. Aşteptă ca marchizul să nege acest lucru, dar el nu spuse nimic.

— Cu pielea asta catifelată şi ochii ăştia mari şi albaştri e o bucăţică bună, nu-i aşa? Spre uşurarea lui Lottie, femeia îşi întoarse în cele din urmă atenţia spre Hayden, cu ochii strălucind de lăcomie. Dar pentru mine nu contează cât de bună este. Dacă mă vrei cu ea cu tot, te va costa dublu. Plăceri de felul ăsta costă scump, chiar şi pentru un domn.

Hayden îşi înclină capul şi o studie pe Lottie, cu o expresie gânditoare. Preţ de o clipă îngrozitoare, Lottie crezu că el chiar ar putea lua în considerare propunerea josnică a târfei. Apoi spuse foarte încet, ca şi cum el şi Lottie ar fi fost singuri în cămară;

— Dacă ea este trimisă de doamna McGowan, atunci tu eşti…?

— Pe picior de plecare. Lottie afişă un zâmbet strălucitor şi se îndreptă spre uşă. Din moment ce majordomul dumneavoastră este liber în noaptea asta, voi găsi singură drumul.

El făcu un pas spre ea, blocându-i ferm calea.

— Nu va fi necesar. Cred că cealaltă invitată a mea va pleca.

— Atunci o s-o conduc, se oferi Lottie, agăţându-se de braţul femeii de parcă se îneca în Tamisa şi cineva tocmai îi aruncase o frânghie.

— Doar o clipă, dom'le, protestă femeia, smucindu-şi braţul din

strânsoare lui Lottie. Nu vreau să-mi ruinezi reputaţia. Lydia Smiles n-a lăsat niciodată un domn nesatisfăcut.

Fără a-şi lua ochii de la Lottie nici măcar pentru o secundă, Hayden scoase un teanc gros de lire din valiza deschisă pe birou şi i-l aruncă femeii.

— Cred că astea ar trebui să compenseze, atât pentru timp cât şi pentru efort, domnişoară Smiles. Şi pot să te asigur că nimic nu mă va satisface mai mult decât plecarea ta iminentă.

În ciuda mutrei îmbufnate, femeia îşi îndesă imediat bancnotele în corset. Pe când îşi trăgea mănuşile, îi aruncă lui Hayden o privire plină de regrete şi lui Lottie una înţelegătoare.

— Păcat că nu am putut rămâne, drăguţo. Pare mai mult decât poţi tu duce.

Când femeia ieşi din cameră, Lottie nu putu găsi nici un argument să o urmeze. Uşa de la intrare se trânti, pecetluindu-i soarta.

Hayden St. Clair se sprijini de birou, încrucişându-şi braţele peste piept şi părând întru totul criminalul pe care îl credea societatea.

— Eşti scriitoare, nu-i aşa?

— De ce aţi crede asta? Lottie aruncă o privire vinovată spre mâinile ei, apoi şi le ascunse la spate. Avusese mare grijă să şteargă orice urmă de cerneală de sub unghii, în onoarea debutului ei.

— Hai s-o numim o presupunere educată, bine? Ochii lui se îngustară. Deci, care dintre ziarele astea nenorocite de scandal te-a trimis să mă spionezi? *The Tatler? The Whisperer?* Sau până şi cei de la *The Times* au recurs la astfel de măsuri josnice? Clătină din cap. Nu pot să cred că au fost atât de nesăbuiţi încât să trimită o femeie. Mai ales o femeie ca tine. O măsură din cap până în picioare, privirea sa fermă trimiţând un frison de căldură pe pielea ei. Dacă aş fi un anumit gen de bărbat… Nu-şi duse observaţia până la capăt, ca şi cum nici măcar el nu ar fi fost în întregime sigur de ce fel de bărbat era.

Ea îşi îndreptă umerii cu demnitate.

— Pot să vă asigur, milord, că nu sunt spion.

— Atunci poate că ai vrea să-mi explici de ce te am găsit uitându-te pe fereastra mea.

Ea deschise gura, apoi o închise. El îşi arcui o sprânceană.

Curajul lui Lottie se evaporă.

— O, foarte bine! Dacă vreţi să ştiţi, chiar *spionam.* Dar nu pentru ziarele de scandal. Doar pentru a-mi satisface propria curiozitate.

— Şi am reuşit să te satisfac? Provocarea nerostită din privirea lui îi aminti că doar cu câteva minute în urmă fusese în braţele lui, sărutându-l, simţindu-i căldura toridă a palmei pe trupul ei gol.

Simţind că obrajii îi iau foc, Lottie începu să se plimbe încoace şi încolo prin faţa ferestrei.

— Nu ştiu de ce sunteţi atât de furios. Eram liniştită, văzându-mi de

treaba mea…

El îşi arcui cealaltă sprânceană.

— Ei bine, am avut nobila intenţie de a-mi vedea de treburile mele, până când Harriet le-a auzit pe servitoare bârfind şi a aflat că vecinul mătuşii mele era Mar…

Se opri, aruncându-i o privire neliniştită.

— Marchizul Ucigaş? o ajută el.

Ea decise că era mai sigur nici să confirme, nici să nege.

— Următorul lucru pe care îl ştiu este că sunt blocată într-un copac, cu rochia mea frumoasă distrusă şi pisica mătuşii strâmbându-se la mine. Se opri din mers. Înţelegeţi?

— Câtuşi de puţin, spuse el amabil, încrucişându-şi picioarele încălţate în cizme. Dar, te rog, nu lăsa asta să te oprească.

Ea îşi reluă plimbarea, împiedicându-se în tivul pelerinei înfăşurate pe braţ.

— Deci, după ce am evitat-o cu greu pe Teribila Terwilliger, am zărit o lumină misterioasă la fereastra dumneavoastră. Casa putea fi în flăcări, înţelegeţi. Aş fi putut să vă salvez viaţa!

Şi cum îmi mulţumiţi? Mă trageţi în casă, mă numiţi prostuţă, şi apoi… apoi… îşi îndreptă privirea spre el, cu bărbia ridicată.

M-aţi sărutat!

— Asta este, cu siguranţă, cea mai dezgustătoare dintre toate fărădelegile mele, murmură el, părând mai mult amuzat decât ruşinat. Chiar şi crima păleşte în comparaţie cu asta.

Ea îşi desfăcu braţele, fără să observe nici măcar când pelerina alunecă pe podea.

— Nu înţelegeţi? Încă nu pot fi sărutată. Tocmai îmi fac debutul!

— Cu siguranţă ţi-l faci.

Avertizată de direcţia privirii lui şi de nota răguşită care îi revenise în voce, Lottie se uită în jos şi descoperi că, din cauza agitaţiei sale febrile, corsajul îi alunecase într-o parte. Un sfârc rozaliu se zărea peste mătasea zdrenţuită.

Încremenită, trase de material, strâmbându-se când auzi o altă cusătură cedând. Hotărâtă măcar să-şi vină în fire, dacă nu să-şi recapete demnitatea, deschise fereastra, arătând cu degetul, de partea cealaltă a curţii, către casa mătuşii ei şi spuse:

— Îmi fac debutul. În seara asta. Acolo.

Conacul strălucea de lumină. Zăngănitului de hamuri, tropăitului de copite şi huruitului de roţi al trăsurilor li se alăturase un val constant de râsete şi vorbe. Cvartetul de coarde trecuse de la acordarea instrumentelor la încălzire, fiecare notă sunând mai melodioasă decât cealaltă. Se părea că totul mergea conform programului, aşa că Lottie se ruga ca absenţa ei să nu fi fost încă descoperită.

Expresia lui Hayden se schimbă încet, de la periculoasă la mortală.

— Tu, suflă el, cercetându-i trăsăturile ca şi cum le-ar fi văzut pentru prima dată. Tu nu eşti de la vreunul dintre ziarele de scandal, nu? Eşti copila din vecini. Cea pe care am văzut azi-dimineaţă. Îşi trecu o mână prin păr, dându-l de pe frunte. Sfinte Dumnezeule, ce am făcut?

— Nimic! îl asigură ea, mai mult alarmată decât mulţumită de reacţia lui. Şi nu sunt o copilă. Vă anunţ că voi împlini douăzeci şi unu de ani în mai puţin de două luni. Mary Shelley avea doar şaisprezece ani când a fugit pentru prima dată în Franţa cu Percy Bysshe Shelley.

— Spre nefericirea primei doamne Shelley, de care uitase să divorţeze. Hayden se plimbă în spatele biroului, ca şi cum ar fi căutat un scut pentru a-l plasa între ei. Sunt uşurat să ştiu că nu mai porţi scutece, dar nu este un pic cam târziu să-ţi faci debutul la douăzeci şi unu?

Lottie se strâmbă.

— Încă nu sunt trecută, dacă asta vreţi să spuneţi. Am petrecut sezonul în Grecia în primăvara în care am împlinit optsprezece ani. Apoi, anul trecut m-am îmbolnăvit de… ezită, dându-şi seama că mărturisirea ei nu ar fi făcut-o să pară o femeie matură… pojar. A fost destul de grav, adăugă ea, iar dacă ar fi fost scarlatină aş fi putut muri.

— Şi ce tragedie ar fi fost. Nu ne-am mai fi cunoscut niciodată.

Lottie îl judecase greşit. Putea fi şi sarcastic. Ignorându-i privirea încruntată, îşi puse ambele palme pe birou.

— Ai idee în ce situaţie ne-ai pus pe amândoi, domnişoară… Domnişoară…?

— Fairleigh, spuse ea, făcând o reverenţă cu o singură mână care ar fi făcut-o pe domnişoara Terwilliger mândră dacă Lottie n-ar fi încercat să-şi ţină corsetul rochiei cu cealaltă mână. Domnişoara Carlotta Anne Fairleigh. Dar familia şi prietenii îmi spun Lottie.

Râsul lui dispreţuitor îi arătă ce credea el despre asta.

— Da, aşa îţi spun, nu-i aşa? Deci, *domnişoară Fairleigh,* nu-ţi pasă deloc de renumele tău? De reputaţia ta? Nimeni nu-şi apreciază cu adevărat reputaţia decât atunci când o pierde. Crede-mă. Eu ar trebui să ştiu.

— Dar n-am pierdut nimic, protestă ea.

— Încă, spuse el, printre dinţii încleştaţi. Când înconjură biroul şi se îndreptă spre ea, Lottie începu să se dea înapoi spre fereastra deschisă. Şi ce propui să fac acum cu tine, *domnişoară Fairleigh?*

Ea reuşi să schiţeze un zâmbet plin de speranţă.

— Din moment ce să mă tăiaţi bucăţele şi să-mi ascundeţi trupul în cutia pentru cenuşă ar fi un deranj prea mare, aţi putea încerca să mă

duceţi pe furiş înapoi în casa mătuşii mele, înainte ca Sterling să-mi observe lipsa.

— Sterling? repetă el neîncrezător, continuând să înainteze spre ea. Nu te referi la Sterling Harlow, nu? Însuşi Diavolul din Devonbrooke?

Ea îi făcu semn ca pentru a-i alunga îngrijorarea.

— O, nu este chiar atât de diabolic cum se spune. Părinţii mei au murit într-un incendiu, când aveam doar trei ani. Mama lui Sterling, Lady Eleanor, ne-a luat pe toţi trei în grijă, dar a murit când aveam zece ani şi Sterling mi-a fost şi frate, şi tată de când s-a căsătorit cu sora mea, Laura.

Marchizul îi aruncă o privire fioroasă.

— Atunci nu te-ai supăra dacă te-aş târî până acolo de urechi şi i-aş cere să-ţi dea bătaia pe care o meriţi.

Ea înghiţi în sec, zâmbetul ei devenind din ce în ce mai şters.

— Poate că acea cutie de cenuşă nu ar fi o soartă atât de groaznică, la urma urmei.

Umbra lui căzu peste ei. Se aştepta s-o arunce pe fereastră, cu capul înainte, dar el îi ridică pur şi simplu pelerina căzută şi i-o puse pe umeri. Îi putea simţi căldura mâinilor, chiar şi prin faldurile de lână moale.

— Există un singur lucru pe care nu ai reuşit să-l explici, *domnişoară Fairleigh*. De ce m-ai lăsat…? Îşi coborî privirea peste buzele ei, un şir de gene groase, negre voalându-i ochii verzi fumurii. A fost tot pentru a-ţi satisface curiozitatea?

Incapabilă să reziste tentaţiei, Lottie îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Nu, spuse ea încet. A fost pentru a o satisface pe-a dumneavoastră.

Avea de gând să o sărute din nou. Acel gând îi întunecă o clipă privirea înainte să recunoască acel lucru faţă de sine însăşi. De data aceea, el îi cuprinse delicat faţa cu mâinile şi o sărută ca şi cum ar fi fost primul şi ultimul ei sărut. Pe când îşi plimba limba prin profunzimile calde, dulci ca mierea, ale gurii ei, lucrul cel mai extraordinar se întâmplă. O varietate de note aurii trecură prin venele lui Lottie, splendide şi dulci, plutind pe aripile melodiei, îi luă o clipă până să-şi dea seama că muzica nu venea din inima ei, ci din sala de bal a vilei mătuşii ei.

— O, nu!

Îşi încleştă mâinile pe braţele musculoase ale lui Hayden, clipind cu ochii plini de groază.

— Muzicienii au început să cânte primul vals! Ar fi trebuit deja să fi coborât scările! Toată lumea ar fi trebuit să mă admire! Sterling ar fi trebuit să mă conducă în ring pentru primul dans!

Hayden privea peste umărul ei, pe fereastră, cu o expresie de

nepătruns.

— Mi-e teamă că este ocupat.

Lottie se întoarse încet şi se uită în sus, stomacul strângându-i-se de groază. Chiar şi din unghiul în care se găseau, putea vedea că deja salonul nu mai era pustiu. Dimpotrivă, părea să fie plin de invitaţi.

Dar Lottie nu vedea decât silueta palidă, slabă, învăluită în negru, aplecată în faţa ferestrei cu binoclul de teatru al lui Lottie lipit de ochi. Lottie îşi ţinu respiraţia când Agatha Terwilliger îi înmână binoclul unui bărbat înalt, cu părul auriu ce stătea rigid în picioare lângă ea.

Era prea târziu să închidă fereastra şi să tragă draperiile. Când Sterling ridică binoclul, tot ceea ce putu să facă Lottie fu să rămână împietrită în braţele lui Hayden St. Clair.

Capitolul 3

Mi-e teamă că inocenţa mea nu a fost depăşită decât de caracterul meu năvalnic…

— Fata este compromisă. Complet compromisă. Agatha Terwilliger îşi ridică lornionul şi îi examină pe ocupanţii salonului elegant al reşedinţei Devonbrooke cu un ochi părtinitor. Exact de asta îmi era teamă. Mereu am ştiut că va sfârşi rău.

La auzul acelei declaraţii dure, smiorcăiala lui Harriet se transformă într-un hohot. Era întinsă pe un divan tapiţat cu damasc verde-auriu cu dungi, cu faţa umflată de plâns, cu glezna sprijinită de o pernă şi de două ori mai mare decât dimensiunea sa normală.

— Nu trebuie să daţi vina pe Lottie. E numai vina *mea!* Eu am stricat totul! Dacă nu m-aş fi speriat şi nu m-aş fi dus după ea, nu aş fi călcat în gaura aia din curtea laterală făcând un talmeş-balmeş şi nimeni nu ar fi ştiut că Lottie lipseşte.

— Şi dacă eu şi însoţitorii mei nu te-am fi auzit scâncind şi gemând, ai sta încă întinsă pe iarbă ca un peşte pe uscat, se răsti domnişoara Terwilliger.

Dojenită, Harriet se puse pe sughiţat. Fratele lui Lottie, George, pescui o batistă cu monogramă din vestă şi i-o întinse lui Harriet.

— Nu tu eşti de vină, domnişoară Dimwinkle, spuse el. Domnişoara Terwilliger este cea care a dat semnalul de alarmă atunci când nu a găsit-o pe Lottie în camera ei. Dacă nu ar fi fost atât de insistentă, niciunul dintre invitaţii mătuşii Diana nu ar fi ştiut vreodată că sora mea lipseşte. Se rezemă de poliţa căminului cu acea eleganţă arogantă pe care o afişase în Europa, dându-şi la o parte o şuviţă de păr auriu din ochi. Poate că situaţia nu e atât de gravă pe cât ne temem. Asta nu este nici pe departe prima încurcătură în care s-a vârât Lottie.

— Dar poate foarte bine să fie ultima. Domnişoara Terwilliger îşi încrucişă mâinile mici ca nişte gheare de pasăre pe baston şi îl fixă cu o privire nimicitoare. Spune-mi, fiule, neruşinarea este o trăsătură comună în familia voastră?

George îşi încordă maxilarul, expresia sa ursuză făcându-l să arate mai mult de doisprezece ani decât de douăzeci şi doi. Deschise gura, apoi o închise la loc, conştient în mod clar că orice răspuns n-ar fi făcut decât să-i dovedească că avea dreptate.

Lottie urmărea toată drama aceea dintr-un colţ, de pe un fotoliu tapiţat. Stătea cu picioarele goale îndoite sub poala cămăşii de noapte, cu un şal de caşmir pe umeri şi un pisoi pufos şi gri ghemuit în poală. Cookie, multiubita servitoare care practic o crescuse de când era un

prunc, intrase cu doar câteva minute în urmă, târşâindu-şi picioarele, şi îi strecurase o cană de ciocolată caldă în mâini. Până acum, să fi fost aproape răpită de un criminal notoriu nu era cu mult mai diferit decât o răceală urâtă.

Dar asta numai pentru că tutorele ei încă nu-şi făcuse apariţia de când o vârâse într-o trăsură şi o luase de la casa mătuşii ei. Ultima dată când îl văzuse, Sterling se întorcea cu paşi mari spre casa lui St. Clair, cu explicaţiile ei bâlbâite încă răsunându-i în urechi. Bău agitată din ciocolată, încercând să nu-şi imagineze ce se putea petrece între cei doi bărbaţi.

Ceasul din bronz aurit de pe poliţa căminului anunţă trecerea a încă două minute tensionate, însoţite de smiorcăiala continuă a lui Harriet. Capul alb şi pufos al domnişoarei Terwilliger începu sa atârne în jos, boneta din dantelă neagră alunecându-i pe o ureche când începu să moţăie.

Tresăriră cu toţii când uşa de la intrare se deschise cu zgomot. Era fără nicio îndoială clichetul ferm al tocurilor lui Sterling care traversa foaierul de marmură. Pisica sări din poala lui Lottie şi se repezi sub cea mai apropiată canapea. Lottie şi-ar fi dorit să poată face acelaşi lucru.

Se ridică în clipa în care Sterling şi Laura apărură în uşa boltită. Deşi câteva fire argintii răzleţe brăzdau părul roşcat al lui Sterling, înfăţişarea sa plăcută nu-şi pierduse deloc din strălucire în cei zece ani de când se căsătorise cu sora ei. Şi dacă nu ar fi fost încruntarea îngrijorată ce-i încreţea fruntea sub cascada de bucle castanii bogate, delicata Laura ar fi putut fi uşor confundată cu o debutantă, şi nu cu o mamă a doi copii. Chiar din copilărie, Lottie fusese întotdeauna plinuţă şi voluptuoasă, pe când Laura fusese suplă.

Lottie îşi păstră vocea cât mai senină posibil.

— O, aţi sosit! Am crezut că o să staţi toată noaptea. Dar unde sunt Nicholas şi Ellie? Nu au venit acasă cu voi?

Sperase ca prezenţa nepoţilor zburdalnici să risipească vălul de spaimă care învăluise casa.

Laura îi dădu unui valet pelerina de nurcă, refuzând să se uite la Lottie.

— Copiii vor petrece noaptea cu verişorii lor. În condiţiile date, Diana s-a gândit că măcar atât puteau face ea şi Thane.

Lottie se afundă înapoi în fotoliu. Smiorcăiala lui Harriet era îndeajuns de chinuitoare. Nu credea că ar mai fi putut suporta pe altcineva învinuindu-se pentru lipsa ei de judecată.

În timp ce Laura se aşeză pe marginea unei canapele de culoare crem, încă evitând privirea lui Lottie, Sterling se îndreptă spre masa impozantă de scris din colţ şi îşi turnă într-un pahar o porţie zdravănă de coniac. Goli paharul dintr-o singură înghiţitură, cu umerii săi largi

încordaţi sub fracul negru. Inima lui Lottie se strânse şi mai tare. Ştiind că soţia lui nu era de acord, Sterling rareori punea gura pe băuturi alcoolice.

Cookie se repezi în salon aducând o tavă. Se aplecă peste Lottie, cu faţa durdulie învăluită într-un zâmbet cald.

— Hei, draga mea. Nu vrei şi nişte turtă dulce la ciocolată?

Sterling se întoarse, strângând paharul în pumnul alb.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să o mai răsfeţi! De-asta am intrat în încurcătura asta!

Lottie îngheţă, cu mâna întinsă spre tavă. Chiar şi Harriet se opri din smiorcăit. Ecoul strigătului lui Sterling răsună în tăcere. În cei zece ani de când era stăpânul lui Cookie, Sterling nu ridicase niciodată vocea la ea.

Bătrâna se îndreptă încet, cu bărbia tremurândă ridicată.

— Cum doriţi, Înălţimea Voastră.

Făcu o reverenţă formală, genunchii scârţâindu-i din cauza efortului, apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Umerii lui Sterling căzură când o privi plecând. Laura fu cea care vorbi în cele din urmă.

— Ai putea foarte bine să încetezi să te torturezi şi pe tine şi pe toţi ceilalţi, dragul meu. Nu ai scos niciun cuvânt tot drumul spre casă. Dar nu poţi păstra numai pentru tine ceea ce s-a întâmplat între tine şi marchiz.

Sterling puse paharul gol pe măsuţă înainte de a se întoarce. Pentru prima dată, îşi arăta vârsta de treizeci şi opt de ani împliniţi.

— Lord Oakleigh spune că nu are nicio intenţie de a-şi lua o altă soţie. Susţine că nu ţi-a compromis sora şi refuză să o ceară în căsătorie.

Harriet icni, devenind atât de palidă, încât George fu obligat să schimbe batista cu sticla de săruri pe care i-o aruncă domnişoara Terwilliger.

Lottie inspiră neputincioasă, încercând să se convingă că emoţia pe care o simţea era uşurare.

— Asta este foarte bine, spuse ea, obosită ca toată lumea să vorbească despre ea ca şi cum ar fi fost invizibilă. Pentru că oricum nu l-aş fi acceptat. Nu e decât un străin pentru mine. Şi încă pe deasupra un străin irascibil.

Toţi se întoarseră spre ea.

— Nu e nevoie să fiţi atât de şocaţi. V-am zis că mi-am rupt rochia în timp ce coboram de pe fereastra salonului. O fi omul un necioplit, dar nu e un mincinos. E nevinovat. Nu m-a compromis.

Ochii căprui şi calzi ai Laurei deveniră mai ageri pe măsură ce studia chipul surorii ei.

— Şi poţi nega că te-a sărutat?

Spre groaza ei, Lottie simţi cum obrajii începeau să-i ia foc. Provocarea surorii ei trezise alte amintiri neaşteptate. Hayden St. Clair mângâindu-i o şuviţă de păr, ca şi cum ar fi fost ţesută din cel mai preţios aur, singurătatea dureroasă din vocea lui când o privise, tandreţea seducătoare cu care îi prinsese sânul în căuşul palmei.

Fu nevoie de un efort imens, dar se sili să întâlnească privirea Laurei.

— Nu văd ce este rău într-un sărut nevinovat? Îndrăznesc să spun că şi George a furat câteva la vremea lui. Şi nimeni nu-l forţează să se însoare cu cineva.

Fratele ei păru cuprins de un interes subit pentru mulura de pe poliţa căminului. Sterling clătină din cap, cu o expresie gravă.

— Mă tem că bărbatul ăsta a furat mai mult decât nişte sărutări inofensive. Ţi-a furat orice speranţă pe care ai fi putut-o avea de a găsi o partidă bună.

Siguranţa cu care rostise aceste cuvinte o făcu pe Laura să pălească.

— Poate că nu ar trebui să ne grăbim să judecăm, Sterling. Poate că Lottie are dreptate şi nu a fost nimic altceva decât un sărut inofensiv. Cu siguranţă vor exista alte cereri.

— O, vor fi cereri, cu siguranţă, răspunse Sterling cu amărăciune. Dar nu de genul pe care l-am dorit. Până mâine-dimineaţă, toată Londra va fi citit în paginile ziarelor de scandal despre compromiterea surorii tale.

Lottie schimbă o privire timidă cu Harriet. Poate că aceea era pedeapsa ei pentru toate orele pe care le petrecuseră amândouă studiind acele ziare, chicotind la auzul indiscreţiilor altora.

— În definitiv, nu văd de ce ar trebui să mă căsătoresc, spuse ea. Cu siguranţă o femeie poate avea şi altă soartă în afară de căsătorie.

Domnişoara Terwilliger lovi cu vârful bastonului în podea.

— Măcar de data asta, fetişcana are dreptate. Uitaţi-vă la mine. Sunt dovada vie că o femeie nu are nevoie de un bărbat pentru a duce o viaţă lungă şi satisfăcătoare.

Când acea femeie zbârcită ca o coajă de copac îşi scoase o batistă îngălbenită din geantă şi suflă tare în ea, Lottie de-abia se abţinu să nu se cutremure.

— Apreciem părerea dumneavoastră, domnişoară Terwilliger, spuse Laura cu blândeţe, dar nicio familie sau o instituţie respectabilă nu va angaja o guvernantă sau un profesor cu un trecut marcat de scandal. Cu atât mai puţin pe una atât de frumoasă ca Lottie a noastră.

— Dar nu trebuie să fiu soţie sau guvernantă, protestă Lottie, resimţind prima urmă de entuziasm autentic. Aş putea fi scriitoare. Aşa cum mi-am dorit mereu! Nu aş avea nevoie decât de nişte cerneală, hârtie şi o căsuţă undeva la mare.

Domnişoara Terwilliger râse zgomotos.

— N-aş numi acea mâzgăleală scris. Nu cu atâtea spectre legendare de femei plângăreţe şi duci răzbunători rătăcind prin castele cu propriul cap îndesat la subsuoară. Aceste prostii sunt bune doar să căptuşească coliviile.

Înainte ca Lottie să poată obiecta, timida Harriet sări în apărarea ei.

— Mie îmi plac poveştile lui Lottie… chiar dacă îmi provoacă coşmaruri şi trebuie să mă culc cu pătura în cap.

— Nu talentul lui Carlotta este dezbătut aici, spuse Sterling brusc. Ci viitorul ei.

Când se lăsă într-un genunchi în faţa ei şi îi luă mâinile într-ale lui, Lottie aproape că îşi dori să-l vadă iar urlând. Întotdeauna îi fusese mai uşor să-i suporte mânia decât dezamăgirea.

— Tu tot nu înţelegi, nu-i aşa, draga mea? Nu este ca atunci când ai legat coşul cu broaşte de trena lui Lady Hewitt sau când ai ascuns sub pat vulpea ca să nu fie vânată de Lord Draven. Nu pot să repar asta. Nu o pot face să dispară. Toată averea mea, titlurile, influenţa politică, statutul social – nu au nicio valoare în faţa unui astfel de scandal. Reputaţia nu este ca o rochie ruptă ce poate fi cusută cu un ac şi aţă. Odată ruinată, este pierdută pentru totdeauna. Întinse mâna ca să-i mângâie părul, cu ochii de chihlimbar plini de regret. În toţi anii ăştia, singurul lucru de care nu am putut niciodată să te protejez ai fost tu însăţi.

Lottie îi apăsă mâna pe obrazul ei, copleşită de sentimentul de neajutorare care îl adusese pe acest bărbat puternic în genunchi, la picioarele ei. Când Laura îşi muşcă buza şi Harriet luă batista lui George şi îşi îngropă faţa în ea, Lottie fu nevoită să clipească pentru a-şi opri lacrimile.

— Îmi pare foarte rău. Am vrut să te fac mândru de mine în seara asta. Chiar mi-am dorit asta.

Efortul pe care Sterling îl făcu să zâmbească îi frânse din nou inima.

— Ştiu, scumpa mea. Acum, fugi în pat şi dormi în timp ce eu şi sora ta decidem ce este de făcut.

…în timp ce eu şi *sora ta decidem ce este de făcut.*

Caracterul definitiv al cuvintelor lui Sterling făcu imposibil până şi numai gândul de a se ghemui în patul confortabil cu baldachin. Nu putu îndepărta gândul că Sterling luase deja câteva decizii irevocabile cu privire la soarta ei. Imediat după ce George o însoţi pe domnişoara Terwilliger la trăsura ei şi doi lachei o duseră pe Harriet în camera de oaspeţi, Lottie se furişă înapoi jos, recunoscătoare că lumina tuturor lămpilor din foaier fusese micşorată pentru noapte.

Uşile impunătoare ale salonului erau încă deschise se strecură în

spatele uneia dintre ele şi trase cu ochiul prin crăpătura dintre uşă şi balama.

Sterling stătea la masa de scris, mâna mişcându-i-se rapid pe măsură ce mâzgălea ceva pe o bucată de hârtie. Laura se plimba în spatele lui, cu chipul frumos umbrit de tulburare.

— Ar trebui să fim uşuraţi, nu? La urma urmei, acest Lord Oakleigh nu este genul de soţ pe care l-am fi ales pentru Lottie. Ce ştim noi despre el în afară de ceea ce s-a scris în ziarele de scandal?

— Cu greu se poate baza cineva pe presa de scandal pentru a-şi face o părere exactă asupra caracterului unui om.

Lottie se întrebă dacă Sterling îşi aducea aminte de scandalul stârnit de propria căsătorie pripită cu Laura. Ziarele de scandal refuzaseră să creadă că un desfrânat notoriu ca Diavolul din Devonbrooke s-ar fi putut îndrăgosti de orfana unui paroh fără vreun şiretlic din partea ei. Desigur, povestea adevărată era de două ori mai şocantă decât ceea ce se scrisese.

— Poate că e mai bine că a refuzat să o ceară în căsătorie, spuse Laura. Cum am fi putut să-i cerem lui Lottie să se căsătorească cu un bărbat care nu o vrea?

Sora ei nu avea dreptate în întregime, se gândi Lottie înfiorându-se. Hayden St. Clair a vrut-o. Doar că nu de soţie.

— Un om care poate nu o va iubi niciodată? încheie Laura.

Sterling îşi înmuie tocul într-o călimară de cerneală şi continuă să scrie.

— Multe căsnicii îndelungate şi solide au fost construite pe fundaţii mult mai stabile decât iubirea.

— Dar nu a noastră, îi aminti Laura încet. Şi nici cea a lui Thane şi a Dianei. Sau chiar a lui Cookie şi a lui Dower. Noi am învăţat-o pe Lottie că iubirea este *singura* temelie pentru o căsătorie. Cum am putea fi atât de cruzi încât să-i cerem să-şi trăiască pentru tot restul vieţii fără ea? Laura îşi frecă umerii înţepeniţi. Ce-ar fi să sărim peste sezon şi să ne întoarcem dimineaţă la Hertfordshire? Acolo am fost mereu fericiţi. După un timp, un nou scandal va şterge din mintea tuturor gândurile despre Lottie şi marchizul ăsta.

Sterling se întoarse şi îi mângâie mâna.

— Timpul nu va rezolva nimic, draga mea. Mi-e teamă că înalta societate are o memorie infailibilă şi neiertătoare. Hayden St. Clair ar trebui să ştie asta mai bine decât oricine, adăugă el cu amărăciune. Dimpotrivă, este doar o chestiune de timp până când domni mai puţin scrupuloşi vor bate la uşa noastră, fie aici, în Londra, fie în Hertfordshire. Îşi vor exprima regretul faţă de *situaţia noastră dificilă.* Îşi vor arăta *compasiunea* pentru Lottie, oferindu-i *bunătatea, protecţia* lor. Dar nu-i vor oferi numele lor.

Laura clătină din cap cu groază.

— Cu siguranţă că ăsta nu poate fi singurul viitor posibil pentru ea.

El îndoi foaia, picură ceară şi îşi apăsă sigiliul ducal.

— Nu va fi. Nu şi dacă voi avea şi eu un cuvânt de spus.

Ridicându-se, trase cu putere de funia clopoţelului agăţat pe masa de scris.

Lottie se ghemui mai tare în spatele uşii când Addison, majordomul ducelui apăru dintr-un coridor întunecat şi trecu cu paşi mari pe lângă ea. Judecând după aspectul luminos şi starea impecabilă a ţinutei sale, nimeni nu ar fi ghicit că tocmai se trezise dintr-un somn profund. Lottie suspectase mereu ca dormea în pantalonii perfect călcaţi, cămaşa scrobită şi vestă.

— Aţi sunat, Înălţimea Voastră? întrebă el.

Când Sterling se întoarse, ţinea în mână două scrisori aproape identice.

— Vreau să te asiguri că acestea sunt livrate imediat.

Lottie se încruntă, îngheţată de expresia lui fermă. Ce scrisoare putea fi atât de urgentă încât să fie necesară livrarea ei în mijlocul nopţii? Se uită pe furiş la ceasul de pe poliţa căminului. Sau în primele minute ale unei noi zile? Laura îl apucă de braţ, cu vocea sugrumată de panică.

— Sterling, ce faci?

— Ceea ce trebuie. Se eliberă uşor din strânsoarea ei. Şi, Addison…

— Da, Înălţimea Voastră?

— Am nevoie să te asiguri că pistoalele mele sunt pregătite până în zori.

Lottie îşi puse o mână peste gură pentru a-şi înăbuşi un icnet de groază. De data asta, Sterling reuşise să tulbure calmul servitorului său. Addison ezită înainte de a spune încet:

— Da, Înălţimea Voastră. Mă voi ocupa chiar eu însumi.

Plecăciunea servitorului fu lipsită de fermitatea obişnuită. Ieşi din salon, lăsând-o pe Laura holbându-se la soţul ei cu gura căscată.

— În numele a tot ceea ce e sfânt, ce-ai făcut?

Sterling se întoarse la masa de scris şi îşi făcu de lucru punând la loc capacul călimării de cerneală şi vârând beţişoarele de ceară într-un mic compartiment.

— Ca să-i apăr onoarea cumnatei mele l-am provocat pe domnul Oakleigh la duel. Şi l-am rugat pe Thane să mă secondeze.

— Thane nu o va face. Diana nu-l va lăsa. Laura clătină din cap, cu o expresie feroce. Şi nici eu.

Renunţând să mai pretindă că era calm, Sterling izbi cu ambele palme în birou, fără să se întoarcă spre soţia sa.

— Niciunul dintre noi nu mai are de ales în această chestiune, nici măcar tu!

Lacrimile începură să se reverse pe obrajii Laurei.

— Este o nebunie, Sterling! Ştii cât de mult îmi ador sora, dar deja ai spus că e prea târziu pentru a-i salva onoarea. Deci, ce-ai mai putea dovedi cu asta?

— Că are valoare. Şi că merită să luptăm pentru ea.

Laura îl trase din spate de mânecă.

— Şi merită să mori pentru ea?

Sterling se întoarse cu faţa spre ea, cu ochii umezi.

— Da. Merită.

Laura se uită la el lung, neajutorată, apoi se aruncă în braţele lui. El o strânse puternic în braţe, închizând ochii când îşi îngropă faţa în părul ei moale.

Lottie se dădu încet îndărăt în umbra foaierului, enormitatea nebuniei ei îngreunându-i paşii şi făcându-i stomacul să se strângă. Asta nu mai era o melodramă palpitantă inventată de peniţa ei pricepută. Era vorba de viaţa cumnatului ei, de inima surorii ei, de viitorul nepoţilor ei. De data asta nu se făcuse numai ea de ruşine. Ci îi distrusese pe toţi.

Orice bărbat care îşi ucide cel mai bun prieten într-un duel nu va avea nicio mustrare de conştiinţă să împuşte un străin.

Imaginaţia ei surescitată îi oferi rapid o imagine a lui Hayden St. Clair în picioare, într-un parc acoperit de rouă, cu părul întunecat bătut de vânt, încă ţinând în mână pistolul fumegând. Îl putea vedea şi pe Sterling întins într-o baltă de sânge şi pe Laura strângându-i trupul neînsufleţit în braţe, cu faţa palidă brăzdată de lacrimi, cu ochii săi căprui şi blânzi plini de acuzaţii când îi ridică spre Lottie. Acuzaţii care s-ar transforma inevitabil în ură pe măsură ce şi-ar da seama ce preţ plătiseră toţi pentru nechibzuinţa surorii ei.

Lottie închise ochii pentru a şterge acea imagine groaznică şi, preţ de o clipă trădătoare, şi-l imagină pe St. Clair într-o baltă roşie de sânge, cu firele negre ale bretonului său odihnindu-se încă pe obrajii palizi. Numai că nu va fi nimeni care să-l plângă, nimeni care să-i ţină trupul lipsit de viaţă în braţe şi să-l jelească.

Când Lottie deschise ochii, erau uscaţi şi o ardeau. În ciuda tuturor intenţiilor sale nobile, Sterling se înşelase. Unul dintre ei încă mai avea de ales.

Traversă foaierul cu paşi siguri, luând-o la fugă spre scări.

Capitolul 4

Am roşit când i-am auzit propunerea îndrăzneaţă…

Hayden tocmai se afundase adânc în salteaua de pene a patului închiriat, cu muşchii obosiţi gemând de uşurare, când auzi o bătaie mult prea familiară venind de la parter.

— Cu siguranţă este o glumă, murmură el, întorcându-se cu faţa în sus şi uitându-se în sus la baldachinul de lemn al patului. Singurul lucru pe care îl aşteptase cu nerăbdare în Londra fusese să se bucure de câteva nopţi de somn neîntrerupt. Dar se părea că nici măcar atât nu-i era permis.

Nici măcar ticălosul de Ned nu ar fi putut inventa o astfel de tortură diabolică. Hayden îşi preţuia singurătatea mai presus de orice alt confort şi, totuşi, în decurs de câteva ore, intimitatea îi fusese asediată de o fecioară curioasă, o prostituată insolentă şi un duce iritat. Poate că Ned se întorsese să mărturisească că tot acest coşmar fusese doar o glumă colosală, că debutanta fermecătoare şi cumnatul ei furios nu erau decât nişte actori angajaţi să-i facă o farsă ridicolă în care el ajunsese să joace fără să vrea.

Dar, dacă ar fi fost adevărat, atunci femeia pe care o ţinuse în braţe în seara aceea era într-adevăr o actriţă desăvârşită. Orice târfă de pe Fleet Street putea mima pasiunea, dar inocenţa pe care o gustase în sărutul ei nu era chiar atât de uşor de simulat.

Bătaia încetă. Hayden se afundă în acea tăcere binecuvântată, temându-se chiar să şi respire. Poate că fusese doar valetul lui sau unul dintre ceilalţi servitori, împleticindu-se după o noapte de petrecere la una dintre tavernele locale.

Se întoarse pe o parte şi îşi umflă perna, hotărât să tragă măcar un pui de somn înainte de răsărit.

Bătaia în uşă reîncepu – hotărâtă şi insistentă.

Aruncând păturile, Hayden sări din pat. Îşi trase pe el halatul şi-şi legă cordonul cu un nod neglijent. Luă o lumânare şi se repezi furios pe scări, blestemându-se că le dăduse liber servitorilor în seara aceea. Pentru un om care nu-şi dorise nimic mai mult decât să fie lăsat în pace, compania sa era la mare căutare în ultimul timp.

Când deschise uşa, ultima persoană pe care se aştepta să o găsească stând în pragul său era Carlotta Anne Fairleigh.

Ea deschise gura.

El închise uşa.

Trecu o clipă, apoi bubuiturile reîncepură, de două ori mai puternice decât înainte. Hayden deschise uşa cu furie, profitând la

maxim de avantajul pe care i-l oferea înălţimea sa ca să-şi privească de sus oaspetele nepoftit. Îşi schimbase rochia ruptă şi acum arăta mai degrabă seducătoare decât sedusă într-o fustă maro şi o jachetă scurtă din catifea verde ca smaraldul, bordată cu blană. Vesta scurtă i se mula pe talie şi îi accentua curbele domoale ale sânilor. Îşi acoperise şi buclele cu o pălărie cochetă de fetru cu o pană roz în vârf. Într-un fel ciudat, inima început să-i bată cu putere văzând unghiul sfidător pe care-l forma acea pană elegantă. Dacă chiar era intimidată de confruntarea cu înălţimea de aproape un metru optzeci a unui bărbat îmbrăcat doar cu un halat vişiniu şi cu o privire încruntată feroce, atunci o ascundea bine.

— Bună seara, domnişoară Fairleigh. Sau poate ar fi mai indicat să spun bună dimineaţa? Se uită pe strada pustie din spatele ei. O birjă închiriată tocmai dispărea la colţul străzii, năruindu-i speranţele de a scăpa de ea repede. Eşti singură sau ar trebui să mă aştept la un unchi sau un văr de-al doilea revoltat sărind din tufişuri la mine în orice clipă, fluturând o spadă?

— Sunt singură, răspunse ea, dar se uită agitată peste umăr.

— Tocmai de asta îmi era frică. Nu ar trebui ca o dădacă sau o bonă să se asigure că te-ai băgat în pat? Angajarea uneia ne-ar scuti de multe griji, mai ales pe mine.

Hayden se chinui să uite că, doar cu câtva timp în urmă, fusese periculos de aproape de a o vârî în patul lui. Deşi se îndoia că ar fi ajuns mai departe de canapeaua grecească din birou dacă ar fi luat-o în braţe. Cel puţin prima dată.

Ea oftă.

— Aşa cum am încercat să vă explic mai devreme, Lord Oakleigh, am părăsit de ceva timp camera copiilor.

— Asta înseamnă că ar trebui să fii destul de mare încât să înţelegi pericolele pe care ţi le asumi când tocmeşti o birjă şi îi faci vizite unui domn singuratic în intimitatea casei lui, în toiul nopţii, fără o însoţitoare.

Strângându-şi poşeta de mătase ca şi când ar fi fost un talisman, ea îşi îndreptă spatele.

— Potrivit familiei mele, reputaţia mea este deja ruinată. Nu mai am nimic de pierdut.

— Dacă asta gândeşti, domnişoară Fairleigh, spuse el încet, atunci eşti cu mult mai tânără şi mai naivă decât am crezut la început.

Deşi se forţă să-i susţină privirea, un început de îmbujorare îi nuanţă pomeţii. Simţindu-se cel mai rău dintre ticăloşi, Hayden oftă şi se dădu la o parte din uşă.

— Ar fi mai bine să intri înainte să te vadă cineva. S-ar putea să mai fie câteva persoane în Londra care să nu ştie că lista mea de delicte s-a îmbogăţit cu seducerea de debutante.

Îi acceptă imediat invitaţia reticentă. Nici nu închise bine uşa, că ea era deja în drum spre camera de lucru.

— Fă-te comodă până mă îmbrac, îi strigă el. Din nou.

Dacă ea îi putea ignora amabilităţile sarcastice, cu siguranţă că şi el putea ignora unduirea ameţitoare a şoldurilor sale sub fusta încreţită. Reveni în studio după câteva minute şi văzu că reaprinsese focul stins din şemineu şi că se instalase comod într-un scaun din faţa biroului ca şi cum acolo îi era locul. Măcar era descurcăreaţă.

Hayden se afundă în scaunul din spatele biroului, studiind-o. Deşi nenumăraţi poeţi şi romantici i-ar fi clasificat fără niciun dubiu chipul în formă de inimă drept angelic, ceea ce îl intriga pe el era acea scânteie poznaşă din ochii de un albastru dumnezeiesc.

Genele şi sprâncenele de culoarea mierii formau un contrast irezistibil cu părul ei auriu. Gura semăna cu arcul delicat al lui Cupidon, frumos curbată spre colţuri. Nasul subţire se ridica elegant în vânt, dar bărbia ascuţită trăda mai multă hotărâre decât se cuvenea.

Aşa cum se temuse, acea hotărâre îl viza pe el însuşi. După ce-şi scoase mănuşile şi le vârî în poşetă, ea spuse:

— Sunt sigură că vă întrebaţi de ce v-am deranjat la o asemenea oră.

Hayden bănuia că l-ar fi putut deranja la orice oră.

— Chiar mor de curiozitate.

Bătu cu degetele în birou, tonul său sec dovedind contrariul. Ea se aplecă în faţă, cu o expresie alarmant de serioasă.

— Este un pic cam ciudat, dar mă întrebam dacă n-aş putea cumva să vă conving să mă luaţi de soţie.

Pentru o clipă. Hayden nu putu scoate niciun sunet. Se lăsă pe spate, dregându-şi glasul o dată, de două ori, de trei ori înainte să întrebe:

— Mă ceri în căsătorie, domnişoară Fairleigh?

— Cred că da. Deşi ar fi o poveste mai romantică de spus nepoţilor noştri dacă m-aţi cere dumneavoastră pe mine.

Tonul ei plin de speranţă îl îndemnă să-şi îndulcească vocea.

— Mă tem că nu va fi niciun nepot. Aşa cum i-am explicat tutorelui tău în termeni clari, nu intenţionez să-mi iau altă soţie. Nu acum. Nici vreodată. L-am asigurat şi că nu va fi necesar ca noi doi să ne căsătorim pentru că, în ciuda aparenţelor contrare, nu te-am compromis.

Îl trecu un fior de vinovăţie când îşi reaminti de delicateţea catifelată a sânului ei în palma lui. Poate că nu era pe de-a-ntregul sincer, nici măcar cu el însuşi.

Neclintită în faţa refuzul lui, Lottie întrebă:

— Şi dacă m-aţi fi compromis? Ce-aţi fi făcut atunci?

El se gândi mult înainte de a-i răspunde.

— Atunci onoarea mea de gentleman m-ar fi obligat să-ţi ofer protecţia numelui meu.

Ea îşi plecă fruntea. Dată fiind experienţa sa din trecut cu femeile, Hayden se aştepta la linguşiri, acuzaţii, poate chiar şi la câteva lacrimi viclene. Nu se aştepta însă ca ea să-şi scoată pălăria. Pana se pleoşti când Lottie îşi aşeză pălăria de fetru pe marginea biroului. Începu să caute prin păr, scoţându-şi acele cu vârfuri din perle unul câte unul, până când o cascadă de bucle strălucitoare se revărsă în jurul gâtului ei subţire.

Ea îşi ridică uşor capul şi îi aruncă o privirea arzătoare de invitaţie şi plină de inocenţă. Hayden îşi simţi gura uscată, victimă a unei dorinţe negate prea mult timp. Îndrăzneala ei senzuală ar fi fost încă şi mai tulburătoare dacă nu i-ar fi observat tremurul degetelor când întinse mâna după nasturii acoperiţi cu pânză ai jachetei.

Nici nu apucă să-şi dea seama că se mişcase, când se pomeni de partea cealaltă a biroului. Îi cuprinse mâna, sperând că ea nu va observa că nici degetele lui nu erau prea ferme. Îi putea simţi bătăile grăbite ale inimii prin catifeaua grea a jachetei.

Vocea îi fu mult mai dură decât strânsoarea.

— Iartă-mi nedumerirea, dar ai venit aici să mă convingi să mă căsătoresc cu tine, sau să te compromit?

— Oricare. Ambele. Chiar are importanţă atâta timp cât rezultatul este acelaşi?

Se uită în sus la el, în ochii înflăcăraţi citindu-i-se disperarea.

— Nu puteţi nega că mă doriţi. Eraţi perfect dispus să mă compromiteţi când aţi crezut că plăteaţi pentru acest privilegiu.

— Dar preţul pe care îl ceri acum este mult prea mare. Îi studie chipul prin ochii îngustaţi. Tutorele tău este unul dintre cei mai bogaţi oameni din întreaga Anglie. Dispui fără îndoială de o zestre generoasă. Cu o frumuseţe ca a ta, sunt sigur că nu vei duce lipsă de peţitori, acum sau în viitor. Deci, de ce naiba ai vrea să te căsătoreşti cu un bărbat cu reputaţia mea?

Ea înghiţi în sec, tulburată, scoţând limba ca să-şi umezească buzele

— Pentru că vă găsesc… irezistibil?

De data asta, când se auzi un ciocănit la uşa de la intrare, Hayden nici nu clipi. Dar Lottie aproape că sări de pe scaun.

— Stai aici, îi porunci el, aruncându-i o privire de avertizare.

Când se întoarse, ea stătea exact aşa cum o lăsase, privind ţintă la flăcările care pâlpâiau în şemineu. Îi aruncă în poală scrisoarea pe care tocmai o primise, asigurându-se că sigiliul ducal rupt al tutorelui ei era vizibil. Umerii ei se pleoştiră, scăpând un oftat învins.

— Dacă nu sunteţi de acord să vă căsătoriţi cu mine, atunci cumnatul meu va fi obligat să-mi răzbune onoarea în duel. Ridică

ochii spre el. Nu pot suporta gândul că Sterling îşi va risca viaţa pentru un fleac neînsemnat cum e reputaţia mea.

Hayden se sprijini de colţul biroului.

— Ce te face să fii atât de sigură că tutorele tău nu va câştiga acest duel?

Ea trase scurt aer în piept, dar continuă să-i susţină privirea.

— Aveţi o reputaţie de bun ţintaş.

Deşi Hayden nici măcar nu clipi, auzi focul de armă asurzitor al celor două pistoale trase într-o sincronizare aproape perfectă, simţi mirosul amar al prafului de puşcă, îl văzu pe Phillipe prăbuşindu-se în iarbă, o expresie de neîncredere înfricoşată întunecându-i faţa copilărească. Dar când vorbi, dădu dovadă de un calm glacial:

— Chiar şi un bun ţintaş poate rata atunci când se confruntă cu un adversar la fel de experimentat. Cine ştie dacă nu sângele meu va fi vărsat de data asta?

El chicoti, dar râsul răguşit era lipsit de orice urmă de umor.

— O, da, dacă ar fi să ne luăm după ziarele de scandal, nu am inimă.

— Dovedeşte-le că se înşală, îl provocă Lottie, acea bărbie încăpăţânată dovedindu-se la fel de tulburătoare cum îşi imaginase. Căsătoreşte-te cu mine şi cruţă-i viaţa cumnatului meu.

El îşi înclină capul.

— Deci, nu-ţi pasă de viaţă ta, ci numai de-a lui?

Deşi mâinile ei mototoleau în neştire bucata de hârtie, reuşi să schiţeze un zâmbet autoironie.

— Tocmai l-am auzit pe Sterling vorbind cu sora mea. Se pare că, după seara asta, nu mai pot să mă aştept decât la o paradă de lorzi triviali care vor dori să mă legene pe genunchi.

Hayden ar fi zâmbit la acea imagine dacă nu ar fi stârnit apele sălcii ale propriei conştiinţe. Şi dacă Devonbrooke avea dreptate? Dacă, prin refuzul de a se căsători cu ea, ar condamna-o la o viaţă petrecută ascunsă în umbrele înaltei societăţi? Şi el ştia cât de reci puteau fi acele umbre.

Mai auzise de cazuri când o tânără din lumea bună fusese nevoită să intre în lumea demimondenelor după ce savurase gustul primului scandal. Şi nici nu ar fi fost dificil pentru o frumuseţe ca Lottie să-şi găsească un protector bogat care să o răsfeţe şi să o preţuiască. Cel puţin până când un chip nou i-ar fi atras privirea şi ar fi decis să o paseze următorului bărbat. Şi următorului. Şi următorului…

Hayden nu deveni conştient că îşi încleştase pumnii până când nu-şi simţi unghiile înfigându-i-se în palme.

Ocoli scaunul lui Lottie şi se aplecă peste umărul ei, destul de aproape pentru ca respiraţia lui să stârnească buclele ca puful de peste ureche.

— Şi dacă sunt unul dintre acei bărbaţi de care vorbea cumnatul tău? De unde ştii că nu te voi băga în patul meu în seara asta şi că mâine dimineaţă nu te voi trimite înapoi la familia ta în dizgraţie? Ce m-ar împiedica să te fac amanta, şi nu soţia mea?

Ea întoarse capul, cu delicateţea de coral a buzelor ei aproape de buzele lui.

— Cuvântul tău.

Hayden se uită în ochii ei neclintiţi. Trecuse mult timp de când cineva avusese încredere în cuvântul lui. Ca să-şi protejeze tutorele preţios, era dispusă să-şi sacrifice atât virtutea, cât şi mândria. Ar fi permis chiar ca mâinile lui pătate de sânge să-i mânjească trupul tânăr şi delicat.

Se îndreptă încet şi se întoarse la birou, unde era cufărul mic şi elegant, care trebuia să-şi găsească drumul înapoi la Cornwall în doar câteva ore. Ar fi trebuit să rămână acolo, se gândi Hayden cu amărăciune, departe de femeile tinere şi frumoase şi de rudele lor băgăcioase.

De data aceea, când se uită la oaspetele lui, fu cu o expresie rece de apreciere.

— Spune-mi, domnişoară Fairleigh, tutorele dumneavoastră ţi-a asigurat o educaţie de bună calitate?

Deşi arătă oarecum surprinsă de întrebare, ea dădu din cap.

— Am petrecut doi ani la Şcoala de Conduită pentru Tinere Educate a Doamnei Lyttelton. În acest timp, am memorat mai multe scrisori din cartea *cum să îţi îmbunătăţeşti mintea* a doamnei Chapone, cum ar fi „Politeţe şi realizări” şi „Cum să îţi stăpâneşti inima şi sentimentele”. Ea ridică din umeri scuzându-se. Trebuie în mărturisesc că nu mi-am însuşit în totalitate „Cum să îţi stăpâneşti temperamentul”.

— Nici eu, murmură el.

Ea enumera calităţile feminine atât de apreciate în astfel de instituţii;

— Pot să pictez un pastel, să schiţez un portret pe care să îl poţi recunoaşte, să brodez. Faţa ei se lumină. O, şi am excelat întotdeauna la pian.

— Fără muzică, spuse el, clătinând din cap. Nu-mi foloseşte la nimic.

Rămase şi mai surprinsă.

— Ei bine… vorbesc fluent franceza, pot să fac o cusătură dreaptă, să dansez menuet, vals şi…

— Poţi declina un substantiv în latină?

Ea se holbă la el. Nu considerase niciodată acel lucru drept o calificare necesară pentru o soţie.

— Poftim?

— Poţi declina un substantiv în latină? repetă el cu o urmă de

nerăbdare.

Rotind cu putere globul din piele de pe birou, întrebă:

— Poţi să arăţi unde e Marrakech pe glob? Poţi să-mi spui în ce an au cucerit ostrogoţii Roma? Ai şi alte cunoştinţe utile în afară de cele care implică tivirea batistelor sau călcarea picioarelor suferinde ale profesorului de dans?

În acel moment maxilarul i se încordă într-un efort uriaş de a nu-şi pierde cumpătul.

— Prima, a doua, a treia, a patra sau a cincea declinare? Fără să aştepte răspunsul lui, răbufni: Marrakech este capitala zonei de sud a Marocului, situat în colţul nord-vestic al Africii. Şi ostrogoţii nu au cucerit niciodată Roma, vizigoţii au făcut-o. În 409 d.Hr., dacă nu mă înşel.

Hayden se stăpâni cât putu să nu bombăne în faţa propriei nebunii. Dacă s-ar fi dovedit doar o tânără prostuţă cu capul plin de nimicuri inutile, ar fi putut s-o lase baltă fără să regrete măcar o clipă.

Când o prinse de mână şi o ridică în picioare, scrisoarea de provocare a tutorelui ei căzu nebăgată în seamă pe covor. Se îndreptă spre uşa biroului, cu Lottie poticnindu-se în spatele lui, făcând trei paşi cât pentru unul de-al lui.

— Unde mă duceţi? întrebă ea cu respiraţia tăiată. Aveţi de gând să mă compromiteţi?

Se opri brusc în uşă, făcu cale întoarsă şi o târî înapoi în birou. Îi recuperă pălăria şi i-o îndesă pe cap. Pana se pleoşti pe nasul ei obraznic, făcând-o să strănute.

— Nu, domnişoară Fairleigh, spuse el printre dinţii încleştaţi. Mă voi căsători cu tine, naiba să mă ia.

În timp ce caleaşca elegantă a marchizului străbătea bulevardele pustii din West End, ferestrele cu obloane ale caselor şi conacelor o priveau pe Lottie ca nişte ochi somnoroşi. Primele raze purpurii ale răsăritului încă nu apăruseră pe cer. Chiar şi cei mai harnici servitori erau încă în pat la ora aceea. Acela era şi motivul pentru care stomacul lui Lottie se strânse când dădură colţul şi văzură conacul Devonbrooke luminat. Aruncă pe furiş o privire către Hayden, dar pe chipul lui nu se putea citi nimic.

Uşa de la intrarea vilei era întredeschisă. Lottie şi Hayden se strecurară înăuntru. Servitorii se agitau înainte şi-napoi pe hol într-o panică oarbă, aşa că nimeni nu păru să le observe venirea.

Sterling se apropie cu paşi mari din salon, cu faţa descompusă de oboseală.

— Cum adică a dispărut? strigă el. Cum se poate să fi dispărut? Am trimis-o la culcare acum câteva ore.

Cookie alerga după el, părând cât pe ce să izbucnească în lacrimi.

— Patul ei este gol, Înălţimea Voastră. Şi se pare că n-a dormit deloc în el.

Laura mergea în spatele lor.

— Crezi că a fugit? Poate că i-a fost frică că o vom obliga să se căsătorească cu acel monstru.

Sub mâna ei, Lottie simţi braţul lui Hayden încordându-se. Înainte de a putea spune ceva inteligent, Addison veni mărşăluind din bibliotecă, cu o cutie din mahon lustruit pe palmele întinse.

Majordomul se opri în faţa lui Sterling cu un clinchet de tocuri, pe faţa lui citindu-se importanţa misiunii sale.

— Pistoalele Înălţimii Voastre, proaspăt unse şi încărcate.

— Poate că ar trebui să plecăm, şopti Lottie, încercând să-l tragă pe Hayden înapoi spre uşă. Poate că nu este cel mai bun moment ca să le împărtăşim veştile noastre pline de bucurie.

— Dimpotrivă, şopti Hayden înapoi. Tutorele tău pare a avea mare nevoie de o veste bună. Înainte ca Lottie să poată protesta, el o prinse de mână şi o luă înainte, trăgând-o după el.

Avertizat de icnetul lui Cookie, Sterling se întoarse.

— Tu! exclamă el. Ce naiba cauţi aici? Nu ai făcut destul rău acestei familii pentru o singură noapte? Când dădu cu ochii de Lottie, Sterling adăugă încet: Nu. Se pare că nu.

— Dacă mi-ai da cinci minute să-ţi explic… începu Lottie.

— Mă interesează doar răspunsul la o singură întrebare, spuse Sterling. Ţi-ai petrecut noaptea în patul lui?

Conştientă de degetele calde care i le strângeau pe ale ei, Lottie simţi o culoare ciudată în obraji.

— Ai grijă, spuse Hayden, făcând un pas înainte. Nu te voi lăsa să pui la îndoială onoarea tinerei domnişoare.

— Nu onoarea ei este cea care mă îngrijorează! strigă Sterling. Ci lipsa ta de onoare. Dar nu este nevoie să discutăm asta aici. Asta se va clarifica în zori, prin duel.

— Am venit să te informez că nu va fi nevoie de un duel, spuse Hayden.

Sterling îl privi lung de sus, înainte de a-i spune cu răceală:

— Nu, nu cred că va fi.

Când deschise capacul cutiei din mâinile lui Addison, Cookie ţipă, iar Laura se repezi la braţul lui. Sterling scăpă cu uşurinţă din strânsoarea soţiei lui, scoase unul din pistoalele încărcate şi îl îndreptă spre inima marchizului.

Deşi Hayden nici măcar nu tresări, Lottie se aruncă în faţa lui ca şi cum trupul ei delicat l-ar fi putut proteja de un glonţ.

— Pune arma deoparte, Sterling! Intenţiile lui faţă de mine sunt onorabile. A venit aici să-mi ceară mâna.

Deşi Sterling coborî încet pistolul, privirea lui îngustată nu se

dezlipi de pe chipul marchizului.

— Este adevărat?

— Da, este, răspunse Hayden.

— Şi cum se face că te-ai răzgândit? Când am vorbit cu tine acum doar câteva ore, ai jurat că n-o să-ţi iei niciodată altă mireasă.

Hayden îşi puse mâinile pe umerii lui Lottie, căldura lor posesivă făcând-o să tremure.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ţi spun cât de convingătoare poate fi cumnata ta.

Privirea lui Sterling se mută spre Lottie.

— Şi tu ce spui? Presupun că acum vei încerca să mă convingi că te-ai îndrăgostit nebuneşte de el.

Cumva, Lottie fu recunoscătoare că Hayden nu-i putea vedea faţa când îl privi pe tutorele ei în ochi şi spuse:

— Multe căsnicii îndelungate şi solide au fost construite pe fundaţii mult mai stabile decât iubirea.

Umerii lui Sterling se lăsară în jos în semn de înfrângere când îşi dădu seama că îi auzise propriile cuvinte condamnabile. Îi înmână pistolul lui Addison, care părea ameţit, şi pufni:

— Vino cu mine, Oakleigh. Vom discuta în salon.

Când uşa se trânti în spatele celor doi, Lottie o văzu pe Laura privind-o printr-o pânză de lacrimi neajutorate.

— O, Lottie, ce-ai mai făcut acum?

Lottie se apropie, forţându-se să schiţeze un zâmbet tremurat.

— Se pare că am pus mâna pe un marchiz.

Capitolul 5

Dar el refuză să se înduplece. Voi fi mireasa lui sau a nici unui alt bărbat!

— Marchizul de Oakleigh, anunţă majordomul când apăru în pragul uşii.

Deşi bătrânul zbârcit reuşise să-şi păstreze o expresie extrem de impasibilă, sprâncenele stufoase şi albe păreau a fi pe punctul de a-şi lua zborul.

Ned Townsend aproape se înecă cu fumul de trabuc când Hayden St. Clair intră cu paşi mari în camera de fumat din casa lui din Kensington. Deşi Ned se întinse instinctiv peste pamfletele şi ziarele împrăştiate pe masa de scris, nu mai putu decât să se aplece peste ele şi să spere că umbra lui va acoperi cele mai condamnabile titluri din ziare.

— Aşadar, până la urmă te-ai decis să-mi faci o vizită, spuse Ned, schiţând cel mai amabil zâmbet de care era capabil. Poate că manierele tale nu sunt atât de perimate pe cât mă temeam.

Cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? Am crezut că trebuia să pleci spre Cornwall în această dimineaţă şi iată că este trecut bine de amiază.

— Aş fi plecat deja, dacă nu te-ai fi amestecat tu, răspunse Hayden, scrutându-l glacial cu ochii verzi şi reci.

Ned nu se putu abţine să nu se întrebe dacă aceea fusese ultima privire pe care o văzuse Phillipe pe câmpul acoperit de iarbă din Wimbledon Common în urmă cu aproape cinci ani.

Aspectul lui Hayden contrasta puternic cu părul tuns scurt al lui Ned, eşarfa scrobită şi nasturii de alamă lustruiţi. Cizmele lui Hayden erau tocite şi demodate de cel puţin trei ani, eşarfa înnodată neglijent şi uşor strâmbă. Haina îi atârna larg pe corpul înalt şi subţire, care arăta de parcă sărise peste mai multe mese în ultima vreme. Aşa cum îi era obiceiul, ducea în mană jobenul în loc să îl poarte pe cap, ceea ce îi lăsase părul răvăşit în bătaia vântului. În ciuda originii sale nobile, avusese întotdeauna ceva sălbatic în el, o calitate vag necivilizată pe care cele mai multe femei, atât doamne cât şi femei uşoare, păreau s-o găsească irezistibilă. Când erau forţate să aleagă între Ned, Hayden şi Phillipe, îl alegeau în mod invariabil pe Hayden.

La fel cum făcuse şi Justine.

Ned trase adânc din trabuc, afişând un aer de inocenţă uluită.

— Nu am habar despre ce vorbeşti.

— Ei, haide. Doar nu eşti singurul suflet din Londra care nu a auzit despre dezastrul de aseară. Privirea lui Hayden căzu pe ziarele împrăştiate. Îşi încordă maxilarul. Nu, văd că nu eşti.

Înainte ca Ned să poată protesta, Hayden îi smuci de sub cot numărul din acea dimineaţă din *The Times*. Îl ţinu în lumina soarelui de după-amiază ce pătrundea prin ferestrele boltite şi citi titlul îngroşat cu o plăcere dramatică. „M.U. revendică o altă victimă în numele pasiunii ucigaşe". Când Ned se afundă în scaun, recunoscându-se înfrânt, Hayden mai adună încă două ziare. „M.U. dă sărutul de moarte reputaţiei unei tinere inocente." O, şi să nu uităm de stâlpul jurnalismului responsabil, St. *James Chronicle:* „Debutantă cedează îmbrăţişării irezistibile a Lordului Morţii".

— Lordul Morţii, repetă Ned gânditor. Trebuie să recunoşti că sună mai poetic decât „Marchizul Ucigaş".

Hayden trânti ziarele înapoi pe masă.

— Sper că eşti mulţumit. Aceste prostii au vândut probabil mai multe exemplare decât ultima parte din memoriile lui Harriette Wilson.

Ned se aplecă şi scutură scrumul într-un vas de cupru modelat în forma unui picior de elefant.

— Un incident regretabil, sunt sigur. Dar tot nu reuşesc să-mi dau seama cu ce sunt eu de vină.

— Pentru că nu s-ar fi întâmplat dacă nu ai fi fost tu. Când fata asta a venit să dea târcoale casei mele, am confundat-o cu o femeie trimisă de doamna McGowan. Femeia pe care *tu* ai tocmit-o.

Ned rămase cu gura deschisă, lăsând trabucul să-i atârne moale pe buza de jos. Îl prinse înainte să cadă şi se prăbuşi în scaun, incapabil să-şi stăpânească un hohot de râs copios.

— O, asta e mult prea amuzant! Biata copilă. Te rog, spune-mi că nu ai…

— Bineînţeles că nu, mormăi Hayden.

Dar chiar în timp ce îşi proclama nevinovăţia, părea să aibă o oarecare dificultate în a-l privi în ochi pe Ned, o observaţie pe care acesta din urmă o găsi deosebit de fascinantă.

— Nu sar pe toate femeile care vin să-mi bată la uşă. Sau la fereastră, dacă e să fim exacţi.

— Poate că dacă ai face-o te-ai simţi în curând mai bine. Ned îndreptă un deget către *The Times*. Deci, cine e fata asta? Ziarele au scăpat câteva detalii amăgitoare pe care unii le pot recunoaşte, dar nu au fost suficient de îndrăzneţi cât să îi scrie direct numele.

Hayden se afundă într-un fotoliu tapiţat cu satin şi îşi sprijini o gleznă peste genunchiul celuilalt picior.

— Carlotta Anne Fairleigh, spuse el, pronunţându-i numele ca şi cum şi-ar fi anunţat pieirea.

Deşi Ned fusese pe punctul de a-şi stăpâni râsul, în ochi i se iviră lacrimile unui nou hohot.

— Micuţa Lottie Fairleigh? însăşi Drăcoaica din Hertfordshire?

Privirea lui Hayden deveni şi mai bănuitoare.

— Ai auzit de ea?

— Desigur că am auzit de ea. Ar fi foarte greu să găseşti pe cineva în Londra care să nu fi auzit de ea.

— Nu înţeleg. Cum poate fi atât de renumită, dacă nici nu şi-a făcut debutul în societate?

— Şi de ce crezi că s-a întâmplat asta? îl întrebă Ned, incapabil să-şi înăbuşe rânjetul larg ce i se întinse pe faţă.

— Mi-a spus că acum două sezoane familia ei era în străinătate şi că primăvara trecută a suferit de un pojar urât.

Ned pufni.

— Poate de o ruşine urâtă. Cred că tutorele ei se aştepta ca bârfele despre ultima ei tentativă de a-şi face debutul să se domolească. Ştiind că acum dispunea de toată atenţia lui Hayden, Ned se aplecă în faţă. Devonbrooke a adus-o în oraş în sezonul când ea avea şaptesprezece ani, pe deplin hotărât să-i facă intrarea în societate. Înaintea balului pe care-l găzduia în onoarea ei, aşa cum este obiceiul, a fost prezentată la curte.

Fu rândul lui Hayden să pufnească. Amândoi ştiau că regele George, fostul şi obscenul prinţ de Wales, transformase acea nobilă tradiţie într-o oportunitate de a le face ochi dulci tinerelor frumuseţi aflate la prima tresărire a feminităţii lor.

Ned continui

— Deci, imaginează-ţi-o dacă poţi pe încântătoarea Lottie aşteptând într-o ceată de tinere de o frumuseţe ameţitoare să fie prezentată regelui. Când în sfârşit a fost chemată, şi-a făcut drum spre monarhul nostru galant, cu pieptul alb strălucind de la mulţimea de diamante, cu penele de struţ ce îi împodobeau părul legănându-se la fiecare pas graţios. Dar când şi-a ridicat crinolina să facă o plecăciune, s-a aplecat prea tare şi acele pene elegante i-au gâdilat nasul bietului George. Şi a început să strănute până i-a sărit şi ultimul nasture de la vestă. Ned ridică din umeri. Desigur că asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost atât de strâmtă pe el încât semăna cu un cârnat de porc răscopt.

— Biata fată cu greu poate fi acuzată pentru lăcomia regelui, sublinie Hayden.

— Un sentiment pe care imparţialul George îl împărtăşea, se pare, din moment ce, spre uşurarea tuturor, în special a tinerei domnişoare, a izbucnit pur şi simplu în râs. În timp ce garda regală stătea în patru labe ca să-i recupereze nasturii, George a reperat şt el o licărire de aur deosebit de tentantă. Din păcate, era îngropată adânc în locaşurile sfinte şi de nepătruns ale corsajului domnişoarei Fairleigh.

— O, la naiba, murmură Hayden, sprijinindu-şi cotul pe braţul scaunului şi acoperindu-şi ochii cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să evite ce urma să vină.

— Ei bine, când îndrăzneaţă domnişoară Fairleigh i-a simţit mâna mică şi îndesată scotocind printre sânii ei nubili şi tineri, şi-a apărat virtutea aşa cum numai o doamnă adevărată ar fi făcut-o.

Hayden trase cu ochiul la Ned printre degete.

— Te rog, spune-mi că nu l-a pocnit.

— Bineînţeles că nu, rânji Ned. L-a muşcat.

Hayden îşi coborî încet mâna.

— L-a muşcat pe rege?

— Destul de brutal, mi s-a spus. A fost nevoie de trei gărzi ca să-i scoată dinţii mici ca perlele din braţul regal.

În ciuda privirii sale încruntate, în ochii lui Hayden se vedea şi o sclipire inconfundabilă de amuzament.

— Sunt surprins că nu a fost închisă în Turn.

— Dacă n-ar fi fost intervenţia înflăcărată a tutorelui ei, poate că acolo ar fi şi ajuns. De asta Devonbrooke a aşteptat până când sănătatea şubredă a lui George l-a făcut să se izoleze la Windsor, înainte de a-i organiza într-adevăr debutul. Din câte am auzit, fata a fost întotdeauna un copil sălbatic şi poznaş şi cu păreri puternice despre femeile intelectuale. Ned îşi flutură trabucul. Dar dacă n-ai compromis-o, atunci nu văd de ce toate astea ar trebui să conteze pentru tine.

— Din păcate, tutorele ei nu-ţi împărtăşeşte opiniile progresiste, răspunse Hayden. Chiar acum încearcă să obţină o dispensă specială de la arhiepiscop.

— Ah, spuse Ned, dezmeticindu-se brusc. Am auzit că Devonbrooke are ceva experienţă în domeniul ăsta. Deşi au trecut aproape zece ani, în unele cercuri încă se mai şopteşte despre scandalul delicios provocat de nunta grăbită a ducelui. Deci, să înţeleg că trebuie să te felicit?

— Mai degrabă să-mi oferi condoleanţe, din moment ce sunt pe cale să mă leg împotriva voinţei mele de o mireasă care e doar un copil.

Ned chicoti.

De-abia ai treizeci şi unu de ani, Hayden. Încă nu ai ajuns la bătrâneţe. Mă gândesc că încă eşti suficient de viril ca s-o satisfaci.

Hayden îi aruncă o privire întunecată.

— Nu virilitatea mea mă îngrijorează. Ci răbdarea mea. Ultima mea mireasă mi-a irosit modesta răbdare cu care am fost binecuvântat.

— Dar tu însuţi erai doar un băiat când te-ai căsătorit cu Justine.

Şi ai îngropat-o.

Cuvintele nerostite plutiră în aer până când Ned se întinse şi îşi

stinse trabucul.

— Deci, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite? La urma urmei vrei să mă provoci la duel? Să trimit după un secund?

Hayden se ridică, răsucindu-şi pălăria în mâini. Deşi părea pe cale să se înece în propriile cuvinte, reuşi totuşi să le rostească.

— Nunta va avea loc mâine, la ora zece dimineaţa, la conacul Devonbrooke. Mă gândeam că poate… Ei bine, am venit să-ţi propun să-mi fii cavaler de onoare.

Ned se rezemă în scaun, emoţionat fără să vrea.

— Aş fi onorat!

— Să nu fii, replică Hayden, o scânteie din vechiul său comportament pus pe şotii luminându-i ochii. Nu am avut de ales. Eşti singurul prieten pe care îl mai am.

Când se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre uşă, Ned nu se putu stăpâni să nu arunce şi el o glumă asemănătoare:

— Nu dispera, Hayden. Este doar până când moartea vă va despărţi.

Hayden se opri în uşă, dar nu se întoarse. Când în cele din urmă plecă şi trecu pe lângă majordomul care se holba cu gura căscată la uşa de la intrare a casei, în urechi încă îi răsuna râsul lui Ned.

— Lordul Morţii, repetă Lottie gânditoare, ascunsă aproape în întregime în spatele unui exemplar din *St. James Chronicle.*
Hmmm, sună destul de interesant, nu-i aşa? Poate că ar trebui să-mi intitulez primul roman *Mireasă pentru Lordul Morţii.* Se uită la Harriet pe deasupra ziarului. Sau poate că *Mireasa Lordului Morţii* sună mai senzaţional?

Harriet se cutremură.

— Nu văd cum poţi fi atât de dezinvoltă când vine vorba de aşa ceva. Mai ales că tu vei *fi* mireasa.

Erau amândouă înghesuite în patul lui Lottie, aproape îngropate sub o avalanşă de ziare. Se părea că Sterling revenise asupra regulii lui care interzicea răsfăţul, căci lui Lottie îi fusese permis să lenevească în pat până după-amiază. De când se trezise, îi fuseseră îndeplinite toate dorinţele şi capriciile cu o viteză şi o eficienţă uimitoare. Câţiva servitori i-o aduseseră pe Harriet în pat în timp ce un grup de servitoare se îngrămădiseră în jurul ei să-i aşeze glezna bandajată pe o pernă. Cookie le răsfăţase cu toate dulciurile preferate ale lui Lottie, inclusiv prăjiturile franţuzeşti nemaipomenite în formă de inimă înmuiate în rom şi miere. Chiar şi George vârâse capul pe uşă şi se oferise să joace o partidă de whist dacă ele s-ar fi plictisit cumva de studiat revistele şi ziarele de scandal care continuau să sosească cu o regularitate uimitoare, chiar înainte ca cerneala de pe ele să se fi uscat. Poate că Lottie s-ar fi bucurat de toată acea atenţie dacă nu ar fi

auzit ţâţâitul arţăgos al lui Cookie şi privirile piezişe pline de milă ale celorlalţi servitori.

Ai fi putut crede că fusese lovită de o boală incurabilă, nu că se logodise cu un marchiz bogat. Începea să înţeleagă cum se simţea un condamnat la moarte când i se oferea un banchet bogat chiar înainte de marşul spre spânzurătoare.

De aceea decise să înfrunte cu curaj toată situaţia. Refuză să-şi plângă de milă când toţi ceilalţi o făceau atât de bine pentru ea. Poate că îl făcuse de ruşine pe Sterling la debutul ei, dar nu avea nicio intenţie să-l facă de ruşine şi la nunta ei. Dacă trebuia să meargă la spânzurătoare, atunci avea s-o facă ţinând capul sus. Din fericire, Harriet era prea prinsă în melodrama situaţiei ca să îşi dea seama cât de fragilă era buna dispoziţie a lui Lottie.

Lottie dădu deoparte ziarul *Chronicle* şi apucă ultima prăjitură franţuzească de pe tava aşezată pe genunchii lui Harriet.

— Trebuie să mărturisesc că e mai degrabă tulburător să citesc despre mine în rolul eroinei tragice din propria poveste. Linse o picătură de miere de pe buza de sus. Poate că ar trebui pur şi simplu să-mi consider nunta iminentă o documentare pentru primul meu roman. O şansă de a mă afunda în umbrele din inima marchizului şi de a rezolva misterul morţii primei lui soţii.

— Foarte bine, declară Harriet încruntată, dar cine va rezolva misterul decesului celei de-a doua soţii?

Aruncându-i prietenei ei o privire dojenitoare, Lottie apucă ediţia de după-amiază a ziarului *The Whisperer*.

— O, asta-i bună! Articolul descrie dragostea noastră disperată, secretă şi îl descrie pe Sterling drept un ticălos fără inimă care caută să ne despartă.

— Ce romantic! exclamă Harriet, ducându-şi o mână la inimă.

— Ce ridicol! Lottie închise jurnalul, ignorând un fior curios de melancolie. Pot să te asigur că marchizul nu nutreşte niciun fel de sentiment de dragoste faţă de mine, secretă sau nu. Deşi trebuie să recunosc că Sterling arăta destul de ticălos noaptea trecută, când a început să-şi fluture pistolul.

Zări o descriere chiar sinistră a scandalului din urmă cu o noapte într-una dintre acele foi volante ieftine distribuite pe docuri.

— Dumnezeule! exclamă ea, cu o senzaţie de căldură ce-i urca spre gât. Dacă ar fi să te iei după acest editor, ai crede că am fost prinşi *în flagrante delicto*.

— Mirosind delicios? întrebă Harriet, latina nefiind una dintre materiile sale preferate, chiar înainte de geografie şi după conduita unei doamne.

Oftând, Lottie îşi făcu mâna pâlnie la urechea prietenei ei şi îi explică fraza.

— O! gemu Harriet, roşind până în vârful urechilor. Cu siguranţă nu te aştepţi să faci ceva atât de groaznic. Cu *el.*

Înainte ca Lottie să poată dezvolta, se auzi o bătaie blândă la uşă. Se sprijini cu spatele de mormanul de perne, sperând că veneau mai multe prăjituri franţuzeşti. Dar erau sora ei Laura şi mătuşa Diana cu o pereche de servitori pe urmele lor. Ochii Laurei erau roşii de plâns, în timp ce ai Dianei erau umbriţi de cearcăne.

Deşi verişoara lui Sterling nu era cu adevărat mătuşa lui Lottie, afecţiunea ei blândă şi înţelepciunea o făcuseră potrivită pentru acel titlu. În ciuda severităţii elegante a rochiei ei verzi şi a cocului bine răsucit, sărutul Dianei pe fruntea lui Lottie fu tandru ca al unei mame.

— Bine te-am găsit, copilă. Dacă draga ta domnişoară Dimwinkle ne va scuza, eu şi sora ta trebuie să avem o mică discuţie cu tine.

— Nu poate să rămână şi Harriet? întrebă Lottie, începând să-şi dea seama cât de pierdută va fi în curând fără prietena ei devotată.

La insistenţa lui Hayden, trebuiau să plece spre casa lui din Cornwall imediat după nunta de a doua zi dimineaţă.

— Am prefera să nu rămână, răspunse Laura, schimbând o privire cu Diana.

Lottie aşteptă într-o tăcere curioasă ca Harriet cea nemulţumită să fie escortată de servitori. După ce închise cu grijă uşa în urma lor, Laura se aşeză pe o parte a patului şi Diana pe cealaltă parte.

Diana se întinse şi îi strânse mâna. Respiră adânc ca să prindă curaj, apoi spuse:

— Eu şi sora ta credem că am da dovadă de neglijenţă dacă nu te-am pregăti pentru zilele…

— Şi nopţile, adăuga Laura, roşind puternic.

— Şi nopţile, fu de acord Diana, care vor veni.

Privirea neliniştită a lui Lottie se plimbă între cele două. Poate că nu era prea târziu să se ascundă sub perne şi să lase impresia că doarme.

Diana îi strângea degetele atât de tare, încât una dintre încheieturile lui Lottie trosni.

— După cum sunt sigură că ştii, datoria cea mai preţioasă a unei femei este cea faţă de soţul ei.

— Şi datoria asta este cu atât mai preţuită într-o ocazie fericită – noaptea nunţii ei. Spuse Laura, buza de jos începând să-i tremure.

Diana îi aruncă o privire de avertizare.

— Căci atunci vine momentul mult aşteptat, când *afecţiunea* unui bărbat şi a unei femei – se bâlbâi când pronunţă acel cuvânt, calmul impecabil începând s-o părăsească – este în sfârşit liberă sa se manifeste fizic.

— Şi, astfel, va începe o iniţiere blândă într-o viaţă de devotament şi fe… fe… fericire.

Ultimul cuvânt nu fu decât un geamăt, iar Laura se prăbuşi pe umărul lui Lottie şi izbucni în lacrimi.

— O, pentru numele lui Dumnezeu, Laura, nu te mai purta prosteşte! Diana îşi tamponă ochii înlăcrimaţi cu batista. O vei speria de moarte pe biata copilă.

— Gata, nu mai plânge, murmură Lottie, strângând mâna mătuşii ei şi mângâind părul şaten şi mătăsos al surorii ei. Nu am nevoie de o prelegere asupra rigorilor iubirii pământeşti. Am crescut totuşi într-o fermă de oi.

Lottie ştia că sora şi mătuşa ei se gândeau probabil cât de diferite erau situaţiile lor. Fuseseră amândouă binecuvântate cu soţi care le adorau, un lux pe care ea nu avea să l cunoască vreodată. În schimb, ea trebuia să meargă de bună voie în patul unui străin, un om care nu-i purta nicio afecţiune de lungă durată, un om care fusese forţat într-o căsătorie pe care nu o dorise, cu o femeie pe care nu o cunoştea, un bărbat ale cărui pasiuni sălbatice puteau foarte bine să fie mai puternice decât sensibilitatea lui. Gândul la Hayden St. Clair deasupra ei, înăuntrul ei, stârni în ea o emoţie întunecată, un sentiment care o speria chiar mai mult decât o făcuse el.

Diana îşi îndepărtă ultimele lacrimi, hotărârea ascuţindu-i trăsăturile.

— Sunt lucruri pe care nu le poţi învăţa într-o fermă de oi, draga mea. Lucruri care îl pot îmblânzi până şi pe cel mai aspru şi mai dificil bărbat.

Lottie se aplecă spre mătuşa ei, acordându-i brusc femeii atenţia ei completă. Laura îşi întoarse capul scandalizată, lacrimile secându-i în mijlocul unui suspin.

— Diana, sper că nu ai de gând…

— Cu siguranţă că am de gând. Dacă Lottie va mărşălui în tabăra acestui inamic pentru a lupta, atunci nu va merge neînarmată. Şi noi două ştim foarte bine ce arme să-i dăm.

După tristeţea ce plutea în conacul Devonbrooke în dimineaţa următoare s-ar fi putut crede că ocupanţii săi se adunaseră să asiste la o înmormântare, nu la o nuntă. Laura şi Diana se îngrămădiseră una în cealaltă, cu batistele pregătite, în timp ce Thane şi George stăteau unul lângă altul, cu ţinuta aproape la fel de rigidă precum chipurile lor.

În loc să poarte negru, aşa cum sugerase unul dintre ziarele de scandal, mireasa purta roz. Nu avusese timp să meargă la croitoreasă, aşa că Laura şi Diana o ajutaseră pe Lottie să aleagă o rochie de satin trandafirie cu o fustă de dantelă de culoarea fildeşului, din garderoba ei extinsă. Ca să-şi ascundă tremurul mâinilor, Lottie ţinea strâns un buchet de zambile violete pe care Cookie le culesese în grabă din

grădina din curtea casei. Lacrimile lui Cookie încă mai străluceau ca roua de pe petalele catifelate.

Lottie aproape că strivi florile când Hayden St. Clair apăru în uşa boltită. Era însoţit de un domn înalt, subţire, al cărui păr blond tuns scurt avea o nuanţă mai mult argintie decât aurie.

Când toţi se aşezară la locurile lor în faţa şemineului din marmură ce trebuia să servească drept altar, străinul o măsură cu îndrăzneală din cap până-n picioare, apoi îi făcu cu ochiul. Prinsă cu garda jos de farmecul neastâmpărat al gestului, Lottie aproape că îi făcu şi ea cu ochiul, dar îşi aduse aminte la timp să se încrunte la el. Cu siguranţă nu ar fi ajutat-o ca mirele să creadă că flirta chiar sub nasul lui. Poate că nici nu va ajunge în Cornwall în viaţă. Îşi putea vedea deja familia plângând peste scrisoarea mâzgălită în grabă, care îi informa despre moartea ei tragică după ce trena rochiei se agăţase în spiţele roţilor trăsurii.

O vioară singuratică suspina o melodie, semn că era rândul lui Lottie să-şi ia de braţ tutorele şi să-i permită să o conducă lângă mirele ei. Trase adânc aer în piept. Dacă acela era într-adevăr marşul ei spre spânzurătoare, atunci venise timpul să-şi înfrunte călăul.

Îmbrăcat complet în negru, cu excepţia albului strălucitor al plastronului, al manşetelor, şi al gulerului şi eşarfei, Hayden St. Clair părea încă şi mai mare şi mai impunător decât şi-l amintea ea. Era mişcată de faptul că făcuse efortul, chiar dacă zadarnic, de a-şi aranja părul rebel. Fără barba care-i umbrea gropiţele din obraji şi curba maxilarului, părea mai aproape de vârsta lui George decât de-a lui Sterling.

Când Lottie se apropie de el, o mie de mici detalii, până atunci neobservate, îi amintiră că el era un străin pentru ea: gropiţa aproape imperceptibilă din bărbie, cicatricea albă subţire aflată chiar sub urechea stângă, umbra abia vizibilă de deasupra buzei de sus pe care nici măcar cel mai ascuţit brici nu o putea şterge.

Când îşi luă locul lângă el, aproape că îşi dori ca mătuşa şi sora ei să nu-i fi dat sfaturi. Deşi curiozitatea ei insaţiabilă o determinase să le asculte fiecare cuvânt, cu greu îşi putea imagina că ar putea face lucrurile şocante descrise de ele împreună cu acest bărbat.

Sau acestui bărbat.

Îşi coborî privirea, sperând ca el să-i pună îmbujorarea pe seama modestiei ei de fecioară.

Când preotul îi spuse lui Sterling să-i încredinţeze mâna mirelui ei, Lottie trebui să-şi smulgă mâna mică din strânsoarea lui posesivă.

Zâmbetul agreabil îngheţat pe chipul lui Sterling nu se şterse nicio clipă, nici măcar când se trase aproape de Oakleigh şi mârâi cu o voce ce putea fi auzită doar de ei trei:

— Dacă îi frângi inima, îţi frâng şi eu gâtul.

Când Lottie şi Hayden îngenunchează în faţa episcopului, mâna mirelui ei era caldă şi uscată, iar vocea lui profundă şi hotărâtă când jură să se lepede de toţi ceilalţi, dedicându-i-se cu trup şi suflet atât timp cât vor trăi. Când Lottie repetă cuvintele lirice, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă el se gândea la o altă femeie care îi făcuse aceeaşi promisiune, pentru ca apoi să şi-o încalce şi să trădeze atât jurământul, cât şi pe el.

Restul ritualului trecu ca printr-o ceaţă. Înainte ca Lottie să-şi dea seama, episcopul închise cartea de rugăciuni şi le spuse să se ridice. Cu ochii clipind în spatele ochelarilor cu ramă de oţel, îi dădu proaspătului soţ permisiunea de a-şi pecetlui jurămintele cu un sărut.

Prefăcându-se că îi oferea lui Hayden obrazul, Lottie şopti:

— Îmi pare rău că te-am băgat într-o astfel de încurcătură groaznică.

— Sunt doar recunoscător că mi-ai găsit atenţiile mai tolerabile decât pe cele ale regelui, murmură el, respiraţia lui încălzindu-i pielea sensibilă a urechii. Măcar nu m-ai muşcat.

Lottie se trase înapoi şi îl privi cu gura căscată, atât de şocată încât uită să şoptească.

— Cine naiba ţi-a spus…

Înainte ca ea să-şi termine propoziţia, buzele soţului ei se lipiră de ale ei, amuţind-o cu un sărut.

Capitolul 6

Cum aş putea îndrăzni să sper la vreo urmă de tandreţe de la astfel de mâini nemiloase?

Când Hayden ieşi de la tensionatul mic dejun de nuntă organizat de noii săi cumnaţi, descoperi că trăsura îi era atât de îndesată cu cufere, cutii, valize şi genţi, încât era aproape de nerecunoscut. O armată de lachei arţăgoşi mişunau pe lângă ea, legând frânghii nesfârşit de lungi şi scormonind după fiecare ungher omis sau colţ în care ar mai fi putut îndesa un alt pachet sau altă cutie.

— Dumnezeule, omule, spuse Ned, uitându-se la barele îndoite. Cu siguranţă că mireasa ta nu ştie să călătorească cu bagaje puţine.

— Tutorele ei a trimis deja două trăsuri cu bagaje înaintea noastră. Hayden dădu din cap neîncrezător. Dacă nu mi-aş fi trimis servitorii cu ele într-o altă trăsură, ar fi trebuit să tocmesc o echipă de cai în plus, doar ca să ne scoată din Londra.

— Asta nu-i…? arătă Ned către drăcia legată cu susul în jos chiar în vârful muntelui de bagaje.

Hayden miji ochii la ceea ce păreau a fi roţile din lemn ale unui velociped – invenţia de ultimă oră a unui baron german, construită ca să se plimbe pe aleile grădinilor regale.

— Da, cred că este.

Lottie ieşi din casă chiar în acel moment, clătinându-se sub greutatea unui coş împletit de trei ori mai mare decât ea. Hayden se repezi să o ajute, dar ea îndepărtă repede coşul de el.

— Nu-i nevoie să te deranjezi. Mă descurc destul de bine, mulţumesc, insistă ea, gâfâind până ajunse la trăsură.

Îl privise cu bănuială de când îi menţionase de întâlnirea ei ghinionistă cu regele.

Un lacheu vigilent deschise uşa trăsurii, permiţându-i să îşi lase povara pe unul din locuri. Hayden privi peste umărul ei, fascinat de „mârâitul” misterios ce părea să vină din coş.

Deşi chiar nu vedea unde ar fi putut găsi un alt centimetru de spaţiu liber, sugeră:

— Poate că ar trebui să-l lege lacheii deasupra.

Coşul mârâi, se clătină şi săltă uşor în semn de protest.

Lottie se dădu înapoi şi îi trânti uşa trăsurii în nas.

— Nu va fi necesar. E prânzul meu.

Hayden îşi arcui o sprânceană, dar considera că a-şi numi noua soţie o mincinoasă neruşinată nu ar fi fost un început de bun augur pentru căsătoria lor.

Se schimbase într-o rochie de călătorie albastră împodobită cu un guler de dantelă albă rigid şi o pelerină scurtă de blană.

Cocul de bucle dispăruse, înlocuit cu un nor ordonat de cârlionţi la o pălărie cu boruri largi din paie împodobită cu crep, panglici şi flori mici din mătase. El presupuse că alesese stilul acela sofisticat ca s-o facă să pară mai respectabilă, dar nu reuşise decât să dea impresia unei fetiţe care se joacă de-a-mbrăcatul cu hainele mamei ei. Cu siguranţă nu părea destul de mare pentru a fi soţia nici unui bărbat.

Cu atât mai puţin a lui.

— Stai, Lottie! L-ai uitat pe Domnul Wiggles!

Hayden se dădu la o parte când domnişoara Dimwinkle ieşi şchiopătând din casă, cu o pisică neagră şi agitată în braţe.

Lottie luă animalul, aşezând mica fiară cu blană peste braţ ca pe un manşon viu.

— Nu te superi dacă îmi aduc pisica, nu-i aşa? îl întrebă ea, o îmbujorare curioasă colorându-i obrajii.

— Bineînţeles că nu, o asigură Hayden. Sunt sigur că se va simţi ca acasă la Oakwylde. Hambarele sunt pline de şoareci.

— Hambarele? repetă Lottie, cu o sclipire periculoasă în ochi.

Înainte să apuce să spună mai mult, restul familiei ieşi din casă. Tutorele lui Lottie arăta ca şi când deja regreta că şi-a încredinţat comoara preţioasă în mâinile lui Hayden. Cu siguranţă că Devonbrooke ar fi preferat ca ei să-şi petreacă noaptea nunţii sub acoperişul său. Dar Hayden nu avea nicio intenţie de a rămâne sub ameninţarea acelui bărbat nici măcar un minut mai mult decât era necesar. Ar fi fost de ajuns un geamăt nelalocul lui pe buzele seducătoare ale lui Lottie şi ducele şi-ar fi luat din nou pistoalele de duel.

Când fratele miresei, sora, mătuşa şi unchiul, chiar şi servitorii, se îmbulziră în jurul ei, sufocând-o cu o repriză zgomotoasă de îmbrăţişări şi sărutări, Hayden se dădu câţiva paşi înapoi până în umbra uneia dintre coloanele galeriei. Ştia că în ochii lor nu va fi niciodată nimic mai mult decât un intrus – căpcăunul ticălos care le furase prinţesa multiubită.

Când Hayden se dădu înapoi, Ned vru să înainteze. Hayden puse o mână pe umărul prietenului său.

— Unde crezi că te duci?

— Păi, să sărut mireasa, desigur! În calitate de cavalerul tău de onoare, consider că aceasta este datoria mea sacră.

— Peste cadavrul meu, replică Hayden. Sau al tău, dacă mireasa mea descoperă că tu eşti cel care mi-a împărtăşit bârfa despre rege.

Recunoscându-se învins, Ned se sprijini de coloană.

— Dacă dinţii îi sunt la fel de ascuţiţi precum inteligenţa, monarhul nostru este norocos că încă mai este în viaţă.

Lottie era foarte conştientă de retragerea soţului ei, dar, înainte să apuce să-l tragă înapoi în cercul lor, Harriet se aruncă în braţele ei într-o îmbrăţişare copleşitoare, atrăgându-şi un mieunat de protest din partea pisicii.

Lacrimile îi aburiseră lentilele groase ale ochelarilor.

— Cât de mult mi-aş dori să pot veni cu tine în Cornwall! Nu am nicio perspectivă singură, să ştii. Cine va vrea să se căsătorească cu fiica simplă şi slabă de minte a unui magistrat fără avere?

— Nu fi prostuţă, o mustră Lottie. Până la sfârşitul sezonului îmi vei scrie să-mi spui că ai primit o duzină de oferte şi că nu te poţi decide a cui inimă s-o frângi prima. Dându-i pisica fratelui ei, Lottie îşi ţinu batista la nasul fetei şi îi porunci să sufle.

Aruncându-i lui Hayden o privire scurtă. George se aplecă şi îi şopti:

— Dacă nu vă înţelegeţi, poţi oricând să-l otrăveşti, să ştii.

În ciuda nervilor întinşi la maxim, buzele lui Lottie zvâcniră. Niciunul dintre ei nu uitase când fetiţa geloasă de zece ani încercase să-l elimine permanent pe Sterling din viaţa Laurei punându-i o ciupercă otrăvitoare în prăjitură.

— Având în vedere reputaţia marchizului, cred că e mult mai probabil ca el să mă otrăvească pe mine, îi spuse lui George din colţul gurii.

Fratele ei o bătu pe umeri încurajator. Deşi relaţia lor fusese întotdeauna un amestec de exasperare şi afecţiune, probabil că el o cunoştea mai bine decât oricine. Şi o iubea în ciuda acestui fapt. Deşi ştia că îl va enerva, Lottie se aruncă la pieptul lui. Spre surprinderea ei, el nu se feri de sărutul ei, ci îi răspunse cu o îmbrăţişare puternică.

— Ar trebui să fii fericit pentru mine, să ştii, îi şopti la ureche. Nu se întâmplă în fiecare zi ca fata unui paroh umil să devină mireasa unui marchiz.

George îi atinse una dintre bucle.

— Nu ai avut niciodată nimic umil în tine.

— Tocmai de aceea nu trebuie să-ţi faci griji. Pot să-l fac să mă iubească dacă asta vreau. Pot face pe oricine să mă iubească, nu-i aşa?

— Fireşte că poţi, o asigură George.

Îi dădu drumul fără tragere de inimă, zâmbetul lui strâmb reflectând atât îndoielile lui, cât şi pe-ale ei.

Apoi, Cookie veni să-i dea un pachet învelit în hârtie cerată. După căldura şi aroma ce-i ajungeau până la nas, Lottie deduse repede că era turtă dulce, proaspăt scoasă din cuptor. Deşi nasul lin Cookie era roşu şi umflat, zâmbetul ei era strălucitor când o strânse pe Lottie în braţele mari şi puternice.

— Pungaşul ăsta frumos ar face bine să aibă grijă de mieluşeaua mea, sau îi voi pregăti nişte brioşe de-ale mele, aşa voi face, să ştii.

Lottie izbucni în râs. Brioşele lui Cookie erau faimoase pentru că erau atât de uscate, încât soţul ei le folosea să cârpească găurile din tencuială.

Când servitoarea se retrase, ştergându-şi ochii cu şorţul, Lottie se pomeni în faţa momentului de care se temuse cel mai mult. Deşi reuşise să-şi păstreze atitudinea veselă în timpul celorlalte despărţiri, privirea pe care o avea când se întoarse spre Laura şi Sterling era bănuitor de strălucitoare.

Responsabilitatea micii lor familii căzuse pe umerii fragili ai Laurei, pe când ea nu avea decât treisprezece ani, dar nu-i făcuse niciodată pe Lottie sau George să se simtă ca o povară sau o pacoste.

Laura o strânse pe Lottie la piept rapid, puternic, cu ochii uscaţi, dar energici.

— Dacă vei avea vreodată nevoie de mine, doar trebuie să trimiţi vorbă şi voi veni de îndată.

— Atunci ai face bine să-ţi ţii bagajele pregătite, răspunse Lottie, pentru că voi avea mereu nevoie de tine.

Când Laura se retrase, căutând consolare în braţele Dianei, Sterling îşi puse mâinile pe umerii lui Lottie. Buzele ei se arcuiră tremurând într-un zâmbet.

— Promit că voi face tot posibilul să fiu cea mai bună soţie. De data asta vă voi face pe amândoi mândri de mine. Promit.

Sterling clătină din cap şi zâmbi nervos.

— Întotdeauna ne-ai făcut, scumpa mea. Întotdeauna.

Când el o sărută cu afecţiune pe frunte, o tăcere ciudată se aşternu în rândul familiei. Sterling făcu un pas în spate fără tragere de inimă. George îi întinse pisica. Nu mai rămânea decât să-i permită lacheului s-o conducă în trăsură şi să-şi aştepte soţul să-şi ia locul alături de ea.

Hayden îi făcu semn unuia dintre însoţitorii lui. Bărbatul înaintă, aducând un armăsar frumos. Când Hayden încălecă, până şi prietenul său, Sir Ned, păru surprins.

Hayden mână calul lângă uşa deschisă a trăsurii.

— Nu mi-a plăcut niciodată să merg în trăsură, spuse el. Sper să nu te superi dacă merg cu călăreţii.

— Desigur că nu, murmură Lottie, mângâind pisica din poală. Compania domnului Wiggles ar trebui să-mi fie de ajuns.

Mirele ei o dispreţuia.

De ce altceva ar fi insistat să călătorească atâţia kilometri pe spatele unui cal în loc să prefere confortul relativ al trăsurii, dacă nu ca să-i evite prezenţa? Cu pernele din catifea pluşată care o protejau de neplăcerile drumului, mai puţin de cele mai dure, Lottie se aplecă spre fereastră. Întinzându-şi gâtul ca să-şi privească proaspătul soţ. Trebuia să admită că îi stătea bine călare, cu pelerina fluturându-i în

spate şi părul întunecat bătut de vânt. Era la fel de aspru şi de elegant precum personajul principal din nuvela ei *Vicarul ticălos din satul Vinfield.* La sfârşitul acelei poveşti tragice, eroina nobilă a lui Lottie preferase să se arunce de pe cel mai înalt turn din ruinele mănăstirii decât să-şi piardă virtutea în faţa acelui preot libidinos. Lottie spera că ea nu va trebui să recurgă la un astfel de sacrificiu.

O mâncau degetele şi-ar fi căutat toc şi hârtie ca să imortalizeze imaginea lui Hayden, dar cutia ei de scris era împachetată în siguranţă departe de ea. Învăţase care sunt pericolele scrisului într-o trăsură în mişcare când vărsase din greşeală o călimară întreagă de cerneală indigo pe gulerul nou nouţ al lui George. Fratele ei refuzase să vorbească cu ea mai bine de două săptămâni.

Îndepărtând un val de melancolie ce ameninţa s-o inunde, se aşeză înapoi pe locul ei. Deşi îşi lăsase familia la mulţi kilometri şi ore depărtare, urările tuturor de rămas bun mai îi răsunau în urechi. Pentru prima dată în viaţa ei, era cu adevărat singură. Chiar şi în acei primi ani dificili de după moartea părinţilor lor, ea, George şi Laura se avuseseră întotdeauna unul pe celălalt. Acum, nu mai avea pe nimeni. Motanul din poală îşi frecă uşor capul de palma ei, ca pentru a-i reaminti că asta nu era în întregime adevărat. Îi scărpină obrajii cu mustăţi, iar animalul toarse cu zgomot.

— Eşti un tovarăş bun, nu-i aşa, flăcăule, chiar dacă nu-ţi plac conversaţiile.

Îşi lăsă capul pe spate, sperând ca un pui de somn să mai uşureze orele lungi care urmau. Dar, înainte să poată închide ochii, o licărire de alamă de sub bancheta din faţă îi atrase atenţia. Se aplecă uşor, zărind pielea lustruită încinsă cu inele din alamă strălucitoare. Era cufărul pe care-l văzuse în biroul lui Hayden, cel pe care se grăbise să-l închidă când ea intrase în cameră. Oricare ar fi fost conţinutul lui, refuzase să-l încredinţeze servitorilor sau celor care călăreau pe lângă trăsură.

Întrebându-se ce ar putea fi atât de preţios pentru un bărbat despre care se zvonise că nu ţinea la aproape nimic, Lottie aruncă o privire pe fereastră. Hayden călărea departe înaintea trăsurii, într-un galop uşor, cu umerii largi în bătaia vântului.

Nu va ceda ispitei, îşi porunci ea cu asprime, împreunându-şi mâinile înmănuşate în poală. Acum era o doamnă, o marchiză. Şi o marchiză nu s-ar coborî să-şi vâre nasul în treburile altora, indiferent cât de tentant ar fi misterul.

— Virtutea îşi este sieşi recompensă. Virtutea îşi este sieşi recompensă, murmură pentru sine. Poate că dacă rostea suficient de des proverbul favorit al domnişoarei Terwilliger, avea să şi înceapă să-l creadă.

Ca pentru a-i testa hotărârea, o rază de soare străpunse norii şi

pătrunse prin fereastra trăsurii, transformând licărirea de aramă într-o rază aurie care parcă-i făcea cu ochiul. Lottie îşi muşcă buza şi gemu. Dacă ar fi fost însuşi Parsifal, Sfântul Graal nu ar fi ispitit-o mai tare.

Lăsând pisica speriată pe scaunul de lângă ea, se aşeză în patru labe pe podeaua trăsurii. Trase cu nerăbdare de cufărul mic, scoţându-l din ascunzişul său. Îşi trecu mâna peste capac, dar îşi dădu seama dintr-o privire că era încuiat.

Având o experienţă destul de vastă în a-şi croi drum în locuri în care nu fusese invitată, Lottie smulse pur şi simplu un ac de la bonetă şi încercă să descuie lacătul. Era atât de absorbită de îndeletnicirea ei, că nu-şi dădu seama că trăsura încetase să se mai legene sau că uşa trăsurii se deschisese, până când cineva nu-şi drese vocea în spatele ei, cu un sunet clar masculin.

Ea încremeni, prea conştientă de faptul că noul ei soţ se bucura de o vedere fără restricţii a dosului ei. Recunoscătoare pentru fustele voluminoase, împinse repede cufărul, strecurându-l înapoi sub scaun.

Ridicând acul, îi zâmbi lui Hayden peste umăr.

— Îmi scăpasem acul. Dar l-am găsit.

— Ce noroc, rosti el tărăgănat, privind turnul colorat de panglici şi flori fixate pe capul ei. Cu siguranţă că nu am fi vrut să-ţi pierzi pălăria aceea.

Înainte să mai poată spune ceva, privirea lui fu distrasă de priveliştea motanului de culoarea ghimbirului întins pe scaun ca un paşă grăsuţ ce se bucura de o plimbare cu carul.

Se încruntă la motan.

— E ciudat. Aş fi jurat că motanul tău este negru.

Ridicându-se ca să se aşeze pe bancheta opusă, Lottie ridică din umeri.

— Probabil că te-a înşelat lumina. Dacă ar fi fost negru, nu l-aş fi numit Dovlecel, nu?

— Dovlecel? Ochii lui Hayden se îngustară şi mai mult. Credeam că numele lui este Domnul Wiggles – neastâmpăratul.

— Aşa şi este, răspunse ea, dintr-o suflare. Domnul Dovlecel Wiggles.

Motanul se întinse galeş, părând mult prea gras şi leneş ca să fi fost vreodată neastâmpărat. Hayden trase adânc aer în piept şi întinse mâna sub zgardă să-i scarpine ceafa.

— Ne-am oprit la un han să schimbăm caii. Mă gândeam că poate ai dori să iei o gustare. Dădu din cap spre coşul de pe scaunul de lângă ea, cu o sclipire răutăcioasă în ochi. Asta daca nu cumva preferi să-ţi împarţi prânzul cu mine.

— O, nu! Lottie se năpusti spre uşă. Îl voi păstra pentru ora ceaiului. Cookie a pregătit doar cât să-mi ajungă mie.

Acceptă mâna pe care î-o oferise, simţindu-i căldura chiar şi prin

mănuşă când coborî din trăsură. Era aproape în uşa hanului când îşi dădu seama că el nu o urmase. Se întoarse:

— Nu vii?

Privirea îi zăbovea încă asupra trăsurii, iar chipul lui căpătase o expresie gânditoare.

— Nu, nu cred. Se pare că mi-a pierit pofta de mâncare.

Când Lottie se întoarse după scurt timp la trăsură, hotărâtă să scoată coşul doar pentru o clipă în timp ce Hayden era ocupat la grajduri, atât coşul, cât şi Dovlecel erau exact acolo unde îi lăsase.

Dar cufărul dispăruse.

Lottie încercă să nu se gândească la noaptea care se apropia. Dar când umbrele amurgului se lăsară peste gardurile vii, acoperind pajiştile în nuanţe de violaceu şi cenuşiu, nu mai putu pretinde că acea zi sau inocenţa ei vor dura pentru totdeauna. Când aveau să ajungă la hanul în care trebuiau să-şi petreacă noaptea, ştia că trebuia să meargă în patul soţului ei, aşa cum alte nenumărate mirese o făcuseră înaintea ei.

Trimiţându-şi servitorii înainte, Hayden se asigurase că vor avea parte de intimitate. Nu va fi niciun valet care să-i pregătească baia, nicio servitoare să o ajute la dezbrăcat. Poate că plănuise să se ocupe el însuşi de asta. Şi-l putea imagina cu uşurinţă desfăcând nasturii de perle care îi încheiau corsajul, dând la o parte materialul ca să-i expună dantela delicată a cămăşii, gingăşia palidă a sânilor.

Sau poate că va aştepta până când ea va fi deja în pat, va stinge lumânările şi va veni la ea pe întuneric. Poate că îi va ridica cămaşa de noapte până la brâu – delicat, dacă era un bărbat răbdător, dur dacă nu era aşa, şi apoi se va urca deasupra ei şi… şi…

În ciuda sfaturilor amănunţite ale Dianei şi ale Laurei, Lottie încă nu se putea hotărî să-şi închipuie până la sfârşit acea imagine. Când o informaseră că ar suferi mai puţin şi că s-ar bucura de mai multă plăcere dacă mirele ar avea grijă să o pregătească, ea glumise că, probabil, ar trebui să poarte acea discuţie cu el, şi nu cu ea.

Mătuşa şi sora ei simţiseră, de asemenea, nevoia s-o avertizeze că auziseră de existenţa unor bărbaţi destul de primitivi când venea vorba să facă dragoste. Bărbaţi care se urcau pe soţiile lor şi se împerecheau cu ele aşa cum făcea un berbec scăpat în ocolul oilor, şi apoi se dădeau jos de pe ele ca să se prăbuşească grămadă sforăind. Se înţelege că astfel de soţii considerau patul conjugal o datorie greu de îndurat şi nu o plăcere. Dacă Hayden se dovedea a fi un astfel de bărbat, îi făcuseră lui Lottie câteva sugestii ca să-i câştige tandreţea, ca să-i ofere plăcere, astfel încât poate îl convingea să-i ofere plăcere la rândul lui. O serie de imagini şocante, dar incontestabil de seducătoare dansară prin mintea ei, dându-i dureri de cap. Lottie îşi

frecă fruntea, întrebându-se cum ar putea să-şi amintească tot ceea ce-i spuseseră. Poate că ar fi trebuit să-şi ia notiţe.

Îşi amintea însă cu uşurinţă cu câtă măiestrie degetele mari ale lui Hayden îi mângâiaseră ceafa, cum limba lui alunecase ca mierea caldă peste buzele ei întredeschise şi în gura ei. Aproape că îi era mai teamă că soţul ei nu va avea nevoie de o astfel de instruire. Că el ştia exact ce să facă şi ce locuri moi, secrete să atingă ca s-o ducă într-o stare în care ea nu i-ar fi putut refuza nimic.

Zguduită de un fior, Lottie îşi strânse mai tare pelerina în jurul umerilor. Noaptea se lăsase complet şi trăsura încă nu dădea niciun semn că ar opri. Când luna se ridică pe cer, trecură de un han, apoi de altul, luminile lor primitoare dispărând în noapte la fel de repede precum apăruseră.

Deşi Lottie era hotărâtă să rămână vigilentă, torsul liniştitor al pisicii din poală şi legănarea neobosită a trăsurii o făcură să cadă într-un somn fără vise.

Când strălucirea ispititoare a hanului Alder Tree se ivi printre copaci, Hayden le făcu semn fără tragere de inimă călăreţilor şi vizitiului. Nu l-ar fi deranjat să se epuizeze complet, dar caii nu meritau să împărtăşească aceeaşi soartă.

Trăsura poposi în curtea hanului mic şi primitor. Frecându-şi ochii ca să alunge somnul, flăcăii hanului se repeziră din grajd să ia caii. Dând frâiele calului său unuia dintre ei, Hayden descălecă, abia stăpânindu-se să nu geamă puternic când muşchii săi încordaţi simţiră şocul aterizării. În timp ce vizitiul se dădu greoi jos de pe oişte ca să deschidă uşa trăsurii, Hayden se îndreptă spre han, hotărât să aranjeze cazarea pentru restul nopţii.

Vizitiul îşi drese vocea, şovăind.

— Milord?

Hayden se întoarse şi-l văzu pe vizitiu stând lângă uşa deschisă a trăsurii. Avertizat de modul în care bărbatul îşi studia cizmele, Hayden se apropie precaut de vehicul şi privi înăuntru.

Lottie era întinsă pe o parte pe una dintre banchetele de pluş, cu pălăria strâmbă, cu buzele întredeschise într-un sforăit delicat şi un ghem gri de puf cu bărbiţă şi şosetele albe ca zăpada ghemuit pe braţul ei. Nedumerit, Hayden clipi spre pisoiul adormit, dar privirea lui fu atrasă imediat în jos. Fustele rochiei de călătorie a lui Lottie se ridicaseră până la jumătatea pulpei, oferind o imagine tentantă a ciorapilor de mătase cu jartieră şi a pantalonaşilor cu margine de dantelă. Îmboldit de valul de căldură care-i cuprinsese vintrele, Hayden fu nevoit să recunoască faptul că eforturile sale de a se epuiza eşuaseră lamentabil. Putea să călărească până în iad şi înapoi şi tot nu ar fi putut rămâne indiferent la o astfel de privelişte.

Dar reuşise s-o istovească pe Lottie. Lumina slabă a felinarului

trăsurii accentua petele întunecate de sub ochii ei. Hayden mormăi o înjurătură în barbă. Avusese mai multă grijă de cai decât de mireasa lui. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ritmul istovitor cu care călătoriseră îşi va pune amprenta asupra ei.

Deşi culoarea îmbujorată şi proaspătă a pielii şi mâna strânsă sub bărbie o făceau să arate ca o fetiţă, mişcarea ritmică a sânilor ei rotunjiţi uşor îi amintea că nu era nicidecum un copil.

Era femeie.

Femeia lui.

Împietri, întrebându-se de unde îi venise acel gând trădător.

Dacă învăţase ceva din cei şapte ani petrecuţi alături de Justine era că nimeni nu ar putea vreodată să posede cu adevărat o altă fiinţă umană. Cu cât încerci mai tare s-o ţii, cu atât ai mai multe de pierdut.

— S-o trezesc, milord?

Hayden trase în jos de veşmântul lui Lottie, după ce aproape uitase de vizitiul care stătea lângă el. Aşa ar fi fost cel mai prudent. Să lase omul s-o trezească în timp ce el se ocupa de cazarea lor.

— Nu va fi nevoie, se auzi spunând.

Îi dădu pisoiul vizitiului şi se întinse să-şi ia mireasa în braţe.

Capitolul 7

Când i-am zărit pentru prima dată fortăreaţa, mi-am dat seama că mă căsătorisem cu însuşi Stăpânul Iadului…

În timp ce Hayden o purta pe Lottie prin sala mare a hanului, ea se ghemui mai tare la pieptul lui şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Soţia hangiului, în halat şi cu bonetă de noapte, se repezise înaintea lor să aprindă un foc în cea mai bună cameră, în timp ce soţul ei o informase, radiind de bucurie, că nu în fiecare noapte aveau privilegiul să găzduiască un lord şi pe doamna lui. Când Hayden ajunse în capul scărilor, femeia aştepta în cadrul uşii, cu un sfeşnic în mână. Îi mai strecură o bancnotă de o liră ca să se asigure că nu vor fi deranjaţi până dimineaţa, şi ea îi lăsă singuri făcându-i cu ochiul, ceea ce păru dezarmant de copilăresc, în ciuda cozilor albe ca zăpada care-i atârnau până în talie.

Hayden închise uşa cu piciorul, apoi îi scoase pălăria lui Lottie şi o aşeză cu blândeţe pe patul pe care urmau să-l împartă. Ca şi restul hanului, învelitoarea de sub ei era decolorată, dar curată. Ea oftă şi se afundă în plapuma de puf, dar refuză să-i elibereze gâtul până când Hayden întinse uşor mâinile şi îi desfăcu braţele. Cu o expresie nemulţumită, ea îşi întoarse obrazul pe pernă şi murmură ceva despre prăjituri franţuzeşti şi Domnul Wiggles, fără a deschide ochii.

Hayden făcu un pas înapoi, uitându-se precaut la trupul ei complet îmbrăcat. Poate că nu ar fi trebuit să se grăbească s-o lase să plece pe soţia hangiului

Nu îi era străină împletitura misterioasă de dantele, nasturi, panglici şi mătase care compunea ţinuta unei femei. Dezbrăcase destule înainte de a cădea sub vraja lui Justine.

Alungându-şi îndoielile, scoase pelerina de blană a lui Lottie şi cizmuliţele scurte elegante, apoi desfăcu pe rând nasturii de perlă ai rochiei de călătorie. Când îi vârî mâna sub cămăşuţă ca să-i desfacă şireturile strânse ale corsetului, îşi spuse că avea tot dreptul să facă acel lucru. Şi totuşi de ce se simţea ca un ticălos?

În ciuda bravadei lui Lottie, totul la ea părea mai fragil în contrast cu el. Vulnerabilitatea ei stârni în el dorinţa de a proteja, înfrânată de prea mult timp. Încercase s-o protejeze pe Justine. Dar eşuase.

Mângâie uşor cu palma conturul delicat al unui sân catifelat
Privirea i se mută pe chipul ei. Când o eliberă de sub presiunea corsetului cu balene, buzele ei se întredeschiseră într-un oftat fericit.

Gura lui Hayden se uscă. Îşi aminti cât de dulci erau acele buze. Cât de delicate şi moi se simţeau sub buzele lui. Voia să le guste din nou.

Să-şi cufunde limba printre acele petale coapte de culoarea coralului şi să fure o gură de nectar.

Dar nu ar fi fost furt, îşi aminti el încruntat. Avea tot dreptul la sărutările ei şi la mult mai mult de-atât. Niciun tutore protector nu l-ar mai opri dacă ar dori să-şi strecoare mâna pe sub fustele rochiei ei de călătorie şi să caute deschizătura îngustă din mătasea pantalonaşilor ei. Niciun reporter al vreunui ziar de scandal nu l-ar denunţa că încălcase teritoriul mătăsii şi al trupului ei delicat până când degetele lui febrile ar fi stârnit un nectar mai fierbinte şi mai dulce decât i-ar fi oferit buzele ei, până când suspinele ei s-ar transforma în gemete şi coapsele ei s-ar deschide ca să-l primească. Niciun bârfitor n-ar mai şopti zvonuri şi minciuni despre el dacă îi ridica fustele până la brâu şi îi acoperea trupul răvăşit de plăcere cu al lui.

Ar fi trebuit s-o facă anunţa lui, nu soţia lui. Dacă ar fi procedat astfel, nu ar mai fi fost în pericol ca ea să scotocească în trecutul sau în inima lui. Blestemându-se, Hayden se aplecă până când gura lui atinse pielea delicată a lui Lottie.

Lottie se întoarse pe o parte, cu un oftat mulţumit. Poate că Sterling o va lăsa din nou să doarmă până după prânz, sau cel puţin până când Cookie va bate la uşa dormitorului ei cu o tavă de chifle aburinde şi o cană de ciocolată caldă. Se afundă şi mai tare în pernă, sperând să se întoarcă la blânda ceaţă a viselor ei. Îşi aducea aminte vag de nişte braţe puternice care o ridicaseră ca şi când ar fi fost uşoară ca un fulg, de un piept lat pe care îşi sprijinise obrazul, de nişte buze calde mângâindu-i întâi fruntea, apoi gura întredeschisă, cu o tandreţe delicioasă.

Deschise ochii. Lumina lăptoasă a zorilor se revărsa prin sticla deformată de căldură a unei ferestre necunoscute. Grinzi grosolane acopereau pereţii şi susţineau tavanul tencuit. Putea fi în orice cameră din orice han, oriunde între Londra şi Cornwall. Ultimul lucru de care îşi aducea aminte era că intrase într-o stare de moleşeală din pricina legănatului trăsurii. Clipi să alunge iute ceaţa somnului şi se luptă să se concentreze asupra realităţii.

Aproape ar fi putut să jure că acele braţe puternice fuseseră ale soţului ei. Însă era la fel de posibil ca Hayden să fi dat ordin vizitiului sau unuia dintre băieţii de la grajduri să se ocupe de misiunea împovărătoare de a o duce în pat.

Trase adânc aer în piept. Aroma de tamariscă încă i se mai simţea pe piele. Era mirosul lui. Învăluind-o. Îmbătând-o. Însemnând-o ca fiind a lui.

Lottie se întoarse încet, muşcându-şi buza ca să nu strige dacă ar fi descoperit un cap întunecat şi cu părul răvăşit pe perna de lângă ea.

Însă cealaltă parte de pat era rece şi pustie. Era singură.

Se ridică şi îşi îngropă faţa în mâini, sfâşiată între sentimente de uşurare şi groază. Dormise toată noaptea nunţii ei, irosind toate sfaturile minunate ale Laurei şi ale Dianei. Probabil că soţul ei o credea deja o neroadă!

Dar acel sărut? Fusese un vis sau o amintire? Când îşi atinse buzele cu vârful degetelor, un gând şi mai uimitor îi trecu prin minte. Dar dacă dormise şi în timp ce altceva se întâmplase? Încercă să nu intre în panică şi se uită în jurul ei. Lenjeria de pat mototolită nu-i dezvălui nimic. Avusese mereu un somn agitat, aruncându-şi picioarele şi braţele în toate direcţiile şi răvăşind păturile care arătau apoi ca după un vârtej. Ridică încet marginea plapumei şi trase cu ochiul dedesubt. Deşi rochia, pantofii şi corsetul dispăruseră, mai avea încă pe ea cămaşa, pantalonaşii şi ciorapii.

— Nu mă pot decide ce e mai jignitor, se auzi o voce tărăgănată, în egală măsură fină şi aspră. Că ai crezut că aş putea profita de o femeie adormită, sau că nu ţi-ai aminti dacă aş fi făcut-o.

Primul instinct al lui Lottie fu să-şi tragă plapuma peste cap. Se sili în schimb s-o tragă în jos. Hayden stătea în uşa deschisă, sprijinindu-se de toc. Cu o ticăloşie tipică, alesese tocmai acel moment ca să arate ca un dandy. Deşi nu ar fi putut fi niciodată confundat cu un crai asemenea lui Sir Ned, eşarfa îi era elegant înnodată şi vesta călcată. O pereche de pantaloni din piele de bivol *se* mula pe şoldurile lui puternice. Era proaspăt bărbierit, cu părul încă umed de la baie şi pieptănat pe spate. Grija lui bruscă pentru un aspect îngrijit nu făcea decât ca îmbrăcămintea sumară a lui Lottie să bată şi mai tare la ochi.

Tulburată că îi ghicise atât de bine gândurile, îşi strânse plapuma la piept, uitându-se în sus la el printr-o claie de păr ciufulită.

— Se pare că rochia mea a dispărut. Mă asiguram doar că n-am pierdut şi altceva de valoare.

— Erai epuizată noaptea trecută, aşa că i-am cerut soţiei hangiului să te ajute să te dezbraci. Arătă cu capul spre un scaun cu spetează din colţ, acoperit cu o pătură decolorată. Eu am dormit acolo.

Lottie se strâmbă. Probabil că scaunul fusese chinuitor de incomod, mai ales după o zi grea petrecută în şa.

— Deci, tu m-ai adus în braţe?

El dădu din cap.

— Din fericire, trecuse bine de miezul nopţii şi nu erau decât câteva persoane rătăcite în sala mare a hanului. N-ar fi bine ca zvonurile despre cum mi-am strangulat mireasa chiar înainte de noaptea nunţii să circule până la Londra.

Ea îl privi cu ochii îngustaţi, dar nu putea să-şi dea seama dacă o lua în zeflemea, sau râdea de el însuşi. Încă nu îi răspunsese la toate întrebările. Poate că n-ar fura virtutea unei femei adormite, dar ar fura un sărut? Sau poate că atingerea provocatoare a gurii lui peste buzele

ei întredeschise nu fusese decât un vis?

El se îndreptă de spate.

— Dacă doreşti, o pot trimite pe una dintre servitoare să te ajute la îmbrăcat. M-am gândit că ai dori să iei micul dejun jos.

Îşi arcui o sprânceană. Asta dacă nu ai prefera, bineînţeles, să iei micul dejun din coşul pregătit de Cookie pentru tine.

— Coşul? Coşul! O, nu, am uitat cu totul de coş!

Fără să-i pese că era aproape dezbrăcată, Lottie aruncă păturile de pe ea. Ieşind pentru prima dată din starea sa impasibilă, Hayden traversă camera din doi paşi şi le aruncă înapoi peste ea.

— Nu-i nevoie să intri în panică. Dovlecel, Domnul Wiggles şi fermecătoarea femelă ce îi însoţeşte în călătorie sunt jos în bucătăria hanului, înfruptându-se dintr-o farfurie de smântână.

— O. Aruncându-i o privire sfioasă, Lottie se ghemui înapoi în pat, strângându-şi genunchii la piept. Presupun că trebuia să am încredere în tine mai devreme, dar mi-era teamă să nu fii genul de bărbat căruia nu-i plac pisicile.

— Prostii, spuse el sec. Ador pisicile. Din ele ies cele mai moi şi mai delicate mănuşi.

Ea icni. El era deja la jumătatea drumului spre uşă când Lottie îşi dădu seama că într-adevăr îşi bătea joc de ea. Cel puţin de data asta. Se ridică în genunchi.

— Probabil că mă crezi o nemernică nerecunoscătoare. Nici măcar nu ţi-am mulţumit cum trebuie că te-ai căsătorit cu mine şi i-ai salvat viaţa lui Sterling.

— Nu e nevoie, răspunse el fără să se întoarcă. Nu mai cred în duel. N-aş fi acceptat niciodată provocarea cumnatului tău.

Când Lottie se afundă uimită înapoi în perne, el închise uşa, lăsându-i încă un mister de rezolvat.

Porniseră spre Cornwall de mai puţin de o oră, când o perdea rece de ploaie începu să cadă din cerul ca de plumb. Lottie deschise fereastra trăsurii şi se aplecă în afară, primind cu bucurie pe faţă rafala puternică de picături de ploaie. Acum, Hayden va fi obligat să împartă cu ea atât spaţiul trăsurii, cât şi motivele reale pentru care se căsătorise cu ea. Era oare posibil ca el să-i poarte un soi de afecţiune? Că nu se căsătorise cu ea din milă sau datorie, ci din dorinţă?

Când el îşi opri calul, speranţele ei crescură. Dar se oprise doar suficient cât să-şi scoată ceva dintr-unul din coburii de şa. Când îi scutură faldurile voluminoase şi o trecu peste cap, Lottie văzu că era o pelerină din material impermeabil, concepută ca să protejeze purtătorul până şi de vremea cea mai rea. Deşi rămăsese cu capul descoperit, pur şi simplu îşi scutura ploaia din păr şi porni înainte.

Se părea că soţul ei prefera să călărească în frig, prin ploaia

torenţială, în loc să petreacă câteva ore în compania ei. Lottie se afundă din nou în scaun, dorindu-şi să poată da vina pe ploaie pentru înţepăturile din ochi.

După-amiază târziu, Lottie se trezi dintr-un pui de somn agitat şi-l găsi pe Dovlecel, pisoiul gras, ghemuit în poala ei. Domnul Wiggles şi pisica gri cu alb, Mirabella, se ghemuiseră unul lângă celălalt pe scaunul opus. Acum că nu mai călătoreau ascunşi ca o marfă de contrabandă franceză, pisicile se puteau bucura de călătoria cu trăsura. Deşi răpăitul ploii pe acoperişul trăsurii încetase, cerul continua să fie înnourat. Pentru că îi era prea cald şi se simţea întoarsă pe dos, Lottie aşeză pisica adormită uşor pe banchetă şi se aplecă să deschidă fereastra. I se opri răsuflarea.

Mozaicul ordonat de pajişti, garduri vii şi garduri de piatră dispăruse, lăsând peisajul la fel de străin precum suprafaţa scobită a lunii. Vântul şuiera peste întinderea nesfârşită de iarbă şi de mlaştini ca un cor de fantome, rotindu-se în jurul stâncilor neclintite împrăştiate prin landa stearpă. Părea că acel loc nu cunoscuse niciodată sărutul primăverii, ci dormita aievea sub un cer de iarnă. Totuşi, chiar acea stare de pustiire îi dădea un fel de frumuseţe sumbră, o sălbăticie palpitantă pe care Lottie nu o mai întâlnise în pieţele curate ale Londrei sau pe dealurile din Hertfordshire.

Bucuroasă, se aplecă în vânt. Nu-i era greu să înţeleagă cum Cornwall devenise un subiect de legendă Vântul aduse la urechile ei ciocnirea sabiei lui Arthur şi a fiului său bastard Mordred pentru ultima dată pe câmpul de luptă. Iar aceea era oare umbra unui nor plutind pe deasupra ţinutului mlăştinos, sau hoardele de zmeoaice mici şi urâte ce ieşeau dintr-un cavou vechi, în căutarea unui călător pe care să-l înspăimânte sau a unui copil pe care să-l fure?

Îl zări pe Hayden călărind departe înaintea trăsurii şi a celorlalţi călăreţi. Măcar dacă ar fi fost şi ea alături de el în loc să fie închisă în acea trăsură! Mirosul mării îi gâdilă nasul şi abia atunci zări conacul Oakwylde.

La prima vedere i se păru o stâncă cenuşie deprimantă ce se înălţa pe fundalul dezolant al cerului. Cu mlaştina în spatele lor şi ţărmurile stâncoase în faţă, era ca şi cum ar fi ajuns cu adevărat la capătul pământului.

Hayden îşi întoarse calul, strunindu-l cu coapsele lui puternice. Cu părul închis la culoare biciuit de vânt, părea să facă parte din acel peisaj, la fel ca şi cerul vast şi marea învolburată. Dacă acela era capătul pământului, atunci el era stăpânul lui.

Precum şi al ei.

Trăsura vira abrupt pe o alee şerpuită şi lungă, pavată cu piatră brută. Când Lottie îşi ridică privirea spre cer, noua ei casă îi apăru în

faţă. Poate că Hayden era lordul acelui conac, dar ea avea să fie în curând stăpâna.

Chiar şi după standardele lui Sterling, conacul în stil elisabetan, cu aripile sale întinse şi curtea centrală, era o casă impresionantă. Deşi acoperişul abrupt cu fronton triunghiular era presărat cu o serie de coşuri din cărămidă, doar câteva fire de fum pluteau spre cer, amestecându-se cu norii. Fără vreo rază de soare care să se reflecte în ele, întinderea generoasă de ferestre cu menouri sclipea cu plictiseala lipsită de viaţă a ochilor pe jumătate închişi. Casa nu părea a fi pustie, ci pur şi simplu adormită sub aceeaşi vrajă întunecată ca şi cerul înnourat şi mlaştina bătută de vânturi Lottie se cutremură, întrebându-se dacă soarele strălucise vreodată în acel loc.

Când trăsură se opri clătinându-se, uşa de la intrare a casei se deschise şi mai mult de două duzini de servitori ieşiră, luându-şi locurile docili în capul scărilor, ca să-i ureze bun venit stăpânului şi noii lui mirese. Lottie se întrebă cam câţi erau. O casă de dimensiunea aceea ar fi trebuit să se laude cu un personal de cel puţin cincizeci de persoane.

Timiditatea nu fusese niciodată printre defectele ei, dar se simţi dintr-odată reticentă să părăsească repede coconul confortabil al trăsurii. A fi mireasa unui marchiz era un lucru, dar a-şi lua locul ca soţie a lui era cu totul altceva. Îşi făcu de lucru punând pisicile cu grijă în coşul lor, netezindu-şi cutele fustei, îndreptându-şi pălăria. În cele din urmă, uşa trăsurii se deschise. Nu vizitiul sau un lacheu îi întindea mâna, ci însuşi Hayden.

Schiţând un zâmbet curajos, îi luă mâna şi coborî treptele trăsurii. Vântul biciuia şorţurile servitoarelor într-o frenezie de fâlfâituri, şi o sili pe Lottie să-şi ţină pălăria cu cealaltă mână.

Când se apropiară de casă, Hayden examină şirurile de servitori, cu o expresie tulburătoare pe chip. În afară de numărul lor mic, Lottie nu găsi nimic în neregulă. De la majordomul distins şi înalt, menajera uscăţivă, cu inelul de chei prins în talie, şi până la lacheii în livrea şi servitoarele cu obrajii rotunzi şi rumeni, putea fi personalul conacului de la ţară al oricărui nobil.

— Bine aţi venit acasă, milord, intonă majordomul, făcând un pas înainte. Trăsurile cu bagaje au ajuns deja şi au fost descărcate.

— Foarte bine, Giles, murmură Hayden, deşi expresia feţei lui nu se îmblânzi deloc.

Mai multe dintre servitoarele mai tinere se holbau la Lottie cu o curiozitate nedisimulată. Cu siguranţă că Hayden îi instruise pe servitorii care veniseră cu trăsurile de bagaje să pregătească restul personalului pentru sosirea miresei lui.

„Nu-i aşa?”

Înainte s-o poată prezenta oficial, o femeie rotofeie arsă de soare

veni cu paşi mari de după colţul casei. Sosirea ei nu ar fi avut nimic ieşit din comun, dacă nu ar fi târât după ea o copilă de aproximativ zece ani… de ureche.

Hayden se încordă şi Lottie nu se putu abţine să nu se holbeze. Servitorii priveau toţi drept înainte, ca şi cum ar fi fost martorii unui eveniment obişnuit în viaţa lor.

Deşi bărbia îi era ridicată în semn de sfidare, fata nu lăsă să-i scape nici măcar un chiţăit de protest când răpitorul o conduse prin faţa servitorilor, oprind-o direct în faţa lui Hayden. Femeia îşi puse mâinile puternice pe umerii fetei pentru a o împiedica să fugă.

Copila era înaltă, deşi dureros de slabă, cu trăsături ascuţite, care într-o zi ar fi putut fi considerate drept izbitoare. Coama de păr închis la culoare era cea mai impunătoare trăsătură, încadrându-i faţa precum un gard viu ce fusese lăsat să crească sălbatic. Lottie îşi dori nespus să aibă un pieptene şi o panglică, deşi o sapă şi o funie ar fi dat rezultate mult mai satisfăcătoare. Dacă Cookie ar fi fost acolo, ar fi insistat ca acea copilă să fie supusă unei diete constante de turtă dulce şi budinci de prune ca să se îngraşe.

Deşi părea că se făcuse un efort considerabil ca fata să arate prezentabil, unul din ciorapi îi alunecase până la gleznă. Şorţuleţul albastru era şifonat şi pătat de iarbă, iar panglica îi alunecase până la jumătatea spatelui, lăsând părul să-i vină în faţă.

Era ceva ciudat de familiar la fata aceea. Ceva în bărbia încăpăţânată, privirea suspicioasă din ochii izbitor de violet, arcuirea ursuză a buzei…

Lottie îndepărtă acel gând. Judecând după felul neglijent în care era îmbrăcată, era cu siguranţă unul dintre copiii servitorilor sau, poate, o orfană adoptată dintr-un sat din apropiere. Sterling adăpostise adesea astfel de copii ai nimănui, având grijă de ei şi oferindu-le o educaţie până când fuseseră îndeajuns de mari încât să-şi ocupe locul în ierarhia servitorilor.

Femeia se uită radioasă la Hayden, ca şi cum sclipirea jovială din ochii ei căprui ar fi putut compensa în vreun fel pentru irascibilitatea copilei.

— Bine ai venit acasă, stăpâne Hayden. Ne bucurăm că te-ai întors. Sper că această călătorie a fost fructuoasă şi ai găsit tot ce ţi-ai dorit.

Ea îşi mută zâmbetul spre Lottie, încreţindu-şi nasul pistruiat. Deşi familiaritatea femeii o prinse cu garda jos, Lottie nu se putu abţine să nu-i întoarcă zâmbetul cald.

— Dimpotrivă, Martha, răspunse Hayden, cu o urmă de ironie inconfundabilă în voce. Am găsit mult mai mult decât am căutat.

— Putem vedea asta, izbucni fata, dându-şi părul din ochi cu o mişcare sfidătoare a capului. Deci, cine este ea? Noua mea guvernantă?

Înainte ca Lottie să poată reacţiona la acea întrebare absurdă, Hayden îi puse mâna înmănuşată în curbura braţului lui.

— Nu, Allegra. Ea este noua ta mămică.

Capitolul 8

Se întorsese oare soţia lui din mormântul ei putregăit să mă înspăimânte… sau să mă avertizeze?

Lui Lottie îi era greu să spună care din ele părea mai îngrozită de anunţul lui Hayden – ea sau fata. Amândouă se holbară uimite una la alta pentru o clipă, apoi privirile lor neîncrezătoare se întoarseră spre Hayden. Lottie încercă să-şi smulgă mâna din strânsoarea lui, dar el o prinse rapid, fără să-şi schimbe expresia impenetrabilă.

Un zumzet uimit se ridică din rândul servitorilor. Se părea că fiica sa nu era singura luată prin surprindere de vestea căsătoriei lui Hayden. Una dintre slujnice îndrăzni chiar să chicotească, însă fu redusă repede la tăcere de către menajeră. Privirea feroce a femeii ar fi putut îngheţa chiar şi o cascadă.

Evitând cu grijă privirea lui Lottie, Hayden spuse:

— Lottie, aş dori să ţi-o prezint pe fiica mea, Allegra.

— Fiica ta? izbucni Lottie, prea uluită să mai fie preocupată de discreţie. Nu ai menţionat nimic de vreo fiică.

În clipa în care rosti vorbele îşi dori să le poată lua înapoi. Deşi i se părea imposibil, chipul fetei deveni şi mai împietrit.

— Şi de ce ar fi făcut-o? Din moment ce preferă să pretindă că nu exist.

Maxilarul lui Hayden se încordă într-atât, încât deveni imaginea în oglindă a fetei.

— Ştii că nu e adevărat, Allegra. Eu doar prefer să nu te expun curiozităţii inutile.

— Pentru că ţi-e frică să nu te fac de râs, replică Allegra.

— Nu. Pentru că mi-e teamă că altcineva va încerca să te facă de râs, răspunse el.

Lottie se simţi obligată să intervină înainte ca acel schimb de cuvinte să se transforme într-o ceartă în adevăratul sens al cuvântului.

— Allegra, nu trebuie să fii supărată pe tatăl tău că nu ne-a avertizat pe niciuna de existenţa celeilalte. Dacă… ăăă… curtea pe care mi-a făcut-o tatăl tău nu ar fi fost atât de vijelioasă, aş fi avut timp să-mi cizelez manierele. Lottie îşi înfipse unghiile în braţul lui Hayden şi se uită în sus la el. Pur şi simplu nu ai vrut să strici surpriza, nu-i aşa, dragul meu?

Allegra îşi încrucişă braţele osoase peste piept, semănând încă şi mai mult cu tatăl ei.

— Urăsc surprizele.

— Ei, domnişoară, nu cred că asta e în întregime adevărat, spuse

Hayden, îmblânzindu-şi expresia feţei.

Deşi i-ar fi putut încredinţa unuia dintre lachei acea sarcină, se îndreptă el însuşi spre trăsură şi desfăcu bagajul din spate. În partea de sus a compartimentului de depozitare se afla acel cufăr misterios care o ispitise pe Lottie din primul moment în care pusese ochii pe el. În timp ce Allegra îi urmărea întoarcerea cu o indiferenţă suspicioasă, Lottie îşi muşcă buza de jos aşteptând.

La ordinul lui Hayden, unul dintre lachei făcu un pas înainte pentru a ţine cufărul, în timp ce Hayden scoase o cheiţă de aur din buzunarul vestei şi o introduse în lacăt. Lottie şi toţi servitorii îşi întinseră gâtul când deschise capacul, scoţând la vedere conţinutul său pentru Allegra.

Lottie nu-şi putu înăbuşi o exclamaţie de încântare. În locul unui cap retezat, pe căptuşeala de catifea pluşată era una dintre cele mai rafinate păpuşi pe care Lottie o văzuse vreodată. Purta o rochie din satin de culoarea lavandei, decorată cu flori roz, ciorapi de mătase şi o pereche de pantofi eleganţi din piele. Buclele negre sclipitoare îi încadrau umerii. Un meşter artizan sculptase şi pictase trăsăturile ei delicate. Un zâmbet plutea pe buzele ca un mugur de trandafir, în timp ce ochii violeţi păreau să lucească poznaş sub genele generoase.

Privirea lui Lottie se plimbă încet între păpuşă şi Allegra. Era evident că Hayden făcuse eforturi şi o cheltuială considerabilă ca să comande o replică în miniatură fără cusur a fiicei sale – nu o replică a copilului ce era, ci a femeii care avea să devină într-o zi.

Hayden aşteptă reacţia Allegrei, atât de încordat încât Lottie ar fi jurat că nici nu mai respira. Allegra continuă să privească obiectul din cufăr, cu o *expresie* de nepătruns. Tăcerea se prelungi până când Lottie nu mai putu să suporte.

— Ce minunăţie! exclamă ea. Zâmbindu-i Allegrei când întinse mâna să mângâie obrazul păpuşii. Arată exact ca tine!

— Nu fi neroadă, îi spuse fata, aruncându-i o privire dispreţuitoare. Nu seamănă deloc cu mine. E frumoasă.

Cu acele cuvinte, se smulse din strânsoarea Marthei şi începu să alerge cât o ţineau picioarele cu părul negru fluturându-i în spate. De data asta, nimeni nu încercă să o oprească. Servitorii fie îşi examinau pantofii, fie se uitau drept înainte.

Hayden o privi dispărând după colţul casei, iar chipul lui nu trădă nicio emoţie. Deşi nu ar fi putut spune ce o făcuse să fie atât de îndrăzneaţă, Lottie îl strânse de braţ în semn de încurajare.

— Nu pune cuvintele ei la inimă, milord. Şi eu am fost un copil foarte precoce.

— Şi încă mai eşti, îi răspunse el, trântind capacul cufărului şi punându-i-l în braţe.

Înainte ca Lottie să poată răspunde, el se întoarse pe călcâie şi intră

în casă.

— Nu-l luaţi în seamă pe stăpân, îi spuse Martha lui Lottie când o conduse pe scările largi în spirală până la etajul al treilea al conacului. Chiar şi când era un copil, nu-şi putea ţine gura la nervi.

— Îl cunoşti încă de când era copil? o întrebă Lottie, plimbându-şi degetele de-a lungul balustradei de fier.

— Desigur. Am fost dădaca lui. A lui şi a tatălui lui înainte. Dumnezeu să-l odihnească în pace, adăugă femeia, făcând semnul crucii pe pieptul ei generos. Fiind singurul lui copil şi moştenitor, stăpânul Hayden a fost lumina ochilor tatălui său. De multe ori m-am gândit că e o binecuvântare că atât tatăl său, cât şi mama sa au murit cu puţin timp înainte de a se decide să se căsătorească cu acea fată franţuzoaică capricioasă. Probabil că scandalul i-ar fi ucis oricum.

„O binecuvântare pentru cine?" se întrebă Lottie, privind-o pe femeie cu suspiciune. Cu siguranţă nu pentru Hayden, care rămăsese singur să facă faţă cenzurii societăţii.

Martha nu părea să aibă mustrări de conştiinţă pentru uzurparea atribuţiilor de şefă peste servitori. Cum era, de exemplu, conducerea noii mirese în camerele ei după ce fusese neglijată cu desăvârşire de mirele ei.

Deşi părul şaten decolorat al bătrânei era înspicat pe alocuri cu alb, femeia dădea dovadă de o energie uimitoare pentru vârsta ei. Chiar şi când stătea nemişcată, părea să nu aibă astâmpăr. Cu ea în frunte, Lottie nu avu timp să se orienteze în spaţiu când traversară labirintul întortocheat de galerii şi coridoare, nici să studieze cornişele de mahon masiv sculptate sau portretele şterse care se încruntau la ea de pe paliere. Chiar şi lacheul care venea în urma lor era forţat să alerge ca să ţină pasul dacă nu voia să rămână singur cu cufărul ce conţinea păpuşa Allegrei şi un coş cu pisici furioase.

— Allegra a moştenit irascibilitatea tatălui ei? o întrebă Lottie.

Martha pufni.

— Împreună cu temperamentul mamei ei. Mi-e teamă. Deşi unii ar putea încerca, nimeni nu poate tăgădui că această copilă este o provocare.

La capătul unui coridor lung, femeia deschise o uşă, dezvăluind o cameră atât de îndesată cu cufere, cutii de pălării, valize şi alte obiecte, încât nu mai rămăsese decât foarte puţin spaţiu ca să te mişti.

Cloncănind ca o cloşcă, îşi folosi şoldurile largi ca să-şi facă loc.

— Exact de asta mi-a fost teamă. Când au ajuns trăsurile cu bagaje, doamna Cavendish, menajera, v-a trimis lucrurile în odaia asta pentru că era aproape de camera de studiu. Voi chema cameristele să le ducă imediat în camerele marchizei.

— Şi unde sunt aceste camere?

Martha o privi clipind.

— Păi, lângă cele ale marchizului, bineînţeles.

Lottie examină camera. Din bucăţica din patul de fier vopsit în alb pe care o putea zări, mobilierul vechi şi tapetul decolorat cu model de iederă, încăperea semăna reconfortant de mult cu odaia pe care o împărţise cu sora ei în Hertfordshire, înainte ca Sterling să le transforme pe toate în camere luxoase.

— Nu va fi necesar, Martha, spuse ea cu fermitate. Cred că această încăpere îmi convine de minune.

Fu rândul femeii să se uite chiorâş la ea.

— Foarte bine, milady, spuse ea încet. Atunci o voi pune pe doamna Cavendish să trimită nişte servitoare ca să ajute la despachetat.

— Nici asta nu va fi necesar, o asigură Lottie. Nu credea că mândria ei rănită ar fi putut rezista cercetării şi chicotelilor lor. Sunt destul de obişnuită să am singură grijă de mine, minţi ea. Mă pot descurca foarte bine şi singură.

— Cum doriţi, milady.

Deşi o urmă de reproş întunecă ochii căprui ai Marthei, aceasta plecă ascultătoare, fugărind lacheul în faţa ei.

Trei ore mai târziu, când cerul ce se vedea de la fereastră îşi schimbă culoarea din gri în negru şi o lună timidă veni să tragă cu ochiul printre norii goniţi de vânt, Lottie era exact aşa cum pretinsese că vrea să fie – pe cont propriu. Se cocoţase pe unul dintre numeroasele cufere pe care încă le mai avea de despachetat, purtând una dintre cele mai elegante rochii de seară şi aşteptând invitaţia la cină.

După o scurtă hârjoneală într-o grădiniţă amenajată pe acoperişul casei pe care Lottie o descoperise în capătul opus al coridorului ei, Dovlecel îşi revendică drepturile asupra unei perne pufoase în timp ce Domnul Wiggles plecase să exploreze prin labirintul de bagaje, cu Mirabella în urma lui. Pisoiul era încă destul de tânăr încât să folosească doar două modalităţi de a se mişca – plin de viaţă şi cu salturi bruşte. Principala sursă de distracţie erau salturile în faţa trecătorilor lipsiţi de bănuieli şi agăţatul de ciorapii lor, motiv pentru care Lottie îşi ţinea picioarele ridicate şi sprijinite pe una din balamalele cufărului.

Îşi netezi mătasea marmorată a fustei. Îşi schimbase deja rochia de trei ori – lucru nu foarte uşor fără ajutorul unei servitoare. Dar fusese prea mândră ca să cheme una după ce respinsese oferta de mai devreme a Marthei. Se hotărâse în cele din urmă asupra unei rochii de seară cu un decolteu pătrat şi fuste de aceeaşi nuanţă ca şi ochii ei. Deşi avusese nevoie de numeroase ace de păr şi de şi mai multe

blesteme, care l-ar fi făcut pe tatăl ei pios să se răsucească în mormânt, reuşise în sfârşit să-şi aranjeze buclele într-un coc acceptabil, lăsând libere doar câteva bucle încăpăţânate ce îi cădeau peste obraji.

Se dăduse cu puţină culoare în obraji, hotărâtă să arate în întregime ca o adevărată stăpână a conacului, atunci când soţul ei o va vedea din nou. Şi avea să-şi dea seama în curând că nu era un copil precoce, ci o femeie de care trebuia să ţină seama.

Stomacul ei se auzi chiorăind. Se uită la ceasul suspendat de lanţul delicat de aur pe care îl purta în jurul gâtului. Cu siguranţă existau multe alte moduri practice de a scăpa de o soţie nedorită decât de a o înfometa până la moarte Odihnindu-şi bărbia în mână, îşi imagină consternarea Laurei şi a lui Steriing dacă ar fi primit un pachet conţinând doar oase albite şi regretele soţului ei. De vreme ce nu ratase de bunăvoie nicio masă în cei douăzeci de ani de existenţă, cel puţin aveau să ştie că se petrecuse o crimă.

Se auzi o bătaie în uşă, care o sperie pe Lottie atât de tare încât era cât pe ce să cadă de pe cufăr. Se grăbi spre uşă, apoi se opri să-şi domolească respiraţia şi să-şi netezească părul înainte de a deschide, nedorind să-şi trădeze nerăbdarea în faţa valetului care fusese trimis să o conducă la cină. La urma urmei, *ea* nu avea de ce să fie agitată. Hayden era cel căruia trebuia să-i fie ruşine că o lăsase singură.

Deschise uşa. Nu descoperi un lacheu, ci o tânără servitoare pistruiată şi roşcată care purta o tavă încărcată cu de-ale gurii şi afişa un zâmbet prin care-şi cerea scuze.

— Domnişoara Martha s-a gândit că poate vă este foame după călătoria dumneavoastră, milady.

— Cât de frumos din partea ei!

Cu un zâmbet pierdut, Lottie acceptă oferta.

Fata se năpusti în cameră, aprinzând câteva lumânări de ceară înalte şi focul care fusese pregătit în vatră. Se oferi să o ajute pe Lottie să se îmbrace pentru culcare, dar ea refuză şi, în curând, rămase din nou singură.

Se părea că mirele ei era perfect mulţumit să lase un servitor să se îngrijească de confortul ei. Poate că undeva în conac, în unul dintre cele mai elegante saloane, el şi fiica sa se bucurau de o cină bogată. Lottie refuză să-l lase să-i strice apetitul şi mâncă cu o poftă sălbatică, savurând fiecare bucăţică de pâine proaspăt coaptă şi supa de fasole consistentă. Martha fusese chiar suficient de grijulie încât să-i trimită şi o bucată generoasă de peşte afumat şi carne de pui pentru pisici. Cel puţin soţul ei fără inimă nu poruncise să fie izgonite în hambar. Sau nu-şi chemase croitorul ca să-i ia măsurile pentru trei noi perechi de mănuşi.

După ce mâncă, Lottie îşi desfăcu cocul şi se luptă să iasă din rochia

de seară, rupându-şi neglijent dantela veneţiană scumpă de la tiv. Scormoni printre cufere, până când îl găsi în cele din urmă pe cel care conţinea cămaşa ei de noapte.

Deasupra se afla o rochie pe care nu o mai văzuse până atunci. Când o ridică în lumina lumânărilor, mătasea diafană îi alunecă uşor ca o cascadă printre degete, o adevărată încântare senzuală. Era un articol de îmbrăcăminte lucrat pentru un singur scop – plăcerile iubirii dintre un bărbat şi o femeie.

Copleşită de un val de singurătate, Lottie îşi apăsă rochia de obraz. Le putea vedea pe Laura şi Diana împăturind-o cu duioşie în cufăr, împreună cu toate speranţele şi visele lor pentru viitorul ei.

Împinse rochia adânc în cufăr şi scoase una dintre cele mai vechi şi mai ponosite cămăşi de noapte. Materialul familiar o învălui când stinse toate lumânările în afara uneia şi se sui în patul rece şi străin. În timp ce Dovlecel şi Domnul Wiggles se ghemuiră la picioarele ei, Mirabella se înghesui pe pernă în spatele lui Lottie, dedându-se uneia dintre ocupaţiile ei favorite – să muşte părul lui Lottie. Pisoiul era încă atât de mic, încât adesea lui Lottie îi era teamă că se va rostogoli şi îl va sufoca.

Lottie stătea întinsă acolo, urmărind umbrele pâlpâitoare aruncate de dansul flăcărilor pe pereţi. Vântul suspina trist în jurul ferestrelor, zguduind panourile oblice. Privirea ei căzu pe uşa descuiată.

Şi dacă Hayden nu o neglija, ci aştepta pur şi simplu până când restul casei avea să adoarmă? Poate că de aceea refuzase să se culce în patul ei de la han cu o noapte în urmă. Poate că aştepta până când aveau să ajungă în împărăţia lui de lângă mare, unde atât cuvântul, cât şi voinţa lui erau lege.

Acum, când în sfârşit era liber de constrângerile societăţii, dacă îşi făcea drum spre camera ei chiar în acel moment, cu intenţia de a o seduce? Lottie se cutremură, gândul îngheţându-i sângele în vene. Pentru prima dată, îşi dădu seama că se afla cu totul şi cu totul la mila lui. Aici, nu o mai avea nici pe Laura ca s-o avertizeze de pericol, nici pe George ca să se grăbească să o salveze, nici pe Sterling ca s-o protejeze. Acum nu se mai putea baza decât pe ea însăşi. Întorcându-se pe o parte, închise ochii strâns şi îşi dori cu disperare să adoarmă.

Stătu întinsă o lungă perioadă de timp, ascultând scârţâitul casei şi zgomotele din jurul ei. Începuse să moţăie când un urlet nepământean o făcu să sară în picioare în pat. Pentru o clipă, nu-şi mai putu auzi decât inima bătându-i în urechi. Apoi strigătul straniu se auzi din nou. Atât de plin de durere încât nu putea fi confundat cu vântul.

Ca şi cum ar fi venit dintr-o altă viaţă, mult mai inocentă, Lottie îşi auzi propria voce: *„The Tatler* a publicat o bârfă obscură ce insinua că fantoma soţiei sale încă mai colindă pe holurile conacului Oakwylde, jelindu-şi amantul mort”.

Îşi trase păturile peste cap, dinţii clănţănindu-i de spaimă. Deşi citise şi scrisese despre ele aproape toată viaţa ei, Lottie nici măcar nu fusese sigură că credea în fantome până în acel moment. Dar era imposibil să-ţi imaginezi că acel sunet trist ieşea dintr-un gâtlej uman.

Se ghemui sub pături timp de ceea ce ea resimţi drept o eternitate, până când o urmă de ruşine îşi făcu loc prin teroarea ei. Nu se comporta deloc ca eroina cutezătoare pe care şi-o imaginase. Dacă acela ar fi fost un roman gotic sau chiar una dintre propriile poveşti, protagonista tânără şi curajoasă ar fi fost dornică să ia un sfeşnic şi să pornească în explorarea umbrelor ameninţătoare ale conacului învăluit în beznă.

Adunându-şi fiecare dram de voinţă, Lottie aruncă păturile şi îşi puse picioarele de gheaţă pe podea. Poate că Harriet ar fi tremurat gândindu-se la perspectiva de a întâlni o fantomă în carne şi oase, sau total lipsită de acestea, dar ea, marchiza de Oakleigh, era mult mai rezistentă.

Hayden rătăcea pe coridoarele pustii ale conacului Oakwylde ca o fantomă. Noaptea se lăsase de câteva ore. Până în acel moment chiar şi cel mai îndrăzneţ dintre servitori era baricadat în siguranţă în spatele uşilor închise ale propriei odăi. Nu avea să întâlnească nici un alt suflet până dimineaţă, cel puţin nu unul viu.

Se întreba deja ce fel de nebunie îl posedase când îşi adusese mireasa în acel loc. Ar fi trebuit să-i permită să se instaleze în casa închiriată din Mayfair, unde ar fi rămas în siguranţă în sânul familiei ei. Nu ar fi fost, cu siguranţă, primul cuplu căsătorit din lumea bună care trăia în locuinţe separate.

Sau paturi separate.

Ochii Marthei luciseră a dezaprobare când venise să-l informeze ca Lottie refuzase camerele luxoase ale marchizei în favoarea unui dormitor umil, aflat aproape de camera de studiu. Când poruncise ca cina copioasă să-i fie trimisă în cameră, împreună cu câteva bucate alese pentru pisicile ei, aproape crezuse că bătrâna doică avea de gând să-l sfideze. Ce aştepta Martha de la el? Să-şi lase mireasa să moară de foame? Sau să mărşăluiască până în aripa de est şi s-o aducă de păr până în camerele lui?

Poate că Martha nu-şi dădea seama, dar Lottie era exact acolo unde trebuia să fie. Departe de aripa de vest a casei. Şi departe de el. Dar asta tot nu era de-ajuns pentru a domoli ispita. Poate că odaia lui Lottie era departe de aripa de vest, dar era, de asemenea, departe de încăperile servitorilor. Dacă ar fi dorit, ar fi putut merge la ea şi să se delecteze cu ea în tihnă, fără să afle cineva, nici măcar atotştiutoarea şi înţeleaptă Martha.

Hayden îşi frecă fruntea, încercând să alunge imaginile pe care gândul acela le stârnise. Imagini ale membrelor trandafirii ale lui

Lottie împreunate cu ale lui. Ale buclelor ei aurii sclipitoare împrăştiate pe perna lui, ale buzelor ei generoase întredeschise într-un suspin de plăcere.

Fanteziile sale fuseseră stimulate de noaptea nunţii pe care şi-o petrecuse în mare parte privind-o dormind, admirând abandonul cu care împinsese păturile de pe ea şi îşi pusese o coapsă suplă pe pernă de parcă ar fi fost un amant. Avusese nevoie de fiecare dram de control ca să nu tragă de tot păturile de pe ea şi să se strecoare înlocul pernei. În bătălia ce se dădea în sufletul lui nu-l ajutase nici gândul că s-o vâre în patul lui putea fi considerat de unii atât un drept, cât şi o datorie.

Dar avea îndatoriri mult mai presante, îşi reaminti el, când îşi încetini paşii în faţa camerei fiicei sale. O rază subţire de lumină se zărea pe sub uşă. Încă de când era mică, fiica sa fusese predispusă la coşmaruri. Iar el poruncise ca o lampă să ardă întotdeauna în dormitorul ei, pentru cazul în care s-ar fi trezit în timpul nopţii şi i-ar fi fost frică.

Cândva ar fi venit alergând la el. Cândva ar fi avut încredere în el să-i alunge monştrii. Dar asta fusese înainte ca el însuşi să devină un monstru.

Atinse cu degetele stejarul lustruit. Voia să şi-o imagineze ghemuită în siguranţă în patul ei, cu noua păpuşă strânsă în braţe. Dar ea îi refuzase cadoul şi orice mângâiere i-ar fi oferit.

Ascultă în faţa uşii timp de câteva minute, dar nu auzi nici măcar un scâncet agitat.

Când se întoarse, hotărât să caute confortul rece al propriului pat, primul urlet sălbatic sparse tăcerea adormită a casei.

Hayden îngheţă, simţind cum i se urca sângele la cap. Fusese imaginaţia lui, sau urletul fusese mai puternic decât de obicei? Mai sfâşietor? Mai furios? Sau cele două săptămâni petrecute la Londra îi ascuţiseră simţurile? Îi făcuse fiecare nerv şi mai sensibil la nuanţele subtile de pierdere şi durere? Când al doilea urlet se auzi, nici măcar nu clipi. Pentru că ştia că oricât de stridente ar fi fost acele strigăte stranii, răul de-abia de acum urma.

Cineva cânta la pian. Paşii lui Lottie şovăiră când melodia îndepărtată pluti până la urechile ei, lentă, stăruitoare şi ispititoare. La început, nu recunoscu piesa, dar apoi îşi dădu seama că era prima parte a unei sonate de Beethoven, cea care începuse să fie numită după moartea sa *Sonata lunii*.

Piesa era frumoasă, dar părea totuşi să jelească o pierdere de nedescris. Lottie simţi cum i se usucă gâtul. Doar pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva alunecase într-un vis în loc să-şi părăsească patul pornind în căutarea unei fantome. Un vis în care era

condamnată să rătăcească pentru totdeauna pe coridoarele singuratice ale conacului Oakwylde însoţită doar de flacăra pâlpâitoare a lumânării ei şi melodia obsedantă care îi îndruma paşii.

Urmând cântecul de sirenă, coborî un şir de trepte în spirală până la etajul principal. Nu mai auzise vreun urlet de când se strecurase afară din odaia ei, strângând sfeşnicul cu degetele tremurânde. Se strecură prin holul de la intrare umbrit de lumina lunii şi se întoarse spre dreapta, rătăcind câteva minute, până când se trezi în cele din urmă într-un hol larg, mărginit pe ambele părţi de uşi închise. Se opri să asculte, înclinându-şi capul într-o parte. Notele jeluitoare păreau să vină de pretutindeni şi de nicăieri. Făcând mâna pavăză în jurul flăcării de la lumânare din care se scurgea ceară, parcurse holul, încercând, pe rând, fiecare uşă. Toate se deschiseră fără efort la atingerea ei, dând la iveală camere întunecate şi tăcute.

Când sonata atinse crescendoul plin de înflăcărare, ea ajunse la uşa dublă din capătul îndepărtat al coridorului. Când degetele ei se încleştară pe mânerul de alamă, muzica se opri brusc. Lottie îşi trase înapoi mâna. Tăcerea făcuse o gaură neagră în noapte, lăsând în urmă doar sunetul neregulat al propriei respiraţii.

Întinse iar mâna încet spre mâner, ţinându-şi suflarea când dădu s-o învârtă. Apoi se opri. O zgâlţâi puţin. Nimic uşa era încuiată.

Se sprijini de ea, gândindu-se că dacă ar fi atât de curajoasă cum îşi închipuise mereu că era, s-ar fi simţit dezamăgită şi nu uşurată.

Trase aer în piept pentru prima dată, dar îl simţi inundat de parfumul de iasomie înflorită noaptea, greu şi care-ţi provoca greaţă. Se simţi brusc un curent rece, care stinse flacăra lumânării şi o lăsă pe Lottie în întuneric.

Îi fusese frică să rămână singură în întuneric. Dar a *nu* fi singură era încă şi mai rău. Putea simţi o prezenţă furişându-se chiar în spatele ei, periculoasă şi sălbatică.

Un mormăit se auzi din umbră.

— Naiba să te ia! De ce nu poţi să stai acolo unde ţi-e locul?

Sfeşnicul căzu cu zgomot pe podea când o pereche de mâini o prinseră şi o răsuciră, ţintuind-o cu duritate lipită de uşă.

Capitolul 9

Dacă supravieţuiesc acestei trădări, am să mă ocup eu însămi de problemă…

Nu era nimic fantomatic în mâinile care o strângeau. Se înfipseseră adânc în umerii ei, radiind o căldură brută care îi făcuse lui Lottie pielea de găină mai uşor decât ar fi făcut-o o rafală îngheţată.

Năucă, îi luă o clipă până să-şi dea seama că întunericul n-o învăluia cu totul. Lumina lunii arunca a rază fină prin fereastra în semicerc din sticlă colorată aflată sus pe peretele de deasupra uşilor duble. Dar până când ochii ei scrutară umbrele, nu zăriră decât strălucirea sălbatică din ochii soţului ei.

Hayden părea mai mult decât capabil să comită o crimă în acel moment. Cu fiecare suflare furioasă, nările i se umflau şi pieptul din care ieşeau sunete şuierătoare îl atingea pe-al ei. Genunchiul îi era îndoit între coapsele ei, aşa încât era imposibil să evadeze sau să se lupte. Când privirea lui alunecă în jos la buzele tremurânde, tot ce putu face fu să rămână moale în îmbrăţişarea lui şi să aştepte ca el să o sărute sau să o omoare.

Îşi veni încet în fire, urmărind umbrele de nebunie care-i traversau chipul.

— Tu? şopti el răguşit, clătinând din cap.

Când îşi aplecă buzele spre gâtul ei, nu putu decât să întoarcă uşor capul, incapabilă să se opună. El îşi frecă nasul de pielea delicată a gâtului ei, mirosind-o ca un armăsar ce adulmecă o iapă cu care urmează să se împerecheze.

— Nu înţeleg. De ce te dai cu parfumul ăsta blestemat?

Lottie clătină din cap, de-abia respirând. Părea că el consuma tot aerul din coridor. În loc să-l îndepărteze, degetele ei trădătoare se agăţară de partea din faţă a cămăşii sale, trăgându-l mai aproape.

— Ce parfum? Nu m-am dat cu niciun fel de parfum.

El îi dădu drumul brusc şi făcu un pas înapoi. Dintr-un anumit motiv, ea se simţi şi mai vulnerabilă fără sprijinul mâinilor lui. El îşi trecu o palmă tremurătoare peste faţă.

— Ce faci aici? o întrebă el cu o voce aspră. De ce nu eşti în pat acolo unde ţi-e locul?

Lottie se gândi că nu era cel mai bun moment ca să-i reamintească faptul că locul ei era acum în patul lui.

— *Eram* în patul meu. Dar cum era să dorm când am auzit zgomotul ăsta înfricoşător? Putea să scoale şi morţii din somn.

De-abia spuse vorbele că le şi regretă, dar era prea târziu să le

retragă. Deşi părea imposibil, faţa lui Hayden se întunecă şi mai tare.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Bineînţeles că ştii! Cu siguranţă l-ai auzit şi tu. Ţipătul sfâşietor? Arătă cu mâna spre uşa din spatele lor. Şi, apoi, cineva de acolo a început să cânte la pian de parcă i se frângea inima?

— Nu am auzit nimic, spuse el categoric, refuzând până şi să se uite la uşă.

— Şi iasomia? Nu poţi nega că nu ai simţit mirosul de iasomie.

El ridică din umeri.

— Probabil că una dintre servitoare a trecut pe aici mai devreme, cu flori proaspăt tăiate din grădină. Am confundat pur şi simplu parfumul lor cu parfumul tău.

Lottie nu-şi pierdu timpul amintindu-i că pe acele pământuri sterpe şi bătute de vânt, iasomia nu avea să înflorească, probabil, până în iunie, dacă avea să înflorească şi atunci.

— Şi presupun că strigătul plin de jale pe care l-am auzit a fost doar vântul şuierând prin vreo crăpătură dintr-un şemineu.

— Ai o explicaţie mai bună? o întrebă el, uitându-se ţintă în ochii ei şi lansând provocarea.

Lottie îşi umezi buzele uscate cu limba înainte de a răbufni.

— M-am gândit că ar putea fi vreo fantomă.

Hayden se holbă pur şi simplu la ea pentru o clipă, apoi pufni.

— Nu fi o gâsculiţă. În ciuda a ceea ce tipăresc ziarele de scandal ca să-şi vândă bârfele mizerabile, fantomele nu există. Ce ai crezut? o întrebă el. Că soţia mea moartă s-a întors din mormânt să te avertizeze să stai departe de mine?

— Nu ştiu. Spune-mi tu. Era predispusă la accese de gelozie?

Când Lottie îi studie frumuseţea păgână a sprâncenelor groase şi a maxilarului neras, îi fu greu să-şi imagineze cum o femeie n-ar putea să fie geloasă pe un astfel de bărbat.

— Când nu obţinea ce voia, răspunse el încet, Justine era predispusă la tot felul de accese.

Ruşinată de sinceritatea lui, Lottie îşi apăsă o mână pe inima care încă bătea să-i spargă pieptul.

— Nu fantoma m-a speriat de moarte. Ci tu.

— Ei bine, asta-i o metodă de a ucide de care nimeni nu m-a mai acuzat vreodată. Mă îndoiesc că familia ta ar fi amuzată, dar sunt sigur că bârfitorii ar considera-o o noutate. Se rezemă de perete, aruncându-i o privire ironică pe sub genele întunecate. Spune-mi, Carlotta, dacă te-aş fi speriat de moarte, te-ai fi întors să mă bântui?

Ea studie o clipă întrebarea, înainte de a da din cap.

— Desigur că da. Dar nu m-aş rezuma la a geme şi a jeli sau a cânta vreo sonată drăguţă la pian. Aş bate în fundul unui ceainic şi aş cânta din tot sufletul toate cele şapte strofe din *Soaţa-mi e o destrăbălată.*

Răspunsul ei îl făcu să râdă. Zâmbetul lui deschis îi transformă chipul, accentuând ridurile copilăreşti din jurul ochilor şi readucându-i o gropiţă în obraz. Când el o studie, căldura dogoritoare din ochii lui o făcu dintr-odată conştientă de propria înfăţişare.

Avea un dar rar de a o prinde în dezavantaj. Şi-ar fi dorit ca la următoarea întâlnire cu el să lase impresia de cel mai înalt rafinament, dar iat-o acum, în cămaşa de noapte de bumbac zdrenţuită şi cu picioarele goale, cu părul căzându-i pe umeri ca unei fetiţe. Dar el nu se uita la ea ca şi cum ar fi fost o fetiţă. O privea ca şi cum ar fi fost o femeie.

— Chiar ar trebui să-ţi fie ruşine, îi spuse ea. Asta e a doua oară pe ziua de astăzi când m-ai atacat prin surprindere.

Zâmbetul lui se stinse, Lottie rămânând cu o senzaţie acută de pierdere. El luă o vază delicată de pe o masă aflată sub o oglindă cu ramă din marmură, rotind-o în mâini.

— Dacă aş fi putut anunţa nunta noastră dinainte, aş fi făcut-o. Dar nu am îndrăznit să risc ca Allegra să afle de la nevasta vreunuia dintre servitori. Ar fi fugit înainte ca noi să sosim.

Vorbise ca şi cum asta ar fi fost ceva obişnuit.

— De ce nu mi-ai spus despre ea? Ţi-a fost teamă că şi eu voi fugi?

— Ai fi fugit?

— Nu ştiu, răspunse ea sincer. Dar ştiu că aş fi tratat situaţia cu un pic mai multă delicateţe, dacă m-ai fi avertizat că aveam să devin şi mamă, nu numai soţie.

— Dacă îţi aduci aminte, când ne-am întâlnit, nu căutam niciuna, nici alta.

Ceea ce Lottie îşi aminti fu acel moment din Mayfair, când el se întorsese să se uite la ea în faţa căminului. Orice ar fi căutat el, în acea clipă, ar fi putut să jure că şi găsise. Dacă acea femeie trimisă de doamna McGowan ar fi ajuns cu câteva minute înaintea ei, ar mai fi privit-o în acelaşi mod? I-ar mai fi cuprins chipul pudrat în palme şi i-ar mai fi sărutat buzele înroşite ca şi cum ea ar fi fost o bucată pierdută demult din sufletul lui, despre care nici nu ştiuse că lipseşte? Lottie se întrebă dacă el se va mai uita vreodată la ea în felul acela, şi cum ar reacţiona ea dacă el ar face-o.

El puse înapoi vaza pe masă.

— Aşa cum poate ai ghicit până acum, am călătorit la Londra pentru a căuta o guvernantă pentru fiica mea. Martha deja nu mai face faţă.

Amintindu-şi de strânsoarea fermă a femeii pe urechea Allegrei, Lottie se îndoia de acel lucru.

— A fost întotdeauna un copil dificil, dar în ultimele câteva luni a devenit aproape imposibilă.

— Îmi amintesc acelaşi lucru şi despre mine câteodată, mărturisi

Lottie.

— Ca să vezi, răspunse el sec.

— Există câteva instituţii bune, specializate în a face posibil imposibilul. Te-ai gândit vreodată să o trimiţi la şcoală?

— Bineînţeles că m-am gândit. Îşi trecu o mână prin păr cu un gest plin de frustrare. Nu mi-aş dori nimic mai mult decât s-o duc departe de locul ăsta, de casa asta… „De *mine*."

Lottie auzise cuvântul la fel de clar ca şi cum l-ar fi rostit cu voce tare.

— Dar ea nici nu vrea să audă de asta. De fiecare dată când aduc vorba, are un acces groaznic de furie, încât mi-e teamă pentru sănătatea ei. Luna trecută, când am menţionat o şcoală din Lucerna, aproape că n-a mai respirat deloc şi a trebuit să chemăm medicul. Motiv pentru care am decis să merg la Londra şi să mă ocup personal de problema asta. Un zâmbet amar îi apăru pe buze. Dar, din pricina eforturilor depuse de bârfitori şi de ziarele de scandal, nu am avut succes. La urma urmei, ce femeie respectabilă ar însoţi un om cu reputaţia mea în Cornwall?

Lottie se uită la el, începând încetul cu încetul să înţeleagă.

— Nicio femeie respectabilă, presupun, dar una care şi-a pierdut respectabilitatea? Una cu reputaţia ruinată?

Fără să răspundă, el îşi mută privirea spre umbre.

După un moment de tăcere, ea întrebă încet:

— De ce te-ai căsătorit până la urmă cu mine? De ce nu m-ai angajat, pur şi simplu?

— Chiar şi cu un însoţitor, nu puteam aduce o femeie tânără necăsătorită în casa mea ca să-mi înveţe fiica. Blândeţea neobişnuită a cuvintelor lui le accentuă şi mai tare efectul. Mai ales una despre care se spune că am compromis-o.

Lottie îşi spuse că ar trebui să fie recunoscătoare pentru sinceritatea lui. Cel puţin îi deschisese ochii în privinţa oricărui gând romantic înainte ca ea să se facă şi mai tare de ruşine.

Recunoscătoare că primise mereu rolul principal în spectacolul de teatru de amatori al doamnei Lyttelton, ea reuşi să schiţeze un zâmbet fragil.

— Sunt încântată să ştiu că te-ai ales cu ceva din mica noastră căsătorie de inconvenienţă, pe lângă mireasa nedorită. Acum, dacă mă scuzi, aş vrea să mă întorc în patul meu înainte ca vântul să înceapă să şuiere din nou în şemineu sau să cânte *Aleluia* la pian.

Când dădu să treacă pe lângă el, Hayden îşi puse mâna pe braţul ei, oprind-o.

— Dacă te-ai aşteptat la mai mult de la căsătoria noastră, milady, atunci îmi pare foarte rău.

Eliberându-şi braţul din strânsoare uşor, dar ferm, Lottie îşi dădu

capul pe spate. Pentru al privi în ochi.

— Să nu-ţi pară, milord. La urma urmei, singurul lucru pe care mi l-ai promis a fost numele tău.

Fără vreo lumânare sau melodie fantomatică care să o ghideze, Lottie avu nevoie de patru încercări ca să găsească drumul înapoi spre dormitorul ei. Un spectru tânguitor ar fi fost o distragere binevenită, dar nu mai întâlni nimic înfricoşător în afară de un şoricel oropsit care rărea la fel de pierdut ca şi ea. Pentru prima dată se gândi cât de curios era că niciun servitor nu venise să cerceteze sursa zgomotelor misterioase. Ar fi trebuit să fie toţi complet surzi sau beţi în paturile lor ca să nu fi auzit acele strigăte sfâşietoare.

Când îşi găsi în sfârşit camera, Lottie era destul de nervoasă. Nu o ajută să se calmeze nici faptul că se împiedică de Mirabella, nici că îşi lovi degetele de la piciorul gol de unul dintre cuferele nedesfăcute. Nu avea nici un drept să fie supărată, îşi spuse când se îndreptă şchiopătând spre pat. Hayden îi promisese numele, nu şi inima lui.

Mângâindu-l pe Domnul Wiggles, se ghemui în capul patului şi se uită la flăcările care începeau să se stângă. Cel puţin nu va mai pierde nici măcar un minut din timpul ei preţios aşteptând o noapte a nunţii care nu avea să vină vreodată. Hayden putea susţine cât voia că nu credea în fantome, dar atunci când o strânsese în braţe, cu acea strălucire diabolică în ochi, nu dovedise decât că inima lui nu-i va aparţine niciodată ei, ci doar soţiei lui moarte. Ea nu va fi niciodată pentru el nimic mai mult decât o simplă guvernantă.

Faţa ridată a domnişoarei Terwilliger îi apăru în minte. Va împărtăşi oare până la urmă soarta bătrânei?

Îşi va risipi oare tinereţea închisă într-o cameră de studiu prăfuită până când atât sângele cât şi pasiunea ce-i curgea prin vene aveau să devină la fel de uscate precum praful de cretă?

Propriile cuvine înflăcărate adresate familiei ei se întoarseră să o bântuie. „Nu trebuie să fiu soţie sau guvernantă. Aş putea fi scriitoare, aşa cum mi-am dorit mereu! Nu aş avea nevoie decât de nişte cerneală, hârtie şi o căsuţă undeva la mare”.

Lottie se ridică, cuprinsă de un nou entuziasm. Un conac lângă mare nu era de preferat unei căsuţe umile?

Chiar şi prin haosul ce domnea în cameră, nu-i luă mult timp lui Lottie ca să găsească cutiuţa din piele pe care o căuta. Animată de hotărârea luată, despachetă hârtia, tocul şi o călimară nouă de cerneală. După ce aţâţă focul şi aprinse o lumânare nouă, se instală în faţa biroului din lemn de trandafir din colţ, cu Dovlecel torcându-i în poală.

Roase capătul tocului timp de un minut, apoi mâzgăli *Mireasă pentru Lordul Morţii* de Carlotta Anne Fairleigh în partea de sus a

paginii, terminându-şi numele cu o înfloritură maiestuoasă. După un alt moment de contemplare, tăie cu o linie îndrăzneaţă totul şi scrise chiar dedesubt *Mireasa Lordului Morţii* de Lady Oakleigh. Dacă numele era tot ceea ce soţul ei avea să-i ofere, atunci măcar să-l folosească. Fiecare editor din Londra s-ar fi înghesuit să publice un astfel de roman. Nici chiar domnişoara Terwilliger nu ar mai putea să-i nege talentul.

Înfrânându-şi fără milă mustrările de conştiinţa, Lottie aşează o pagină goală în faţa ei. Nu fu nevoie de un efort mare de imaginaţie ca să-şi amintească chipul lui Hayden în momentul în care o ţintuise lipită de uşă, cu ochii şi mâinile încordate de pasiune. Tocul îi zbură pe pagină când scrise: „Nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima dată pe bărbatul care plănuia să mă ucidă. Chipul lui era în egală măsură groaznic şi irezistibil, frumuseţea sa întunecată reflectând adâncimile negre ale sufletului său…”

Capitolul 10

Dacă el era Stăpânul Iadului, atunci eu eram stăpâna lui…

În dimineaţa următoare, Lottie decise că, dacă soţul ei voia o guvernantă, atunci asta avea să capete. Uitându-se cu dispreţ la poplinul trandafiriu lucitor şi catifelele albastre bogate pe care le adora, scoase la iveală o rochie de dimineaţă gri-argintie dintr-unul din cufere. Rupse betelia cu dungi şi smulse rozetele din mătase care împodobeau tivul şi astfel îşi creă o rochie la fel de cenuşie şi deprimantă precum cerul care se vedea de la fereastra ei.

Îşi strânse părul într-un coc auster, făcând să dispară toate buclele. Nici un singur fir nu avea voie să scape.

Îşi examină imaginea în oglinda înaltă din colţul camerei, cu buzele generoase strânse într-o linie rigidă. Nu mai avea nevoie decât de o pereche de ochelari cu ramă de oţel şi o aluniţă păroasă pe bărbie şi ar fi putut fi confundată cu domnişoara Terwilliger. Părea destul de bătrână, de cel puţin douăzeci şi patru de ani.

În timp ce aştepta să vină ora micului dejun, se apucă să scotocească prin cutiile şi cuferele ei. Poate că acel loc n-ar mai fi fost atât de străin dacă l-ar fi umplut cu lucruri familiare. Golise două cufere şi încărcase fiecare colţişor al comodei înalte din lemn de nuc din colţ, când deveni conştientă de o senzaţie ciudată. Deşi citise despre ea în numeroase romane gotice şi chiar scrisese despre ea o dată sau de două ori în propriile poveşti, nu o experimentase cu adevărat niciodată.

Simţi cum i se ridică părul de pe ceafă.

Scăpă ciorapul pe care-l ţinea între degete când se întoarse încet, întrebându-se dacă era pe cale să dea nas în nas cu fantoma primei soţii a lui Hayden.

Judecând după părul ce-i atârna în ochi şi murdăria de pe nasul subţire, creatura ce trăgea cu ochiul din cadrul uşii era cu siguranţă muritoare. Simţind că vizitatorul era la doar un zâmbet prietenos departe de a o zbughi, Lottie îşi reîntoarse repede atenţia spre cufăr.

— Bună dimineaţa, Allegra, spuse ea cu răceală. Vrei să intri? Cu coada ochiului, o văzu pe faţă intrând sfios în cameră, târşâindu-şi picioarele încălţate în cizmele cu şireturile desfăcute. Lottie fu recunoscătoare că primul capitol din manuscrisul ei, terminat cu puţin timp înainte de ivirea zorilor, era ascuns sub un panou fals în partea de jos a cutiei de scris, departe de privirile indiscrete.

După un moment de tăcere ciudată, Allegra izbucni:

— Îl iubeşti pe tatăl meu?

Lottie nu ar fi putut spune de ce acea întrebare o făcu să se oprească. La urma urmei, de abia îl cunoştea pe tatăl fetei.

În timp ce se chinuia să încropească un răspuns adecvat, Allegra râcâi cu gheata podeaua.

— Nu ar trebui să te condamn dacă nu-l iubeşti. E destul de nesuferit.

Lottie fu scutită de obligaţia de a o mustra sau a se arăta de acord cu ea de Mirabella, care ieşi de sub pat legănându-se ca un iepuraş turbat. Se năpusti asupra unuia dintre şireturile Allegrei cu o voioşie demonică.

Lottie se aştepta ca Allegra să se enerveze pe pisică, aşa cum orice altă fetiţă ar fi făcut, dar copilul se uita la obiectul pe care
Lottie tocmai îl pescuise din cufăr. Femeia ridică păpuşa ponosită, cu un zâmbet duios pe buze.

— Sora mea mi-a cumpărat-o în prima ei excursie la Londra, când eram cam de vârsta ta. Laura credea că arăta la fel ca mine. Îţi vine să crezi că biata de ea a fost odată aproape la fel de frumoasă ca păpuşa pe care tatăl tău a făcut-o pentru tine?

Păpuşa avusese iniţial un coc din bucle lungi aurii, dar Lottie smulsese jumătate din ele dintr-un exces de zel, cu ondulatorul. Trandafiriul din obraji se dusese. Volanele fustei erau zdrenţuite şi pătate, nasul cărn ciobit. Avea un plasture de mătase neagră peste un ochi.

— După ce şi-a pierdut ochiul într-un accident tragic de tir cu arcul, eu şi fratele meu George obişnuiam să ne jucăm de-a piraţii cu ea, explică Lottie. O puneam să meargă pe o scândura ce ieşea din podul hambarului, de unde şi nasul ciobit.

Allegra continuă să studieze păpuşa, cu o expresie grijulie pe chipul serios.

— Îmi place de ea, spuse ea în cele din urmă. Pot să mă joc cu ea?

Lottie fu luată prin surprindere de cererea îndrăzneaţă. Dar era imposibil să rezişti în faţa privirii ferme a Allegrei. În ciuda a ceea ce Hayden îi spusese despre accesele de furie ale Allegrei, Lottie avu impresia clară că copilul cerea puţin şi aştepta încă şi mai puţin. Netezind fusta păpuşii, Lottie i-o dădu fără tragere de inimă.

— Nu cred că ai putea să-i faci mai mult rău decât i s-a făcut deja.

— Mulţumesc.

Fără niciun alt cuvânt, Allegra ascunse păpuşa la subsuoară şi ieşi din cameră.

Lottie ajunse la micul dejun şi-l găsi pe Hayden aşteptând-o în capul unei mese uriaşe din mahon, suficient de lungă cât să găzduiască un turneu de cricket pe suprafaţa sa strălucitoare.
În conacul Devonbrooke exista o astfel de masă, dar, atunci când se lua cina în familie, Sterling insista să se adune toţi într-un capăt sau în

altul, ca să se poată bucura de compania şi conversaţia celorlalţi. Când un lacheu o conduse pe Lottie la un scaun singuratic situat în capătul celălalt al mesei, ea presupuse doar că Hayden nu avea chef nici de companie, nici de conversaţie. Fu însă suficient de manierat cât să se ridice când ea intră în salon.

— Bună dimineaţa, milord, spuse ea afectat, aşezându-se pe locul ei.

— Milady, îi răspunse el, studiindu-i ţinuta serioasă prin ochii îngustaţi.

Se aşeză înapoi pe scaun, scoţându-şi un ceas de buzunar din vestă. La început Lottie crezu că gestul era menit să-i reproşeze că a întârziat, dar apoi îşi dădu seama că mai era un loc pregătit la masă.

Exact la jumătatea distanţei dintre ei doi.

Hayden de-abia avu timp să închidă capacul ceasului când apăru Allegra. În loc să-şi târşâie picioarele, fata practic ţopăia. Se îmbrăcase pentru micul dejun trăgându-şi nişte ciorapi murdari şi mânjindu-se cu noroi de la nas până la obraz. Fredonând în şoaptă, împinse cu zgomot unul dintre scaunele grele aflat mai aproape de ea şi îşi aşeză povara pe el cu grija rezervată, de obicei, doar celor în vârstă sau infirmi.

Hayden se încruntă la scaun, incapabil să-şi ascundă consternarea.

— Ce Dumnezeu e chestia aia?

— E noua mea păpuşă. Mami mi-a dat-o. Allegra se întoarse şi se uită radiind la Lottie. Zâmbetul însorit îi transformă chipul.Pentru o clipă, nu mai era doar iubitoare, era frumoasă.

„Micuţul monstru.”

Când Hayden îşi mută privirea spre Lottie, îşi simţi stomacul coborând până aproape de genunchi.

— Cât de generoasă este mami, spuse el calm, cu ochii strălucind când ridică ceaşca de cafea spre ea într-un toast batjocoritor.

Generos, într-adevăr, din partea lui Lottie să-i dea copilului său o jucărie uzată şi multiubită ca s-o răsfeţe în timp ce cadoul lui minunat şi scump stătea ascuns în cutia de pluş într-un cufăr.

— Este doar una dintre vechile mele jucării, se grăbi Lottie să explice. Allegra a venit în camera mea în timp ce despachetam şi s-a îndrăgostit de ea.

Fata îşi îndoi şervetul sub forma unei bavete improvizate şi îl îndesă în corsetul şifonat al păpuşii.

— Mami a spus că păpuşa arată la fel ca ea atunci când era de vârsta mea.

Hayden studie gânditor buclele decolorate şi scămoşate ale păpuşii, nasul ciobit şi peticul de pirat. În ciuda numeroaselor ei suferinţe, ochiul albastru care rămăsese intact nu-şi pierduse nimic din sclipirea elegantă, şi nici buzele trandafirii zâmbetul afectat.

— Eu încă mai pot vedea o asemănare semnificativă, spuse el.

Din fericire pentru el, aceeaşi servitoare mică şi roşcată care îi adusese lui Lottie cina apăru în acel moment agitată, cu un castron aburind cu terci de ovăz, blocând privirea indignată a lui Lottie. În timp ce mâncară, tăcerea încordată nu fu întreruptă decât de fredonatul Allegrei când îşi ridica lingura la buzele păpuşii ca să-i dea terci. Lottie îşi bău şi ea ciocolata caldă dintr-o singură înghiţitură, dorindu-şi mai degrabă să fi fost stricnină.

Când Allegra termină de mâncat şi ultima gură din terciul de ovăz cu un sorbit satisfăcut, privirea ei se plimbă între Hayden şi Lottie.

— Deci, cum v-aţi cunoscut?

Lottie se înecă cu o bucată de hering afumat.

— Cred că o voi lăsa pe mami să răspundă la această întrebare.

Hayden se lăsă pe spate în scaun, strălucirea răutăcioasă din privirea lui avertizând-o că era nerăbdător să îi audă răspunsul aproape la fel de mult ca şi Allegra.

Ştiind că nu putea să spună: „Trăgeam cu ochiul la fereastra tatălui tău, când m-a confundat cu o curtezană”, Lottie îşi şterse buzele cu şervetul ca să tragă de timp.

— Ei bine… deşi poate părea că ne-am căsătorit în grabă, îl ştiam pe tatăl tău cu mult timp înainte de a ne întâlni.

— E faimos? întrebă Allegra, clipind inocent.

— Celebru, murmură Hayden, luând o înghiţitură de cafea.

Lui Lottie îi încremeni zâmbetul pe buze.

— Să spunem doar că este destul de celebru în anumite cercuri. De aceea eram atât de nerăbdătoare să-l cunosc.

— Şi s-a ridicat la nivelul aşteptărilor tale?

— Şi încă cum.

Lottie îi aruncă lui Hayden un zâmbet sarcastic.

— Deci, unde v-aţi întâlnit?

— De fapt, ne-am întâlnit în timpul debutului meu, o informă Lottie pe fată, încercând din greu să nu mintă. Chiar înainte de primul vals.

Ea răsuflă cu uşurare când atenţia înflăcărată a Allegrei se mută spre tatăl ei.

— De unde ai ştiut că vrei să te căsătoreşti cu ea?

Deşi aflat în celălalt capăt al mesei, privirea pe care Hayden i-o aruncă lui Lottie fu la fel de intimă ca o mângâiere.

— După cum îţi poţi da şi singură seama, farmecul mamei tale vitrege m-a făcut să nu mă las prea greu convins.

Şi nici nu se lăsase prea greu convins, presupuse Lottie. Nu dacă nu luai în calcul pistolul de duel pe care Sterling îl îndreptase spre inima lui. Îşi întoarse privirea de la el. Tulburată nu numai de minciuna lui sfruntată, ci şi de efectul său tulburător asupra ei. Va trebui să se păzească cu mai multă atenţie în viitor. Orice bărbat care poate minţi un copil, mai ales propria odraslă, era şi mai periculos decât crezuse.

Spre uşurarea ei, servitoarea reapăru în acel moment să strângă vasele. Allegra şterse gura păpuşii, apoi se ridică.

— Te rog să ne scuzi, tată.

— Bineînţeles, răspunse Hayden pe un ton calm.

Când ea plecă, strângând păpuşă în braţe ca şi cum ar fi fost un prunc drag, servitoarea ieşi după ea, prea absorbită să observe că ciocolata dintr-o ceaşcă se scursese direct în poala lui Lottie.

— Meggie! spuse Hayden tăios.

Fata îşi reveni din uluire.

— O, milady, îmi pare rău!

Smulse un şerveţel şi impregnă şi mai adânc ciocolata în materialul scump al fustei lui Lottie.

— Nu-i nimic, o asigură Lottie pe fată luptându-se în acelaşi timp să-i smulgă şerveţelul lipicios din mână.

Când servitoarea termină de curăţat şi plecă, Hayden se lăsă pe spate în scaun, cu un zâmbet strâmb pe buze.

— Va trebui s-o scuzi pe Meggie. Nu e obişnuită să o audă pe fiica mea cerând permisiunea de a face ceva. Şi mai ales nu mie.

— După ce vom începe lecţiile, voi face tot ce pot ca să-i cizelez manierele.

— Nu dau doi bani pe manierele ei.

Hayden trânti ceaşca de cafea pe masă, uimind-o pe Lottie cu vehemenţa lui.

— Nu te-am adus aici să-i umpli capul Allegrei cu o mulţime de aiureli şi prostii. Vreau să o înveţi limbi străine, istorie, geografie şi matematică. Vreau să-i ofer nişte cunoştinţe care i-ar putea fi de folos, dacă va fi nevoie să se descurce singură în această lume.

— Cea mai mare parte a înaltei societăţi consideră darul de a face o reverenţă corectă şi capacitatea de a completa corect un carneţel de dans tot ce este necesar pentru a pune mâna pe un soţ bogat, sublinie Lottie.

— Aceste abilităţi nu-i vor folosi Allegrei. Ea nu va putea să-şi ocupe locul cuvenit în societate sau să aibă parte de o partidă avantajoasă. Amărăciunea îi ascuţi vocea. Eu şi mama ei am avut grijă de asta.

— Mai sunt câţiva ani până la debutul ei. Poate că dacă va trece suficient timp…

Privirea lui plină de suferinţă o făcu să tacă.

— Aş putea s-o ţin închisă aici pentru următorii treizeci de ani, dar când îşi va face debutul în lumea bună, va fi cunoscută tot drept fiica unui criminal cu sânge-rece.

Lottie înghiţi în sec, nefiind în totalitate sigură dacă el se referea la duelul în care îşi ucisese cel mai bun prieten.

— Ceea ce vreau de la tine e să-i dezvolţi mintea. O umbră ciudată

îi trecu peste chip. Vreau s-o faci puternică. Rezistentă.

Amintindu-şi de şiretenia pe care o arătase copilul când se gudurase ca să obţină păpuşa murdară, Lottie murmură:

— Nu cred că asta va fi atât de dificil.

— Vreau doar să ştiu că, după ce nu voi mai fi, Allegra va putea să aibă singură grijă de ea. Atâta timp cât sunt în viaţă, nu va duce lipsă de nimic. El îi studie chipul lui Lottie, ochii lui verzi îmblânzindu-se. Dacă mă vei ajuta să o protejez, milady, nici tu nu vei duce lipsă de nimic.

Poate că făcea o promisiune pe care nu avea s-o poată respecta, se gândi Lottie după ce făcu o plecăciune şi plecă. Îi era teamă că începea deja să vrea ceva ce nu putea avea.

După ce, la o cercetare minuţioasă a casei nu dădu de tânăra pe care o avea în grijă, Lottie rătăci prin bucătăria de la subsol, sperând ca unul dintre servitori să ştie unde ar putea să o găsească pe Allegra. Coborî scările şi, după colţ, le descoperi pe Martha şi pe doamna Cavendish discutând aprins. Deşi şoaptele lor nu ajungeau, probabil, până la servitoarele agitate care stăteau în apropierea căminului cu cuptor, Lottie trebui doar să se furişeze destul de aproape ca să le citească pe buze.

— Nu cred că ar trebui să o angajăm pe fata asta, spunea doamna Cavendish.

Pielea palidă a menajerei era întinsă peste pomeţii proeminenţi, dându-i un aspect scofâlcit. Dacă ar fi fost unul dintre profesorii lor de la doamna Lyttelton, Lottie şi Harriet ar fi poreclit-o, probabil, cu cruzime Doamna Cadavru.

— La urma urmei, ce ştim noi despre fata asta, în afara faptului că a apărut la uşa stăpânului în dimineaţa asta cerşind o slujbă?

— Ei bine, eu cred că nu ne putem permite să n-o angajăm.
Marta continuă: Am pierdut trei fete în ultima lună şi încă alte două noaptea trecută. Au fugit înainte de ivirea zorilor, fără măcar să se obosească să-şi împacheteze lucrurile. Dacă continuă tot aşa, vom rămâne doar noi două să avem grijă de toată casa până la vară.

— Dar fata nu are scrisori de referinţă, nu are experienţă şi este oarbă ca noaptea. Când Giles a răspuns la uşă dimineaţă, aproape că l-a strâns de gât cu propria eşarfă, deoarece a crezut că era tot ciocănelul de metal al uşii. Şi ai văzut cum mătură? Mai mult stârneşte praful decât îl strânge! Când i-am dat pământuful de şters praful, mi l-a dat înapoi, spunând că atât penele, cât şi praful o fac să strănute.

— Va învăţa repede dacă vrea să mănânce. Dacă nu va învăţa, îi voi băga eu minţile în cap.

Doamna Cavendish îşi îndreptă spatele, nările subţiri umflându-i-se.

— Ei bine, eu tot cred că este o greşeală.

Arătând de parcă ar fi vrut să-i bage minţile în cap şi doamnei Cavendish, Martha spuse printre dinţi;

— Atunci este o greşeală pe care va trebui s-o facem. Ce altceva am putea să facem? Va fi şi mai rău acum că şi-a adus o altă femeie în casa asta. Chiar şi bărbaţilor le este teamă să iasă din camerele lor după ce se lasă întunericul. Nimeni nu vrea să rişte să dea peste acea groaznică…

Probabil că Lottie făcu fără să vrea un zgomot involuntar, căci ambele femei se întoarseră şi se holbară la ea. Nici dacă ar fi fost prinse sorbind dintr-o sticlă de vin de Xerex nu ar fi arătat mai vinovate decât acum. Doamna Cavendish fu prima care se repezi înaintea ei, cu inelul de chei de la brâu zăngănind şi buzele subţiri schiţând un zâmbet plin de solicitudine.

— O, milady, ce faceţi aici? Dacă aveaţi nevoie de ceva, trebuia doar să sunaţi.

— Are dreptate. Martha se repezi spre ea. Nu trebuie să uitaţi că sunteţi o marchiză acum şi că bătrâna Martha vă stă la dispoziţie.

Înainte ca Lottie să-şi poată trage suflarea, femeile o înconjuraseră. Cloncănind şi bombănind, o scoaseră repede din bucătărie, nelăsându-i timp să mai întrebe despre noua slujitoare mioapă, şi al cărui viitor nu mai vedea decât accese de strănutat şi minţi băgate în cap.

Deoarece atât Martha, cât şi doamna Cavendish spuseseră că nu ştiau unde ar fi putut fi Allegra, Lottie decise să înfrunte plină de curaj împrejurimile conacului. Când se strecură afară pe uşa de la intrare, vântul aspru îi înţepă obrajii, fluturându-i în zeflemea şalul de caşmir. Era greu de crezut că undeva în Anglia, o briză uşoară făcea să înflorească mugurii de pe copaci în timp ce tulpinile delicate ale lalelelor înflorite târziu îşi croiau drum prin solul încălzit de soare. Aici nu puteai vedea decât mlaştinile, vântul, marea şi cerul, luptându-se toate să vadă cine va pune stăpânire peste acest regat sterp.

Deşi primul ei impuls fu să fugă înapoi în casă, porni cu paşi repezi, încă gândindu-se la conversaţia pe care o auzise. În ciuda a ceea ce pretinsese Hayden, se părea că nu era singura care fusese deranjată de urletul plin de jale de aseară. Şi nici nu era prima dată când se întâmplase. Dacă avea să mai audă acel sunet, Lottie îşi promise că nu va fugi în noapte asemenea acelor servitoare îngrozite. Va găsi cumva curajul să se întoarcă în locul în care auzise muzica aceea fantomatică, chiar dacă asta însemna o altă confruntare cu soţul ei.

Căută prin curtea părăsită şi grădinile neglijate, dar în zadar, căci o găsi în cele din urmă pe Allegra cocoţată pe ramurile noduroase ale unui măr, aflat la marginea unei livezi părăsite. Păpuşa lui Lottie stătea abandonată la poalele copacului, întinsă cu faţa în noroi.

Clătinând din cap cu tristeţe, Lottie curăţă nasul ciobit al păpuşii şi o sprijini uşor de trunchiul copacului în poziţie şezândă.

— Bună! îi strigă Allegrei. Nu vrei să coborî şi să vorbeşti cu mine?

Buna dispoziţie a copilului dispăruse.

— Nu, mulţumesc, îi strigă şi continuă să privească spre orizontul îndepărtat. Mă simt bine aici unde sunt.

Lottie se gândi la acea informaţie pentru o clipă.

— Foarte bine, atunci. Dacă nu vrei să coborî, atunci voi urca eu.

Cu lecţia învăţată din noaptea debutului ei, Lottie îşi făcu timp să-şi dea jos şalul şi să-şi înnoade fustele între picioare, improvizând o pereche de pantaloni, înainte de a începe să se caţere în copac.

Ajunse la Allegra cu ciorapii agăţaţi şi fără suflu şi o găsi pe faţă uitându-se la ea cu suspiciune.

— Nu credeam că doamnelor le este permis să se caţere în copaci.

— Doamnelor le este permis să facă tot ce le place, o informă Lottie. Se aplecă în faţă, coborând vocea până la o şoaptă conspirativă: Atâta timp cât nu e nimeni ca să le vadă.

Se făcu comodă între două ramuri, într-o parte având coastele abrupte şi în cealaltă întinderea mlăştinoasă. În ciuda vântului care o împiedica să respire, trebui să recunoască că era o privelişte magnifică. Allegra continua să se încrunte la ea.

— Ce faci aici? Nu ar trebui să fii cu tatăl meu?

— De fapt, chiar tatăl tău m-a trimis să te găsesc. Credea că aş putea să te ajut cu lecţiile.

— Nu am lecţii.

Luată prin surprindere de tonul tăios al copilului, Lottie spuse:

— Ei bine, atunci, poate că e timpul să ai. Am adus câteva cărţi minunate din Londra, *Istoria lumii* a lui Raleigh, *Philosophia Botanica* a lui Linnaeus, *Istoria Dreptului Roman în Evul Mediu* a lui Savigny.

— Nu-mi plac cărţile.

Fu rândul lui Lottie să se uite bănuitor. Nu avea încredere în cineva căruia nu-i plăceau cărţile.

— Dacă nu-ţi plac cărţile, înseamnă că n-ai citit niciodată *Castelul Wolfenbach* al doamnei Parsons. Mi-a dat atâţia fiori, încât după ce l-am terminat, am refuzat să dorm fără o lumânare aprinsă la capul patului meu timp de mai bine de o săptămână.

Allegra pufni dispreţuitor.

— Martha spune că toate cărţile sunt o risipă de hârtie şi de timp şi mi-ar fi mai de folos să învăţ cum să cultiv cartofi.

Îngrozită, Lottie nu putu scoate niciun sunet pentru o clipă.

— Ei bine, dacă Martha ar fi citit vreodată *Clopotul de la miezul nopţii*, *Avertismentul misterios* sau *Călugărul ucigaş,* poate că n-ar respinge atât de repede *toate* cărţile ca pe o pierdere de timp şi de hârtie! Amintindu-şi că ea trebuia să întruchipeze un model de bună-

cuviinţă pentru copil, Lottie se luptă să-şi ţină în frâu temperamentul. Din moment ce nu am avut nicio experienţa legată de cultivarea cartofilor, n-ai vrea să ne întâlnim în după-amiaza asta în camera de studiu, înainte de ceai, pentru prima noastră lecţie?

— Foarte bine. Nu-i ca şi cum aş avea de ales, nu-i aşa, *mami?* De data asta apelativul fu răstit cu un dispreţ nimicitor.

— Nu sunt mama ta, Allegra, spuse Lottie încet şi nu trebuie să te prefaci că aş fi.

— Atunci nici tu nu trebuie să te prefaci că mă placi. Fata îşi strânse un genunchi la piept, privind în direcţia mării. Nimeni altcineva nu mă place.

— Nu aş spune că asta e în întregime adevărat. Tatăl tău pare să te placă foarte mult.

— Ha! El nu mă place. El doar îmi cumpără cadouri scumpe, cum ar fi păpuşa aia ridicolă, pentru că îi e milă de mine.

Lottie se încruntă, tulburată de convingerea absolută din vocea copilului.

— Eşti fiica lui. De ce naiba i-ar fi milă de tine?

Allegra se întoarse să se uite la ea, cu părul negru bătut de vânt.

— Poţi să păstrezi un secret?

— Nu, răspunse Lottie sincer.

Allegra îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse la studiul stâncilor crestate înşiruite de-a lungul coastei.

— Îi e milă de mine pentru că mama mea a fost nebună şi crede că şi eu voi înnebuni.

Deşi ea era cea care trebuia să dea lecţii, Lottie îşi dădu brusc seama că putea învăţa multe de la acel copil. Nu era în întregime surprinsă să afle că soţia lui Hayden suferise de nebunie. Cu siguranţă doar o nebună ar încornora un bărbat care putea săruta aşa.

— Ţi-a spus tatăl tău că vei înnebuni?

— Desigur că nu, spuse Allegra dispreţuitor. Nu vrea să vorbească deloc despre asta. Nu vrea să vorbească despre nimic care contează. Dar îi aud pe servitori şuşotind despre asta tot timpul, când cred că nu-i ascultă nimeni. „Bietul copil. E la fel ca mama ei", şoptesc ei, uitându-se la mine şi clătinând din cap ca şi cum aş fi oarbă ca noaptea.

— Te simţi nebună? o întrebă Lottie, studiind chipul ursuz al fetiţei.

Allegra păru surprinsă de întrebare, ca şi cum nu s-ar fi gândit la asta înainte.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă, clipind ca şi cum ar fi fost surprinsă de propriul răspuns. Dar sunt furioasă o mare parte din timp.

Lottie râse când se agăţă de ramura următoare şi începu să coboare.

— Aşa eram şi eu la vârsta ta. Nu-ţi face griji. Va trece.

Ajunsă jos, Lottie îşi scutură fustele. O clipă îi trecu prin minte să-şi salveze păpuşa, dar după ce se gândi un moment decise să o lase în grija îndoielnică a Allegrei. Înfăşurându-şi şalul în jurul umerilor, porni spre casă.

— El nu te va iubi niciodată, să ştii. Vântul aduse vocea Allegrei până la urechile ei. Nu va iubi pe nimeni altcineva decât pe ea.

Lottie se împiedică de o movilă acoperită de iarbă. Sperând că fata nu o văzuse împiedicându-se, îşi reluă paşii repezi, mormăind:

— Asta rămâne de văzut, nu-i aşa?

Capitolul 11

Curând aveam să aflu că există orori mai înspăimântătoare în această lume decât spectrele care scot vaiete sfâşietoare…

25 mai 1825

Stimată domnişoară Terwilliger,

Vă scriu ca să-mi exprim regretele profunde pentru orice ruşine sau suferinţă pe care v-am pricinuit-o în anii petrecuţi împreună la şcoala doamnei Lyttelton. După o examinare minuţioasă a sufletului şi o reflecţie dureroasă, am ajuns să-mi dau seama că nu eram nici pe jumătate atât de inteligentă pe cât mă credeam.

Deşi a duce un animal în dormitor şi a-l lăsa acolo pentru o perioadă de timp nedeterminată ar putea fi privit de unii dintre semenii noştri drept un amuzament vulgar şi ar conferi un anumit prestigiu persoanei respective, bunurile personale şi demnitatea au prea mult de suferit din pricina acestui gest. (Ar trebui să fiţi recunoscătoare că nu am lăsat decât un ponei! Pot să vă asigur că o capră are un apetit mult mai mare, în special pentru lenjeriile de mătase şi orice floare sau panglică ce ar putea împodobi pălăria favorită a cuiva.)

Pot, de asemenea, să vă asigur că a coase degetele de la mănuşi între ele nu este nici pe departe la fel de neplăcut precum strâmtarea pantalonaşilor, astfel ca la prima încercare de a te aşeza să se audă un zgomot atât de odios şi de umilitor, încât să nu poată fi pomenit într-o companie cuviincioasă (sau necuviincioasă).

Aşa că mă chinui să vă imit calmul consecvent şi încep să apreciez cu totul altfel profunzimea reţinerii de care aţi dat dovadă. Când simt că un ţipăt de indignare îmi clocoteşte în gât sau când îmi dau seama că degetele mi se încleştează şi iau forma gâtului delicat al unei fete, mă gândesc la dumneavoastră şi scrâşnesc din dinţi ca să schiţez un zâmbet indulgent. Când îmi dau seama că testez lama cuţitului de unt de degetul mare cu mai multă atenţie decât s-ar cuveni, îmi amintesc de răbdarea dumneavoastră şi găsesc puterea de a continua fără a pocni vreun suflet.

Îmi place să cred că aţi fi mândră de modelul de virtute şi de maturitate în care m-am transformat. Vă asigur că voi fi mereu…

A dumneavoastră prea plecată slujitoare,
Carlotta Oakleigh

PS. Mi-aţi putea recomanda ceva care să scoată petele de zmeură şi de coacăze din pielea cizmelor?

30 mai 1825

Dragă mătuşă Diana,

Deşi suntem despărţite, ştiu că n-ai uitat de ziua mea de naştere care va fi vara asta. Mă gândeam că mi-ai putea trimite o bonetă nouă şi nişte desuuri minunate. (O, şi o pereche fermecătoare de cizme scurte din nanchin nu va fi privită cu dispreţ.)

A ta nepoată dragă,
Lottie

P.S. *Transmite-le unchiului Thane şi gemenilor toată dragostea mea, dar te rog să nu pomeneşti nimic de desuuri.*

4 iunie 1825

Dragă George,

Cum trebuie să fi râs atunci când ai aflat că sora ta mai mică a devenit – o, cu greu pot suporta gândul ăsta! – mamă! Tu, care mereu ai spus că niciodată nu mi-a păsat de niciun alt copil în afară de mine însămi. (Cu toate că amândoi ştim că asta nu e în întregime adevărat, pentru că i-am îndrăgit întotdeauna pe gemeni, nepoţii mei dragi, Nicholas şi Ellie.) Şi, contrar a ceea ce ai spus mereu, nu o ador pe Ellie doar pentru că întruchipează propria-mi imagine la acea vârstă, ci pentru că are multe alte calităţi încântătoare, cea mai bună fiind credinţa ei de nezdruncinat în propria inteligenţă şi frumuseţe.

Sunt sigură că vei fi surprins şi *să afli că mă comport cu rafinamentul matur* şi *buna-cuviinţă aşteptate de la o femeie cu statutul meu. Mă străduiesc să fiu un exemplu pozitiv pentru tânăra mea fiică vitregă impresionabilă, ghidându-i acţiunile cu o mână fermă, dar iubitoare.*

Deci, nu uita imaginea acelei fetiţe lipsite de griji pe care o dată o numeai „soră” (printre altele), căci bucuriile dulci ale „maternităţii” au transformat-o în cele din urmă într-o femeie!

Cu maturitate,
Carlatta

PS. Te-ai înşelat cu privire la păianjenii pustnici maro. Muşcătura lor nu este fatală. Nici măcar dacă unul dintre ei nimereşte din greşeală în pantoful tău.

8 iunie 1825

Dragii mei Laura şi Sterling,

Vă rog să mă iertaţi că nu v-am scris mai devreme, dar am fost prea ocupată bucurându-mă de afecţiunea delicată a soţului şi a fiicei mele vitrege. Sunt o bucurie atât de mare pentru mine, încât mi-e greu să mă smulg din compania lor chiar şi pentru o sarcină atât de simplă!

Sunt conştientă că aţi avut rezerve în privinţa acestei căsătorii, dar vreau să vă asigur că nu am câştigat doar un soţ care mă adoră, ci şi o fiică iubitoare. Vă rog să nu aveţi deloc remuşcări sau regrete din cauza mea. N-aş putea suporta gândul acesta!

Promit să vă scriu mai des. Până atunci, imaginaţi-mă înconjurată de fericirea pe care doar o uniune fericită dintre un bărbat, o femeie şi un copil o poate aduce.

Cu dragoste,
Lottie

P.S. Ap putea, vă rog să-mi mai trimiteri o umbrelă de soare galbenă? Din greşeală m-am aşezat pe a mea şi i-am rupt toate spiţele.

10 iunie 1825

O, draga mea Harriet,

Iartă-mi caligrafia înghesuită şi strâmbă, dar îţi scriu această scrisoare din intimitatea relativă a unei debarale. (Imaginează-ţi-o pe prietena ta, care era odată distinsă şi elegantă, nevoită să stea în întuneric pe o găleată răsturnată, cu o foaie de hârtie legănându-se pe un genunchi în timp ce coada unui spălător o înţeapă în locuri pe care prefer să nu le numesc.) „De ce sunt în debara?" poate că te întrebi. Ai răbdare, draga mea prietenă, căci în timp totul va fi dezvăluit!

Am fost destul de consternată când George mi-a scris să-mi spună că ai ales să te întorci în sânul familiei tale, imediat după ce am plecat spre Cornwall. Sterling şi Laura ar fi fost încântaţi să rămâi oaspetele lor până la terminarea sezonului. Mi-a făcut o mare plăcere să mi te imaginez luând ceaiul de după-amiază, făcând plimbări cu faetonul prin Hyde Park, flirtând şi dansând toată noaptea la toate balurile şi seratele la care aş fi putut participa şi eu dacă nu mi-aş fi irosit propriul sezon în schimbul unui sărut. (Deşi recunosc că a fost un sărut minunat.)

Să nu-ţi imaginezi cumva că mă ascund în debaraua asta ca să scap de soţul meu brutal, permite-mi să te asigur că marchizul a fost un model de atenţie. Uneori îmi doresc ca el să strige şi să înjure, măcar ca să-mi arate că este conştient de existenţa mea. Deşi face pe domnul cu o curtoazie consecventă, tinde mai degrabă să se uite prin mine, decât la mine. (Şi, după cum bine ştii, nu mi-a plăcut niciodată să fiu ignorată.)

Nu, încerc să scap de fiica lui, în vârstă de zece ani, o puştoaică

neastâmpărată care îmi dă bătăi de cap în fiecare moment al existenţei mele. Ştiu că nu mă pot ascunde aici pentru totdeauna, căci „lecţiile”noastre de după-amiază trebuie să înceapă într-o oră. În cele mai multe zile, lecţiile astea se rezumă la a conjuga cu răbdare verbele franţuzeşti în timp ce drăcuşorul ăsta împieliţat cască, bate din picioare şi se uită pe fereastră, punând la cale următoarea faptă odioasă. Chiar ieri, când m-am întors în camera mea, am descoperit că toată cerneala mea preţioasă din sticle fusese înlocuită cu cremă de ghete. Chiar dacă primul meu impuls a fost să o caut şi să i le vărs în căpşorul îngâmfat, am refuzat să-i dau satisfacţie.

„Ce crede marchizul de poznele fiicei sale” te întrebi? Deşi bănuiesc că micul nostru conflict de voinţe este o sursă secretă de amuzament pentru el nu o arată decât printr-o sprânceană ridicată sau strângerea aproape imperceptibilă din buze în timp ce se ascunde în spatele celei mai recente ediţii a ziarului The Times. *Pare perfect mulţumit să ne lase pe noi două să ne luptăm până la capăt, iar învingătorul să ia totul.*

Singura mea consolare este atunci când mă aşez la masa de scris, în fiecare seară, şi mai scriu câteva bucăţele sclipitoare din romanul meu. (Ţi-am pomenit de romanul meu, nu-i aşa?) Din fericire, nopţile au fost paşnice, fantoma nu şi-a mai făcut apariţia de atunci. (Ţi-am spus de fantomă, nu-i aşa?)

Aşteaptă! Ce am auzit? Se aud paşi furişându-se pe scări? Un fior mă trece pe şira spinării când deschid puţin uşa debaralei şi arunc o privire pe coridor. Ah, ce uşurare! Nu e drăcuşorul de fiică vitregă, ci doar noua slujitoare, fugind de mânia Marthei. Încă nu am văzut-o la faţă cum trebuie pe biata creatură stângace. Îşi petrece tot timpul sărind ca un crab miop dintr-un dezastru domestic în altul. Îi pot urmări traseul prin casă pur şi simplu ascultând sunetul vaselor sparte şi răcnetele Marthei.

Cât de multe aş vrea să-ţi mai spun. Dar nu mai e mult până când o să fiu descoperită. O, draga, dulcea mea Harriet, prietena şi confidenta mea, cât de mult mi-aş dori să fii aici!

A ta pentru totdeauna,
Lottie

P.S. Dacă mai găsesc încă un gândac în pantoful meu, mă tem că soţul meu nu va fi singurul din casa asta vinovat de crimă.

La două zile după ce Lottie îi trimisese scrisoarea lui Harriet, soarele de după-amiază se furişă printre nori, într-una dintre rarele sale apariţii. Dorindu-şi să simtă mirosul primăverii, Lottie decise să scape pentru o vreme din acea casă şi de Allegra. Se plimba pe lângă grajduri, când simţi o furnicătură deja familiară în ceafă. Sătulă să fie obiectul de joacă al cuiva, se întoarse, hotărâtă să-i dea o mamă de

bătaie fetiţei băgăcioase şi ursuze a lui Hayden.

Un pisoi mic şi galben se ţinea după ea cu mers şovăielnic. Lottie se dădu înapoi, de parcă ar fi văzut un tigru bengalez.

— O, nu, nu face asta! Ultimul lucru de care am nevoie acum sunt mai multe pisici care să-mi zăpăcească viaţa. Du-te înapoi de unde ai venit.

Continuă să se dea înapoi, făcând semn cu mâinile ca să alunge pisoiul.

Fără să fie descurajat de respingerea ei, pisoiul se grăbi şi mai tare, până sări direct la gleznele ei. Gemând, Lottie se aplecă şi ridică animalul în palme. Mieunând răguşit şi cu blana galbenă smotocită, părea mai degrabă o răţuşcă decât un pisoi.

Un băiat neîndemânatic, cu o claie de păr negru care-i acoperea fruntea, năvăli de la grajduri. Când o văzu ţinând pisoiul, se opri brusc şi îşi scoase şapca ponosită.

— Îmi pare rău de deranj, milady. Mama lui a dispărut. L-a lăsat pe mititelul ăsta şi încă alţi trei să se descurce singuri.

Lottie de-abia se stăpâni să nu ofteze din nou.

— Încă trei, ai spus, Jem?

— Mă tem că da. Băiatul clătină din cap cu tristeţe. Şi bieţii de ei de-abia reuşesc să mănânce singuri.

De parcă ar fi vrut să-i întărească cuvintele, trei pisoi de diferite forme şi culori ieşiră din grajd, arătând ca o turmă pestriţă de şobolani prea mari.

Când pisica galbenă se căţăra pe braţul lui Lottie şi apoi pe umărul ei, ea oftă înfrântă.

— Ai cumva vreun coş pe-acolo?

Sperând să furişeze puii în dormitorul ei fără să fie văzută, Lottie se strecură printr-o uşă franţuzească deschisă pe partea laterală a conacului, cu vedere spre mare. Îşi făcu loc printre draperiile de catifea monstruos de grele, reuşind în sfârşit să iasă, dar dădu nas în nas cu un birou de mahon impunător, pliu cu registre legate în piele.

Un birou în spatele căruia se găsea chiar soţul ei.

O privea cu un interes detaşat, ca şi cum ar fi fost un vierme exotic care tocmai săpase un tunel prin construcţia de lemn.

Ea strânse coşul la piept, recunoscătoare că avusese prezenţa de spirit de a-l acoperi cu o basma.

— Bună! trâmbiţă ea, sperând să acopere mieunatul sporadic al pisoilor. E o zi frumoasă, nu-i aşa? Am fost şi am adunat… se chinui să se gândească la nişte fructe sau legume care ar putea să crească într-un astfel de sol pietros şi neospitalier… nuci. Am fost şi am adunat nuci.

Zâmbind plăcut, Hayden întinse mâna după clopoţelul cu ciucuri din spatele scaunului său.

— Atunci ce-ar fi s-o chem pe Martha? Poate că îi va cere bucătăresei să facă o prăjitură cu ele.

Lottie nu-şi putu ascunde groaza.

— O, nu! Te rog, nu face asta! Aş prefera mai degrabă să le mănânc direct din coajă.

— Cum vrei, murmură Hayden, întorcându-şi atenţia la registre.

Ea se strecură spre uşă.

— Carlotta?

— Da?

Fără să ridice privirea, spuse:

— Probabil că le este foame. Ai putea să treci pe la bucătărie să iei nişte peşte afumat şi smântână.

Lottie încremeni. Allegra avea dreptate. Omul ăsta era insuportabil. Se uită în jos, la basmaua care se mişca deasupra coşului. Ce îi spuseseră Diana şi Laura în noaptea de dinaintea nunţii ei? Că nu era ceva neobişnuit ca îndrăgostiţii să facă schimb de cadouri mici, ca să-şi câştige dragostea în afara dormitorului?

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, milord, îl certă ea, întorcându-se spre Hayden.

Cel puţin îi făcu onoarea de a-şi ridica privirea din registrele lui.

— Ar trebui?

— Da, ar trebui. Pentru că acum mi-ai stricat surpriza. Se apropie de birou, excesiv de mulţumită că reuşise să stârnească o anumită emoţie în el, chiar dacă era vorba doar de suspiciune. Speram să pot lega o panglică drăguţă pe cadou înainte de a ţi-l da.

Lăsând coşul cu zgomot pe birou, Lottie smulse basmaua cu un sunet de fanfară. Pisoii săriră în toate direcţiile, clătinându-se cu paşi nesiguri pe birou. Hayden nu ar fi fost mai îngrozit nici dacă i-ar fi aruncat un cuib de vipere veninoase în faţă. Un pisoi pestriţ începu să-i roadă capătul tocului în timp ce altul negru se îndreptă spre călimara fără capac.

El smulse sticluţa în ultimul moment. Pisoiul căzu împleticindu-se peste marginea biroului şi nimeri într-un coş de gunoi din lemn, unde începu să miaune strident.

— O, uite! arătă Lottie spre pisoiul galben. Sărise în poala lui Hayden şi sugea fericit unul dintre nasturii acoperiţi cu pânză ai vestei lui, torsul sonor auzindu-se în ciuda rugăminţilor jalnice ale celuilalt pisoi care voia să fie salvat. Nu-i aşa că e drăguţ? Micuţul crede că eşti mama lui.

Făcând o grimasă, Hayden apucă prudent pisoiul, ţinându-l departe de el.

— Ei bine, cu siguranţă nu sunt! Îşi mută privirea fioroasă de la pisică spre Lottie. Apreciez generozitatea, milady, dar ce ar trebui să fac cu aceste… aceste… creaturi?

Lottie se dădu înapoi spre uşă, simţindu-se ca şi cum ar fi lins chiar ea o farfurie de smântână.

— O, nu ştiu. Poate că ar trebui s-o chemi pe Martha să facă o prăjitură din ei.

— Nu mă tenta, mormăi el, scuturându-şi piciorul într-o încercare zadarnică de scăpa de pisoiul negru, care reuşise în cele din urmă să răstoarne coşul de gunoi şi acum se agăţase cu ghearele de pantalonii din piele de căprioară ai lui Hayden încercând să se caţăre.

— Nici nu aş îndrăzni, îl asigură Lottie, schiţând un zâmbet cochet, înainte să iasă din cameră.

Lottie traversă zâmbind holul de la intrare şi se îndreptă spre bucătărie. Se gândi că ar trebui măcar să ceară nişte scrumbii afumate şi smântână, cu toate că nu putea spune dacă îi era milă de Hayden sau de pisoi. Poate că ar trebui să ia în considerare mai multe dintre sugestiile pe care i le făcuseră mătuşa şi sora ei. Măcar reuşise în cele din urmă să atragă întreaga atenţie a soţului ei.

Când se îndreptă spre coridorul care ducea spre scările de la subsol, Meggie se apropia din direcţia opusă, cu cozile arămii ieşindu-i de sub boneta de dimineaţă. În loc să se oprească să-i facă o reverenţă deferentă, aşa cum obişnuia, tânăra menajeră trecu pe lângă Lottie mormăind o scuză şi ferindu-şi faţa îmbujorată.

Lottie se uită după ea, clătinând din cap nedumerită, apoi îşi continuă drumul. Chiar înainte de a ajunge la capătul scărilor, zumzetul de voci ridicate şi râsul vesel îi asaltă urechile. Pitindu-se după suportul de vase din cupru agăţat de tavanul tencuit, trase cu ochiul după colţ şi văzu un grup de servitori adunaţi în jurul mesei ponosite de pin, holbându-se la ceva împrăştiat pe suprafaţa ei. Nu se vedeau nicăieri nici Giles, nici Martha sau doamna Cavendish.

— Citeşte-o pe aia din nou, îi ceru una dintre servitoarele care spăla vasele bucătăresei, arătând peste umărul voinic al unui lacheu.

— Citeşte-o singură, mârâi femeia, aplecându-se în faţă până când nasul osos atinse, practic, masa. N-am terminat-o încă p'asta.

— Nu poate, spuse lacheul. Mama ei n-a învăţat-o să citească.

Servitoarea îl ciupi cu fermitate de posteriorul îmbrăcat în livrea.

— Dar m-a învăţat alte lucruri, nu-i aşa, Mac?

Când se prăbuşiră unul pe umerii celuilalt chicotind, Cook îi înmână peste umăr o foaie volantă.

— Uite. Ia-o pe-asta. Are poze.

— Ooooo!

Exclamând la unison, îi smulseră hârtia din mână, aproape rupând-o de nerăbdare. Lottie înainta, îmboldită de curiozitate. Îşi înclină capul într-o parte şi în cealaltă, dar nu putu distinge decât o caricatură grosolană a unui bărbat şi a unei femei.

Ia ascultaţi aici. Una dintre servitoare care, evident, ştia să citească, ţinea un ziar mototolit, cu ochii strălucind de emoţie,
„Înainte de a-l păcăli s-o ia în căsătorie, se spune că a avut mai multe legături cu alţi bărbaţi, inclusiv un flirt scurt cu însuşi regele." Mai mulţi dintre servitori icniră. „Foştii amanţi susţin că poftele sale nebune erau depăşite doar de ambiţia ei."

Lottie se strâmbă cu condescendenţă. Odată s-ar fi aplecat şi ea peste ziarele de scandal cu o foame chiar şi mai mare decât a lor, dar acum nu mai simţea decât compasiune pentru victima lor. Nicio femeie, oricât de necuviincioasă ar fi fost, nu merita să aibă reputaţia murdărită în asemenea hal.

Bucătăreasa pufni.

— Curte vijelioasă, într-adevăr! Mai degrabă un păianjen ce ţese o pânză pentru musca cea mai grasă şi mai suculentă pe care ar putea s-o prindă.

— Ha! I-auzi asta! Apăru o altă foaie. „După o noapte toridă de păcate, se pare că nobilul agresiv s-a dovedit a fi răspunsul la toate rugăciunile fiicei descurcăreţe a preotului."

— Nu pare să se roage în imaginea asta!

Lacheul ridică foaia, aducând desenul în centrul atenţiei. Arăta o femeie tânără, cu ochi mari, cu un coc exagerat de bucle şi un piept proeminent, stând în genunchi în faţa unui domn care rânjea. Lacheul avea dreptate. Cu siguranţă *nu* se ruga.

Lottie îşi duse o mână la burtă, simţind cum i se face brusc rău. Căsătoria ei pripită împăcase ziarele de renume, dar nu şi fiţuicile ieftine. Exact de asta căutase Sterling să o protejeze. Fusese dispus chiar şi să ucidă sau să rişte să fie ucis ca să reducă la tăcere pentru totdeauna aceste voci răutăcioase.

— Nu e de mirare că stăpânul nu se grăbeşte s-o primească în patul lui, spuse unul dintre grădinari. Îi este probabil teamă să nu ia sifilis.

— Sau, poate că aşteaptă să vadă dacă nu are cumva progenitura altui lord în pântece!

Izbucniră cu toţii în râs, dar cotcodăcitul servitoarei care spăla vasele se opri brusc pe o notă stridentă în momentul în care se întoarse. Culoarea dispăru din obrajii ei rumeni, lăsându-o albă ca varul. Iniţial, Lottie crezu că ea fusese cea care îi provocase reacţia violentă, dar privirea îngrozită a femeii era concentrată peste umărul stâng al lui Lottie. Unul câte unul, servitorii îşi dădură ghiont să tacă.

— Vrea cineva să-mi explice ce înseamnă asta?

Cuvintele măsurate ale lui Hayden se auzită ca nişte focuri de armă în tăcerea bruscă. Probabil că Lottie începuse să se clatine fără să-şi dea seama, căci mâinile soţului ei o strânseră de umeri, liniştind-o. Deşi primul ei instinct fusese să se arunce în braţele lui, să-i simtă căldura şi puterea, se sili să rămână dreaptă. Hayden era însoţit de

Martha, care afişa o expresie încruntată, şi de doamna Cavendish, care era palidă ca moartea.

Ziarele şi foile volante începură repede să dispară pe sub masă.

— Ne distram puţin, milord, scânci bucătăreasa. Nu am vrut să facem niciun rău.

Când lacheul încercă să ascundă foaia la spate, Hayden întinse mâna după el.

— Nu! Lottie ţâşni în faţă şi smulse hârtia din pumnul puternic al servitorului, mototolind-o înainte ca Hayden s-o poată vedea.

Prinzând-o de încheietura mâinii, Hayden trase fiţuica dintre degetele ei încleştate. Când o desfăcu, ea fu tentată să închidă ochii înainte ca el să-şi dea seama ce avea în mână, dar mândria o făcu să-şi menţină privirea arzătoare fixată ferm pe chipul lui.

Când Hayden studie desenul vulgar, chipul i se împurpură încet. Îşi ridică ochii întunecaţi spre ai ei, strângând hârtia în pumn. În ciuda violenţei gestului, vocea îi fu blândă când rosti;

— Îmi pare rău. Sperasem să te scutesc de asta.

Orice urmă de blândeţe dispăru când îşi întoarse atenţia spre personalul său.

— Cine a adus mizeria asta în casa mea?

Nimeni nu îndrăzni nici măcar să respire. Mutându-şi privirea spre bucătăreasă, întinse mâna. După un moment de ezitare, ea trase ziarul îngălbenit de sub masă şi i-l puse în palmă. Hayden îl aruncă în focul din bucătărie, fără măcar să se deranjeze să arunce o privire spre el. Ceilalţi servitori se ridicară imediat şi aruncară toate ziarele, fiţuicile şi foile volante în flăcări până când mirosul hârtiei de ziar ce ardea umplu aerul. Hayden se răsuci, cu ochii nemiloşi.

— Doamnă Cavendish, te consider personal responsabilă pentru acţiunile personalului. Vrei, te rog, să găseşti vinovatul care a adus această… această mizerie în casa mea?

Menajera făcu un pas înapoi.

— D-d-dar, stăpâne, n-am ştiut nimic de asta până când Meggie n-a venit să mă cheme, aşa cum v-a chemat şi pe dumneavoastră. Cum Dumnezeu să găsesc eu vinovatul?

Martha studie chipurile plecate ale servitorilor unul câte unul, cu ochii îngustaţi.

— Lasă asta în seama mea, murmură ea, dispărând pe coridorul întunecat ce ducea spre camerele servitorilor.

Când o tăcere dureroasă se lăsă în încăpere, lacheul îşi plecă fruntea cu sfială şi arătă cu degetul spre vatră.

— Toată lumea ştie că jumătate dintre mizeriile astea sunt inventate, milord. N-am vrut s-o jignim pe ea.

Hayden făcu un pas înainte, cu fiecare muşchi încordat la maxim, şi pentru o clipă întunecată, Lottie crezu că o să-l înşface.

— Pe *ea?* Te referi la *soţia mea,* cumva? Strălucirea posesivă din privirea lui îi dădu lui Lottie un fior delicios. Stăpâna *ta?* Marchiza? Privirea rece a lui Hayden se îndreptă spre restul servitorilor. Doamna care are puterea de a vă da afară pe toţi fără nicio referinţă sau salariu?

Păreau cu toţii atât de nefericiţi, încât Lottie era gata să-i asigure că nu avea nicio intenţie de a face un astfel de lucru, când Martha se întoarse în bucătărie, trăgând după ea o tânără servitoare care hohotea de plâns. Boneta de dimineaţă care nu i se potrivea alunecase pe ochii fetei. Din chipul ei nu se vedeau decât două buze tremurânde şi un nas foarte roşu.

— Am găsit vinovatul! anunţă triumfător bătrâna doică. Nu a fost nevoie decât de o pişcătură ca să admită că avea acele oribile ziare de scandal ascunse în valiza ei. Ei bine, fată rea, ai ceva să-i spui stăpânei tale înainte de a te trimite să-ţi faci bagajele?

Martha o împinse pe servitoare spre Lottie, smulgându-i boneta. Fata îşi miji ochii la Lottie printre lacrimi, cu părul castaniu şi moale încâlcit şi faţa rotundă umflată de plâns. Lottie se uită cu gura căscată la ea.

— Harriet?

— Lottie! Cu un geamăt spart, Harriet se aruncă în braţele tinerei, aproape doborând-o.

Capitolul 12

Faţa lui neîndurătoare, şi totuşi chipeşă, a început să-mi bântuie nopţile, dar şi clipele de trezie…

Martha părea complet înfricoşată.

— Ce faceţi, milady? Doar nu o cunoaşteţi pe această fiinţă.

— Desigur că da. Încă ameţită de şoc, Lottie o îmbrăţişă protector pe fata care suspina şi se uită sever la servitoare. Această *fiinţă* este cea mai bună prietenă pe care o am pe lumea asta – domnişoara Harriet Dimwinkle. Tatăl ei este magistrat în Kent.

— Magistrat?

În timp ce Martha făcu câţiva paşi împleticiţi în spate, bucătăreasa îi împinse un scaun să se aşeze. Bătrânica se aşează cu greutate pe el. Judecând după vânătăile de pe braţele lui Harriet, unele vechi şi altele noi. Nu era prima dată când fusese atinsă pentru vreun pas greşit sau altul. Iar după ochii goi ai Marthei, ea se vedea deja închisă în vreo ogradă dintr-un sat idilic englezesc.

Deşi doamna Cavendish cloncăni dezaprobator, ochii îi scânteiau de triumf.

— Ar fi trebuit să mă fi ascultat. V-am prevenit că nu veţi avea decât probleme dacă o angajaţi pe prostuţa… Când Lottie o ţintui cu privirea pe menajeră, doamna Cavendish zâmbi printre dinţii încleştaţi. Draga de fată.

Se mai aduseră repede două scaune pentru Lottie şi Harriet.
Lottie o ajută cu blândeţe pe prietena ei să se aşeze şi luă loc în faţa ei.

Încălzi mâinile tremurânde ale lui Harriet în ale sale.

— Am crezut că te-ai întors acasă în Kent. Cum ai ajuns aici?

— Aş fi foarte interesat să aud *şi* eu răspunsul la această întrebare, spuse Hayden, scoţând o batistă din buzunarul vestei şi întinzându-i-o lui Harriet.

Se sprijini de şemineul de piatră, părând încă şi mai înnebunitor de masculin decât de obicei în acel spaţiu feminin.

— Am fugit, izbucni Harriet printre sughiţuri sufocate. I-am lăsat pe duce şi pe ducesă să creadă că mă voi întoarce la familia mea, dar nu m-a lăsat sufletul să mă întorc. Ştiam cât de dezamăgiţi ar fi părinţii mei dacă m-ar găsi la uşa lor. Sperau atât de mult că-mi voi găsi un soţ la Londra, ca să scape de mine!

— Dar cum ai ajuns până în Cornwall fără niciun servitor care să aibă grijă de tine? o întrebă Lottie.

— Sora ta m-a condus la diligenţa către Kent, dar m-am furişat pe

cealaltă uşă şi mi-am dat broşa cea mai bună pe un bilet la o diligentă care mergea spre Cornwall. Harriet suspină puternic în batista lui Hayden. Ştiam că n-o să-i fie nimănui dor de mine.

— Draga de tine. Lottie îi îndepărtă o şuviţă de păr ce îi căzuse pe ochi. Ce-au păţit ochelarii tăi?

— I-am dat jos în diligenţă ca să mi-i şterg, iar un domn cam gras a urcat şi s-a aşezat chiar pe ei. În loc să-şi ceară scuze că i-a strivit, a ţipat la mine că am fost proastă şi neatentă.

Ochii lui Harriet se umplură din nou de lacrimi. Lottie îi strânse mâna înainte să înceapă să bocească din nou.

— De ce nu m-ai căutat imediat? De ce ai crezut că trebuie să te dai drept slujitoare?

Harriet îi aruncă lui Hayden o privire scurtă.

— Mi-era teamă că el mă va trimite acasă.

Se apropie de Lottie şi, coborând vocea într-o şoaptă auzită în mod cert de toţi cei din cameră, spuse:

— Sau că mă va face să dispar.

Auzindu-i vorbele, Hayden îşi dădu ochii peste cap.

— Oricât de fascinante ar fi peripeţiile dumneavoastră, domnişoară Dimwinkle, încă nu ne-aţi explicat cum aţi ajuns în posesia acelor fiţuici şi foi calomniatoare.

Harriet îşi ridică ochii căprui şi umezi spre el.

— Foile astea îngrozitoare se vindeau pe stradă în faţa hanului pe când aşteptam diligenţa. Mi-am cheltuit şi ultimii bani cumpărând cât de multe mi-am permis ca să nu le mai vadă nimeni. Voiam să le ard cu prima ocazie.

— Dar n-ai făcut asta, îi aminti Hayden cu blândeţe.

— Ca să fiu sinceră, am uitat cu totul de ele. Cu atâta praf de şters, atâta de măturat şi cu atâtea ţipete…

— Şi cu atâtea bătăi.

Lottie îi aruncă Marthei o privire plină de reproş. Harriet ridică din umeri, neajutorată.

— N-am idee cine mi le-a furat din bagaj şi le-a lăsat la vedere ca să le citească ceilalţi servitori. Cine ar face un lucru atât de crud şi de hain?

— Chiar, cine? murmură Lottie, simţind cum brusc i se încleştează gura.

Prea târziu, observă că privirea gânditoare a lui Hayden era aţintită spre chipul ei. Când se îndepărtă de şemineu şi ieşi din bucătărie fără să scoată un cuvânt, nu avu încotro şi îl urmă.

Allegra era în camera de studiu şi stătea la biroul ei micuţ din lemn, într-o oază de lumină.

Copia litere din abecedar într-un registru gol, cu coloane ordonate.

Ciorapii ei închişi la culoare erau traşi până sus, iar o panglică palidă de culoarea levănţicii îi ţinea coama de păr negru să nu-i intre în ochi. Păpuşa lui Lottie era aşezată la birou lângă ea şi purta o panglică identică în buclele ei blonde şi pârlite.

Când Lottie intră în camera de studiu, Allegra îi zâmbi.

— Bună ziua, mămico. E timpul pentru lecţie?

— Ai putea să-i spui şi aşa, zise Hayden, venind lângă Lottie în uşă.

Cum înfăţişarea lui impunătoare aruncă o umbra asupra biroului ei, zâmbetul Allegrei păli.

— Ai ceva de spus în apărarea ta, domnişoară? o întrebă el.

Allegra închise încet registrul înainte să se ridice pentru a-şi înfrunta părintele. Nu se strădui să nege reproşurile din privirea lui.

— N-o să zic că îmi pare rău, pentru că nu-mi pare. Am crezut că trebuia să se ştie. Am crezut că toţi ar trebui să ştie cu ce fel de femeie te-ai însurat.

Lottie se chinui să-şi stăpânească furia.

— Se poate să fii prea tânără şi prea naivă să îţi dai seama de asta, dar poveştile din astfel de ziare nu sunt numai crude, ci şi neadevărate. Singurul mod prin care pot face profit este să împrăştie minciuni despre oameni nevinovaţi.

Fata căută sub abecedar şi scoase altă fiţuică. Judecând după aspectul ponosit şi urmele de degete mici şi murdare care îl pătau, părea să fi fost citit de mai multe ori.

— Ce ai de spus despre povestea asta? E şi asta o minciună? Începu să citească, cu vocea şi mâinile tremurânde. „Mulţi încă îşi mai amintesc momentul când Oakleigh şi-a folosit farmecele letale ca să curteze şi să câştige inima încântătoarei Justine du Lac. Noua lui mireasă trebuie să se ferească. Se pare că să te îndrăgosteşti de Marchizul Ucigaş reprezintă un mare risc de a cădea de pe o stâncă. Sau de a fi împins de pe una."

Preţ de o clipă groaznică, Lottie nu putu să-l privească pe Hayden. Tot ce putea să facă era să-şi ţină respiraţia şi să aştepte ca el să izbucnească în râs, să-i ciufulească părul fetei şi să o certe pentru că a dat atenţie unor asemenea prostii. Îi fu de-ajuns doar o privire spre ochii îndureraţi ai Allegrei ca să ştie că şi ea aştepta acelaşi lucru. Şi că aşteptase asta de mult mai mult timp decât Lottie. Lipsindu-i răbdarea fetei, Lottie se întoarse şi se uită cu îndrăzneală la el.

— Du-te la tine în cameră Allegra, îi porunci, cu faţa la fel de izbitoare şi de lipsită de expresie ca o mască. Şi stai acolo până te chem.

Allegra scoase un suspin gâtuit. Azvârlind hârtia pe jos, trecu înlăcrimată pe lângă ei şi ieşi din cameră. Aruncându-i lui Lottie o privire de nepătruns, Hayden se întoarse şi ieşi şi el.

Se duse să călărească pe terenul mlăştinos în amurg. Ştia că putea

să continue până când atât el, cât şi calul ar fi fost lac de sudoare, dar nu exista oricum evadare din momentul din camera de studiu când Lottie se întorsese să-l privească. În anii de după moartea lui Justine, se obişnuise cu orice tip de privire imaginabilă – ocheade iscoditoare, priviri viclene, căutături suspicioase. Reuşise chiar să îşi călească sufletul împotriva umbrei de îndoială care traversa privirea fiicei sale de fiecare dată când se uita la el.

Dar atunci când Lottie îşi întorsese privirea albastră şi fermă spre el, implorând – nu, cerând – răspunsul la întrebarea pe care nimeni altcineva nu îndrăznise să o pună, el simţise cum fortificaţiile din jurul inimii lui se cutremuraseră după o lovitură năprasnică.

Schimbându-şi poziţia pe cal şi smucind de hamuri, întoarse murgul la marginea unei mlaştini jilave şi se îndreptă fulgerător spre conac. Ar fi fost gata să-şi rişte viaţa avântându-se prin iarba mlăştinoasă, dar nu era dispus să rişte siguranţa calului.

Ar fi trebuit să ştie că Lottie nu s-ar da în lături de la nicio provocare. Pentru un bărbat care îşi petrecuse ultimii patru ani măsurând costurile fiecărei mişcări pe care o făcea, curajul ei necugetat era pe cât de enervant, pe atât de irezistibil.

Hayden aproape că-şi dorise să fi văzut în ochii ei vreo urmă acuzatoare de teamă sau dezgust. Poate atunci el ar fi putut să o respingă la fel de indiferent precum îşi respinsese toate pasiunile. Dar posibilitatea ca ea să creadă orice i-ar fi spus – ca ea să creadă în el – reprezenta o ispită pe care nu o anticipase. O tentaţie chiar mai dulce şi mai periculoasă decât formele seducătoare ale trupului ei.

Aplecându-se peste grumazul calului, Hayden depăşi casa călare şi se îndreptă spre stânci, încercând să-şi aducă aminte cât de scump va fi preţul capitulării sale.

***

Ea stătea chiar pe marginea stâncii, privind în jos înspre marea învolburată. Val după val se spărgeau de stâncile crestate de jos, aruncând stropi de spumă în aer. Un nor răcoros de ceaţă se ridică să o împrejmuiască, agăţându-se de pielea ei şi lipindu-i mătasea fină a cămăşii de noapte de sâni şi de coapse. Deşi tremura, nu dădu înapoi. Visase toată viaţa la o asemenea libertate. În timp ce o parte din ea îşi dorea să scape din noaptea întunecată şi friguroasă, o altă parte din ea tânjea să îşi deschidă braţele larg şi să o întâmpine, să se dăruiască îmbrăţişării sale atotcuprinzătoare.

Se întoarse încet. El era acolo, precum ştia că va fi, o umbră şi mai întunecată pe fondul întunecimii de cerneală a cerului. Când întinse mâna după ea, mai făcu un pas spre marginea stâncii. Dar amândoi ştiau că nu va fugi. Nu mai putea să-i reziste, nu mai mult decât fluxul şi refluxul care urmau imboldul neobosit al lunii. Topindu-se în braţele sale, îşi întoarse faţa ca să-i primească sărutul.

O sărută, întâi încet şi tandru, apoi sălbatic şi dur, limba furându-i dulceaţa însetată a gurii. Se agăţă de el, răspunzându-i la ardoare printr-un abandon disperat, ştiind că nu va fi niciodată de ajuns până când orice centimetru din pielea ei nu se va lipi de a lui, până când nu va capitula în faţa voinţei lui şi nu-l va lua cu sine înăuntrul său. Tânjea după el peste tot unde o atingea, pe buze, sâni, pe carnea fierbinte şi umedă dintre picioare. Cândva ar fi fost mulţumit ştiind că îi poseda trupul şi inima, dar în noaptea aceea sărutul lui nu îi cerea nici mai mult, nici mai puţin decât sufletul.

Vântul se înteţi, încercând să o smulgă din braţele lui. Dar ştia că nu avea de ce să-i fie teamă, căci nu i-ar da niciodată drumul. Cel puţin asta credea până când el îşi desprinse gura de a ei, apoi o împinse uşor peste margine. Clătinându-se pe buza prăpastiei, cu braţele încă întinse spre el, ultimul lucru pe care îl văzu fu faţa lui – în egală măsură frumoasă şi împietrită de o lipsă completă de regret.

Apoi ea cădea şi tot cădea, într-un abis vast de neant, cu propriul ţipăt îndurerat răsunându-i în urechi.

***

Lottie tresări brusc la masa de scris, simţindu-şi trupul înfrigurat ud până la piele de sudoarea rece. Încă tremurând, împinse deoparte paginile mototolite ale manuscrisului ei şi îşi îngropă faţa în mâini. Visul era probabil pedeapsa pentru că scrisese atât de târziu în noapte şi pentru că aţipise în mijlocul unui capitol. După ce o ajutase pe Harriet să îşi mute puţinele bunuri din camera servitorilor în dormitorul aflat vizavi de al ei, Lottie se retrăsese la masa de scris ca să îşi verse toate îndoielile şi suspiciunile într-o altă scenă din romanul ei. Una în care eroina începe prima dată să suspecteze că bărbatul căruia i-a încredinţat inima este un criminal nemilos.

Dar visul fusese mai viu decât orice scrisese Lottie vreodată. Deşi nu apucase să-l vadă dar la faţă pe iubitul ei, mai putea încă să-i simtă sărutul pe buze, precum şi tensiunea nefamiliară dintre coapse.

Îşi apăsă buricele degetelor pe tâmple, încercând să îşi dea seama de sensul acelui vis. Femeia de pe marginea stâncii fusese ea, sau fusese biata Justine condamnată şi trădată de un sărut mincinos? Fusese oare visul o viziune din trecut sau o premoniţie a viitorului? Sau fusese produsul propriei imaginaţii înnebunite, alimentate de confruntarea dezastruoasă dintre Hayden şi Allegra din camera de studiu.

Lottie tresări când uşa de la camera ei se deschise brusc. Harriet năvăli înăuntru, cu boneta de noapte alunecându-i pe un ochi cu privire buimacă.

— Nu auzi ţipetele astea înfricoşătoare? Ce Dumnezeu ar putea să facă asemenea zgomot?

Sări în mijlocul patului lui Lottie, aproape turtindu-l pe Domnul

Wiggles, şi îşi vârî picioarele goale sub cămaşa de noapte.

— Ar putea să fie fantoma despre care tot şuşotesc servitorii? Conacul chiar e bântuit?

Pentru prima dată, Lottie îşi dădu seama că nu visase ţipătul cumplit care o trezise. Ridicând capul să audă mai bine, ţipătul îndepărtat se transformă într-un strigăt ascuţit scos în evidenţă de sunetul unui geam spart.

Lottie dădu din cap.

— Asta, draga mea Harriet, nu e o fantomă.

Harriet clipi ca o bufniţă înspăimântată.

— Atunci ce este? Suntem asaltaţi de contrabandişti? Suntem în Cornwall, ştii asta. Vom fi siluite în paturile noastre?

Resimţindu-se încă de pe urma consecinţelor visului, Lottie murmură:

— Numai de am fi atât de norocoase.

Dar ştia prea bine că nicio fantomă sau contrabandist nu ar putea să facă o asemenea larmă îngrozitoare. Pe măsură ce ţipetele insuportabile continuară, simţi că i se urcă sângele la cap. Îşi petrecuse ultimele trei săptămâni stăpânindu-se – străduindu-se să fie o soţie afabilă, o mamă vitregă răbdătoare, o guvernantă care ştie să îndure. Şi ce rezolvase cu asta? Fusese sfidată de fiecare dată de un tiran de zece ani, luată în râs şi insultată de propriii servitori şi lăsată să tânjească după atingerea unui bărbat care refuza până şi să nege că el ar fi putut să o împingă pe prima sa soţie peste marginea unei stânci, într-un atac de furie geloasă. În ceea ce o privea, virtutea nu adusese cu sine vreo recompensă până atunci.

Se ridică, îndesând paginile manuscrisului ei înapoi în caseta biroului, închizând-o energic.

— Unde te duci? o întrebă Harriet, în timp ce Lottie îşi apucă halatul de noapte de pe un scaun şi se avântă ca o furtună spre uşă.

Lottie se răsuci spre ea, cu ochii purtând o sclipire pe care prietena ei o cunoştea prea bine.

— Mă duc să îi arăt unei anumite domnişoare de ce mi se spune Drăcoaica din Hertfordshire.

Pe când Lottie fugea pe scări spre etajul al doilea, strângând cordonul de la halat în timp ce mergea, ceasul masiv de pe palier bătu miezul nopţii. De obicei la ora aceea din noapte niciun servitor nu era de găsit pe holuri, dar în acea seară slujitoarele şi valeţii o zbugheau ca nişte şoareci înspăimântaţi pe coridoarele conacului. Mai mulţi chiar îşi plecară privirea în faţa ochilor ei curioşi în timp ce trecea, surprinşi pur şi simplu să o vadă pe stăpâna lor mărşăluind în hainele de casă, cu părul despletit curgându-i în valuri pe spate.

Lottie coti la un colţ, aproape lovindu-l pe lacheul solid care se bucurase atât de situaţia aceea caricaturală şi crudă.

Cum acesta făcu câţiva paşi împleticiţi în spate, cu obrajii laţi în flăcări, Lottie îşi mişcă buclele.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar mă grăbesc la o întâlnire romantică cu regele. Şi apropiindu-şi degetul de buze, adăugă cu o voce joasă: Dar, vă rog, sub nicio formă, să nu-i spuneţi conaşului.

Lăsându-l sprijinit de perete, cu gura larg deschisă, îşi continuă drumul. În noaptea asta nu avea nevoie de nicio lumânare sau vreo melodie fantomatică să o ghideze. Coridoarele erau luminate puternic, ca şi cum fiecare lampă din casă ar fi fost aprinsă ca să alunge o groază şi mai înspăimântătoare decât un spirit de dincolo de mormânt. Mai mulţi servitori se adunaseră pe hol, în faţa camerei Allegrei, încordaţi şi palizi. Podeaua era presărată cu cioburi de porţelan, iar Jem, grăjdarul, se sprijinea de perete, ţinând o cârpă strâns lipită de cap. Uşa Allegrei era închisă, dar înăuntru furtuna se dezlănţuia nepotolit.

Înainte ca Lottie să fi ajuns măcar la uşă, micuţa Meggie se aruncă în faţa ei, făcând în acelaşi timp o reverenţă ciudată. Trebui să strige ca să fie auzită peste urlete.

— O, milady, nu îndrăznim să deschidem din nou uşa!

Servitoarea clipi când ceva greu lovi uşa de cealaltă parte.

— I-a învineţit deja ochiul lui Girt şi i-a dat bietului Jem o durere de cap năbădăioasă.

Grăjdarul dădu din cap a încuviinţare, mişcare care îl făcu să se crispeze de durere.

— Ştiu că încercaţi doar să mă protejaţi, dar pot să am grijă de mine. Daţi-vă la o parte, vă rog, ordonă Lottie.

Meggie îi aruncă o privire disperată grăjdarului.

— Du-te şi adu-l pe stăpân, Jem. Şi grăbeşte-te!

Gemând, Jem îşi luă avânt şi o luă la goană pe coridor.

— Apreciez ce încerci să faci Meggie. Chiar apreciez, o asigură Lottie pe servitoare. Dar ca stăpână a ta, insist să te dai deoparte şi să-mi permiţi să intru în cameră.

Se ciorovăia cu fata când Hayden înaintă pe coridor. Cu părul nepieptănat şi ochii scânteind de hotărâre, arăta atât de mult ca iubitul din visul ei, încât Lottie simţi cum se îmbujorează şi cum inima începe să-i bată mai tare. Nici măcar cele două mâţe care se furişau printre picioarele lui nu puteau să îl facă să pară mai puţin ameninţător.

— Ce naiba crezi că faci?

Deşi statura lui era ameninţătoare, Lottie rezistă pe poziţie.

— Fiica ta a deranjat somnul tuturor, inclusiv pe al meu. Aş vrea doar să discut cu ea.

Aruncându-le o privire aspră servitorilor, Hayden o prinse de încheietură şi o trase după el în dormitorul gol de alături. Camera era

luminată numai de razele lunii, la fel ca stânca bătută de vânt din visul lui Lottie.

Făcând o pauză numai cât să alunge mâţele din calea sa, Hayden trânti uşa în urma lor, înăbuşind vacarmul şi aducându-l la un nivel suportabil.

— Poţi să *discuţi* până la epuizare, dar te asigur că ai face-o de pomană. Nu e loc de discuţie logică cu Allegra atunci când are o criză. Am trimis o deja pe Martha în sat, după doctor.

— Şi ce te aştepţi să facă el?

— Să o împiedice să-şi facă rău. Sau oricui altcuiva.

Îşi coborî degetul de-a lungul unei cicatrici subţiri de sub urechea sa stângă, probabil fără a fi conştient de gest.

— Dacă îi bagă pe gât nişte laudanum, ar putea chiar să doarmă până dimineaţa.

Lottie se întrebă cum căpătase exact cicatricea aceea şi câte nopţi nedormite îndurase aşteptându-l pe doctor să vină să-i toarne nişte laudanum pe gât unei persoane pe care o iubea. Împietrindu-şi inima ca să nu cedeze unui asalt de empatie, spuse:

— Mi se pare că Allegra are mai puţin nevoie de o doză de laudanum, cât are de o bătaie bună.

Lipind-o de uşă, Hayden părea cu totul capabil de un act de violenţă.

— Ţin să te anunţ că nu mi-am bătut niciodată copilul!

Când Lottie îl privi lung, atât de mare, furios şi periculos cum părea în lumina lunii, fu surprinsă să-şi dea seama că îşi dorea cu disperare să o atingă. Dorea să o atingă pe sân, să îi legene cu tandreţe moliciunea în căuşul palmei, în vreme ce îşi cobora încet gura înspre a ei şi…

Un ţipăt furios trecu de lemnul masiv al uşii, risipind fantezia scandaloasă.

— Da, asta e evident, nu? răspunse Lottie, făcând un efort să-şi recapete stăpânirea de sine. Poate că dacă ai fi făcut-o, acum am fi dormit toţi liniştiţi. Ai putea să-mi spui ce i-a declanşat criza de data asta? Presupun că nu a mers prea bine când ai chemat-o să discutaţi.

— Nu în mod special.

Îndepărtându-se de ea, Hayden îşi frecă ceafa, iar reticenţa în a i se destăinui fu aproape palpabilă.

— I-am zis că dacă nu îţi cere scuze în faţa servitorilor, o voi trimite la internat. Şi i-am spus că de data asta vorbesc serios.

Lottie simţi un fior fierbinte străbătând-o. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat de la el era să o apere. Dar apoi avu o revelaţie.

Dacă o trimitea pe Allegra la internat, nu ar mai avea nevoie de ea. Deşi nu putea zice tocmai de ce, acel gând o copleşi cu o emoţie apropiată periculos de mult de panică. Se întoarse, punând mâna pe

mânerul uşii.

— Te avertizez, spuse Hayden. Nu vei putea să vorbeşti raţional cu ea. Nu când se află în ghearele nebuniei.

Lottie îi aruncă peste umăr o privire exasperată.

— O, e nebună de-a dreptul. E turbată!

Dând uşa de perete, ieşi năvală pe hol. Meggie o privi cum se apropia, evident alarmată. Urmând-o îndeaproape pe Lottie, Hayden cedă şi spuse:

— Las-o să intre.

Deşi servitoarea se miră şi mai mult, era evident că nu avea nicio intenţie să-şi înfrunte stăpânul. Deschise larg uşa de la camera Allegrei şi apoi se refugie repede în braţele tânărului Jem.

Paşii lui Lottie nu ezitară deloc, nici măcar când un lavoar de porţelan şuieră pe lângă ea şi se zdrobi de peretele din hol, doar la câteva palme de locul unde stătea Hayden. Întinse mâna după uşă şi o închise în faţa lui. Judecând după haosul în care se afla camera, Allegra rămânea rapid fără lucruri de aruncat.

Fata se ghemui în mijlocul unui pat enorm cu baldachin, mâinile încleştându-i-se pe aşternuturile boţite. Chipul ei avea pete roşii de furie, iar genele lungi şi negre erau lipite de lacrimi.

Când Lottie se apropie cu calm să vadă cum se simte, Allegra scoase un ţipăt ascuţit şi întinse mâna după singurul obiect care mai rămăsese pe pat – şi care întâmplarea făcea să fie tocmai păpuşa lui Lottie. Înşfăcând păpuşa de un picior, Allegra o ridică deasupra capului.

— N-aş face asta în locul tău.

Deşi vocea lui Lottie era joasă, era îndeajuns de rigidă şi de ameninţătoare încât să o facă pe fată să se oprească. Mai ales când Lottie se îndreptă spre uşă şi o închise cu cheia. Allegra lăsă uşor păpuşa jos, cu ochii sălbatici şi respirând greu.

— Nu te-au avertizat? În momentele astea, nu ar trebui să te apropii de mine. Sunt chiar nebună, să ştii, nu-nu-nu pot să mă controlez. Aş putea să te lovesc, să te împing sau să te zgârii… Sau… sau.

Îşi dezveli dinţii micuţi ca de perlă.

— Aş putea chiar să te muşc.

— Dacă faci asta, te voi muşca şi eu pe tine. Am experienţă să ştii. Odată l-am muşcat pe rege.

Allegra rămase cu gura căscată de uimire.

— Pe regele Angliei?

— Chiar pe el. A fost nevoie de şase gărzi ca să-mi dezlipească dinţii de braţul lui. Sau oare opt?

De fapt, nu fuseseră decât trei, dar Lottie simţea că nu strica puţină exagerare, nici în literatură, şi nici în viaţă.

Se îndreptă uşor spre pat. Allegra se târî în spate până când umerii i se lipiră de tăblia patului.

— Te avertizez! Nu te apropia de mine. Dacă mai faci un pas, o să… o să-mi ţin respiraţia până mă fac mov la faţă.

— Te rog să o faci. Nu am de gând să te opresc.

Lottie se lăsă în jos la piciorul patului, zâmbindu-i plăcut copilului Părând acum mai degrabă iritată decât înfuriată, Allegra înghiţi o gură de aer, îşi ţuguie buzele şi îşi umflă obrajii. Pe măsură ce ochii copilului se bulbucau şi se învineţea uşor la faţă, Lottie număra în gând. Ajunsese de-abia la treizeci şi cinci când Allegra se prăbuşi pe perne, cu respiraţia întretăiată.

— Deloc impresionat, trebuie să recunosc, spuse Lottie, dând din cap. Odată, când sora mea i-a dat ultima prăjitură de la ceai fratelui meu, mi-am ţinut respiraţia aproape două minute. Până să încetez să-mi ţin respiraţia, sora mea plângea, iar George era în genunchi, implorându-mă să mănânc prăjitura.

Allegra se ridică în picioare şi îşi coborî capul ca un taur care vrea să atace. Îşi păstrase desigur cea mai cumplită ameninţare la sfârşit.

— Dacă nu ieşi din camera mea acum, o să ţip.

Lottie se mulţumi să zâmbească.

Allegra deschise gura.

Lottie ţipă.

Era o capodoperă de ţipăt, ca la operă, menit să sfâşie orice timpan de pe o distanţă de cincizeci de leghe. Dacă ar mai fi rămas vreun obiect din porţelan nespart în cameră, ar fi fost sfărâmat într-o mie de bucăţi.

Numai când ţipătul deveni mai subţire, Lottie îşi dădu seama că în uşă se auzeau pumni bătând frenetic şi o voce masculină puternică o striga. Uşa se prăbuşi înăuntru, aşchiile răspândindu-se în toate părţile. Hayden intră imediat, împleticindu-se, şi se opri din mers, părând uluit să o găsească pe Lottie stând lângă stâlpul patului, cu un zâmbet senin pe buze în timp ce Allegra se făcuse mică de frică, cu palmele apăsate pe urechi.

Martha şi un domn cu barbă, care probabil era doctorul din sat, zăboveau în spatele lui Hayden, şi ei la fel de derutaţi.

Plângând de mama focului, cu glas răguşit, Allegra ţopăi de pe pat. Fugi chiar pe lângă tatăl său şi în braţele Marthei. Petrecându-şi mâinile în jurul mijlocului ei, ţipă:

— O, Martha, te rog, fă-o să plece! O să fiu cuminte, jur! O să fac tot ce vrea tata! Numai n-o lăsa să mă muşte sau să mai scoată sunetul ăla groaznic din nou!

În timp ce Allegra îşi îngropa faţa la pieptul Marthei, încă plângând, Lottie se ridică de pe pat. Hayden se holba la ea de parcă ar fi fost Attila Hunul şi Ioana d'Arc în acelaşi timp.

— Cred că acum o să doarmă, îi zise Lottie. Îi aruncă doctorului o privire tăioasă. Şi fără laudanum.

Strângându-şi cordonul de la halatul de noapte, se mişcă graţios pe lângă ei şi ieşi din dormitor.

Ieşi pe hol unde îi găsi pe Meggie, Jem şi restul servitorilor uitându-se la ea cu un amestec nou de tulburare şi respect.

— O, milady, credeam că domnişoara vă omora de-a dreptul, îi scăpă lui Meggie. Nu l-am văzut niciodată pe domnul atât de tulburat. L-a împins pe Jem din calea lui şi a spart uşa de unul singur!

În timp ce Lottie trecea, stăpânindu-şi un zâmbet când şi-l imagină pe Hayden dărâmând uşa ca un cavaler care sare în ajutorul domniţei sale, fiecare servitor în parte îşi plecă fruntea sau îi făcu o reverenţă. Ştia că scuzele Allegrei puteau să aştepte până dimineaţă. Acum că puteau să se odihnească în restul nopţii în linişte, nu mai conta pentru servitori renumele ei de amanta tuturor nobililor din Londra.

Erau pur şi simplu mulţumiţi că acum era stăpâna lor.

Capitolul 13

Cum puteam să descopăr ce secret groaznic se ascundea în spatele uşii zăvorâte a inimii sale?

După noaptea aceea, Allegra deveni o elevă model. Venea foarte prompt la lecţii în fiecare dimineaţă la ora zece, cu şorţuleţul apretat şi ciorapii prinşi frumos cu jartiere. Stătea la birou, cu mâinile împreunate, şi declina unul după altul substantive în latină, continuând apoi cu o recitare seacă a tablei înmulţirii. Putea să localizeze Marrakech pe glob şi să prezinte oral istoria ostrogoţilor şi a vizigoţilor, ceea ce i-ar fi făcut pe romani să plângă de invidie.

Lottie nu mai trebuia să îşi scuture pantofii în fiecare dimineaţă, înainte de a şi-i pune în picioare, sau să îşi ascundă bonetele în caz că o capră sălbatică nimerea în dormitorul ei. Cu Allegra şi fantoma păstrând tăcerea, toată lumea putu să se bucure de câteva nopţi de somn fericit şi liniştit. Părea că un armistiţiu se încheiase în conacul Oakwylde, chiar dacă unul îndoielnic.

Dar fără provocarea de a-i zădărnici planurile Allegrei, Lottie se trezi curând necăjită de altă problemă – plictiseala. La drept vorbind, Hayden era încă şi mai distant decât înainte şi o trata cu o curtoazie rece pe care cineva ar acorda o unui văr de-al doilea, extrem de îndepărtat. Şi cu toate că era recunoscătoare pentru compania loială a prietenei ei, tovărăşia lui Harriet nu fusese niciodată deosebită. Tema ei principală de conversaţie era, de obicei, ceea ce avuseseră la ceai cu o zi înainte.

Într-o dimineaţă mohorâtă de marţi, ea şi Allegra se uitau pe fereastra camerei de studiu, privind ploaia cum picura pe fereastra cu menouri. Pe măsură ce o picătură se contopea în alta, Lottie simţi cum pleoapele îi deveneau grele. Căscatul Allegrei fu dublat în curând de al ei. Revenindu-şi brusc până să apuce să moţăie de-a dreptul, Lottie închise cartea pe birou cu o energie hotărâtă.

Allegra tresări vinovată şi începu să mâzgălească în disperare în foaia ei. Lottie se ridică.

— Am învăţat despre Magellan şi de Soto toată săptămâna. Aş spune, ce mod mai bun de a înţelege mintea unui explorator măreţ decât explorând?

— Explorând?

Deşi Allegra nu se arăta mai puţin precaută decât de obicei, o sclipire de interes îi lumină privirea.

— Umblă vorba că acest conac are peste cincizeci de camere şi n-am văzut probabil decât jumătate din ele. De ce nu începem cu podul

şi continuăm de acolo? Am putea chiar să găsim nişte ascunzători şi pasaje secrete despre care tot şuşotesc Meggie şi Jem.

— Dar ce va zice tata? Dacă nu îmi termin lecţia de astăzi, nu va fi deloc încântat, nu-i aşa?

Lottie simţi cum un zâmbet neastâmpărat i se întinse pe chip.

— Umblă vorba că şi tatăl tău a plecat azi-dimineaţă călare la Boscastle cu intendentul, ca să rezolve nişte treburi administrative, şi că nu se va întoarce decât după-amiaza târziu. Chiar şi Martha şi-a luat zi liberă şi s-a dus în sat să-şi viziteze sora.

Deşi Allegra părea tot suspicioasă, Lottie îi întinse mâna.

— Vino, micuţul meu conchistador, avem lumi noi de explorat.

Într-o asemenea zi întunecată şi cu vânt puternic, cu ploaia bătând în acoperişul triunghiular, nu exista un loc mai bun şi mai tihnit decât un pod încăpător. Labirintul de camere legate între ele, cu geamantane pline de haine mâncate de molii şi jucării abandonate, le ţinu ocupate pe Lottie şi Allegra mare parte a dimineţii. Într-un colţ, Lottie găsi un balansoar – un cal tărcat, de lemn. Îşi trecu uşor mâna peste gâtul aspru din lemn cioplit, întrebându-se dacă îi aparţinuse cândva lui Hayden.

Ieşiră într-un final din pod pe la amiază, cu ciorapii murdari de praf şi pânze de păianjen în păr. Deşi Allegra era la fel de încrâncenat de rezervată, Lottie pălăvrăgi în continuu, într-un mod destul de plăcut pentru amândouă.

Rătăciră ceva timp pe la etajul al doilea şi al treilea, găsind numai saloane şi dormitoare prăfuite şi abandonate. Ajunseseră la capătul unui coridor cu multe portrete când auziră paşi apropiindu-se.

Lottie o apucă repede de mână pe Allegra şi ţâşni spre o scară din spate. Deşi ştia că era probabil doar Meggie care ducea nişte rufărie proaspăt spălată, şuieră:

— Să fugim, vine de Soto! Sunt englezii ăia blestemaţi care încearcă să ne jefuiască corăbiile şi să ne fure prada!

Până ajunseră la parter, Lottie se îneca de atâta râs şi chiar şi Allegra părea să depună un efort considerabil pentru a nu zâmbi. Se iviră brusc în casa scării şi se opriră în mijlocul unui coridor larg cu multe uşi.

Întunecându-se la faţă, Allegra dădu să se întoarcă din drum spre intrarea coridorului.

— N-ar trebui să fim aici. N-avem voie.

Lottie se întoarse încet, recunoscând uşile duble din capătul îndepărtat al coridorului. Se aflau în aripa de vest şi stăteau în acelaşi loc unde auzise ariile fantomatice interpretate la pian în prima noapte petrecută la conac. Allegra aruncă o privire vinovată peste umăr, iar vocea îi deveni mai insistentă:

— Ar trebui să plecăm neapărat. Nu am voie să mă joc aici.

Dar privirea lui Lottie era atrasă de acele uşi misterioase. Uşile de care Hayden o ţintuise cu mâinile lui fierbinţi şi flămânde. Uşile pe care refuzase şi numai să le privească atunci când ea îi spusese despre muzica auzită. Dădu să se apropie de ele, cu pasul măsurat.

— Ce fel de exploratori am fi dacă am fugi la primul semn de pericol? întrebă ea încet.

Atinse unul din mânere, cu degete tremurătoare.

— N-are rost.

Allegra se îndreptă spre uşi, ca şi cum nici ea nu se putea abţine.

— Sunt încuiate de peste patru ani. Doar Martha are cheile.

Lottie ştia că era greşit să o încurajeze pe Allegra să nu-şi asculte tatăl. Dar curiozitatea îi înfrânse raţiunea. Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce ar fi insistat Hayden ca uşile să fie ţinute închise?

Allegra veni mai aproape de ea, în timp ce Lottie îşi duse mâna la coc şi scoase un ac de păr. De vreme ce nu purta pălărie, va trebui să fie de ajuns. După câteva minute de împins, zgâlţâit şi mormăit, simţi într-un final că broasca ceda la atingerea ei.

Se îndreptă de spate. Allegra stătea atât de aproape de ea, încât Lottie îi putea auzi fiecare suflare rapidă şi sacadată. Întinse mâna în spatele ei şi o prinse pe fată de mâna îngheţată, nesigură dacă o făcea ca să o liniştească pe Allegra sau pe sine însăşi.

Când Lottie deschise uşa, un oftat involuntar îi scăpă de pe buze. Camera de formă ortogonală era minunată – aerisită, delicată şi feminină, fără niciun pic din mahonul negru care încărca restul conacului. Fusese mobilată după moda neogrecească preferată atât de mult de crema societăţii cu doar câţiva ani înainte. Pereţii erau placaţi cu lambriuri albe sculptate, bordate cu frunze de aur. Flori pictate de mână împodobeau fiecare cornişă şi friză.

Coloane subţiri împodobeau perimetrul camerei, înălţându-se spre o lucarnă cu o cupolă care înfrunta bezna, ademenind fiecare rază de lumină din cerul înlăcrimat. Ochiurile de geam de mai jos ale cupolei fuseseră pictate în nuanţe diafane de albastru şi stropite cu nori pufoşi şi albi.

— Mi-am imaginat mereu raiul ca pe ceva de genul ăsta, şopti Lottie, ezitând să spargă tăcerea.

În afară de ropotul blând al ploii în lucarnă, singurul sunet care se auzea era târşâitul pantofilor când ea şi Allegra păşiră pe podeaua acoperită de parchet, mână-n mână.

Dacă acesta era raiul, atunci femeia din portretul care atârna deasupra şemineului de marmură albă trebuia să fi fost un înger. Imediat ce fusese destul de mare ca să se târască din leagănul ei şi să ajungă la o oglindă, Lottie se recunoscuse drept o Frumuseţe Incomparabilă. Dar această creatură divină cu buclele ei negre

strălucitoare revărsându-se pe spate şi ochii violeţi şi zâmbitori depăşea orice comparaţie.

„Cel puţin Ned a avut înţelepciunea să nu-mi trimită o brunetă."

Cum vorbele mâhnite ale lui Hayden îi răsunară în minte, Lottie îşi trecu absentă mâna prin păr. Pentru prima dată, părul ei i se păru spălăcit, o umbră lipsită de strălucire a unei nuanţe puternice.

Femeia din portret nu avea chipul de alabastru al unui trandafir englezesc, ci o strălucire galică înfocată. Se uita insistent la cineva din stânga artistului, cineva pe care îl tachina bosumflându-şi buzele voluptuoase, şi care îi făcea ochii să sclipească de promisiuni nerostite. Era greu să crezi că un asemenea spirit putea înceta să mai existe. Chiar şi imortalizată pe veci pe pânză, Justine era mai vie decât ar fi putut spera să fie majoritatea femeilor.

Era tipul de femeie pentru care un bărbat şi-ar fi putut da viaţa. Genul de femeie pentru care ar fi putut ucide.

Lottie era atât de tulburată, încât nu simţi degetele Allegrei care se dezlipiseră de ale ei până dispărură din strânsoare. Se întoarse şi găsi copilul privind lung portretul, cu o detaşare aproape sinistră.

— Mama ta era foarte frumoasă, spuse Lottie, străduindu-se să-şi ascundă propria nervozitate.

Allegra ridică din umeri.

— Presupun că da. Nu prea mi-o amintesc.

Sperând să rupă vraja portretului seducător, Lottie îi întoarse spatele, dându-şi seama că încăperea nu era un salon de primire, ci unul de muzică. O harpă aurită stătea într-un colţ, lângă un divan jos. În colţul opus era un clavicord care probabil s-ar fi potrivit mai bine într-o sală de concerte din secolul trecut. Dar piesa de rezistenţă a camerei era un pian vienez care fusese pictat manual în alb, pentru a se potrivi cu lambriurile. Capacul în formă de aripă era ridicat, iar picioarele arcuite erau un exemplu de graţie.

Lottie se îndreptă spre instrument şi îşi plimbă uşor un deget pe deasupra claviaturii scânteietoare din fildeş. Nu găseai niciun pic de praf. Dacă numai Martha avea cheia de la această cameră, atunci era foarte harnică în a păstra intactă memoria fostei sale stăpâne.

Prinzând un semn de agitaţie cu colţul ochiului, Lottie o întrebă pe Allegra:

— Ştii să cânţi?

Fata îşi smulse mâna departe de clape, ascunzând-o la spate:

— Desigur că nu. Tata nu ar fi de acord.

Lottie se încruntă. Pe stativul pentru partitură erau împrăştiate mai multe foi îngălbenite, aproape ca şi cum stăpâna ar fi luat o pauză de ceai şi se putea întoarce oricând. Când Lottie alunecă pe banchetă, se simţi de parcă ar fi profanat un altar sacru.

Îşi flexă degetele, se jucă cu câteva acorduri stângace şi apoi începu

să cânte. Pianul avea o tonalitate frumoasă – bogată, dulce şi maiestuoasă. Lui Lottie îi făcuse mereu plăcere să zdrăngăne la aproape orice instrument. Cu mult înainte ca Sterling să îi angajeze primul profesor de muzică, ea, George şi Laura petrecuseră multe seri plăcute adunaţi în jurul unui pianoforte din salonul lui Lady Eleanor.

După un început poticnit, degetele ei dansau voioase peste clape interpretând un fragment din *Muzica apelor* a lui Handel, care fusese mereu una dintre bucăţile ei favorite. Aruncă pe furiş o privare peste umăr, spre Allegra.

Copilul privea insistent clapele, cu o poftă avidă pe care Lottie nu o mai întrevăzuse pe chipul ei. Schimbând tempo-ul, Lottie se lansă în interpretarea unei melodii vesele scoţiene. Rânjindu-i Allegrei peste umăr, cântă într-un dialect scoţian exagerat „Soaţa-mi e o destrăbălată, / Vrea ca eu să-i fiu călăuză. / Şi-a vândut mantoul şi a băut de toţi banii, / Şi-a vândut mantoul şi a băut de toţi banii, / S-a înfăşurat într-o pătură/ Vrea ca eu să-i fiu călăuză."

La scurt timp, Allegra îngâna şi dădea din picior pe acordurile ritmului însufleţit. După cel de al treilea vers, o acompanie la refren, la început timid, apoi prinse curaj cu fiecare notă. Vocea ei era un alto întunecat, o completare perfectă a vocii de soprană a lui Lottie.

Lottie pur şi simplu nu putea suporta gândul ca Allegra să se retragă în carapacea ei, plină de precauţie. După ce termină toate versurile cântecului, începu să inventeze altele. Improvizaţiile ei absurde le făcură repede să izbucnească într-un hohot atât de puternic, încât de-abia mai puteau să rostească cuvintele până la refren. Nici una din ele nu-şi dădu seama că lăsaseră uşa întredeschisă.

Muzică şi râsete.

Ceva ce Hayden nu credea că va mai auzi vreodată în conacul Oakwylde. Totuşi, când un pod luat de ape îi scurtă călătoria spre Boscastle, se întoarse şi găsi şi una, şi alta răsunând în casa lui.

Stătea în holul de la intrare cu apa curgându-i de pe borurile pălăriei şi asculta ecoul acela fantomatic. Timp de o clipă năucă, chiar crezu că trecutul se întorsese cumva înapoi în absenţa lui.

Se văzu traversând iute coridorul care ducea spre salonul de muzică, paşii nefiindu-i grei de spaimă, ci uşori şi nerăbdători.
Deschise larg uşile ca să o găsească pe Allegra, nu înaltă şi slabă, ci mică şi bucălată, cocoţată în poala mamei sale.

Buclele lor brunete se contopeau pe când Justine îi aşeza cu răbdare degeţelele durdulii pe clapele pianului, interpretând un cântec de leagăn cu vocea ei dulce de contralto. Hayden se sprijini mult timp de pragul uşii, mulţumit numai să le observe pe ele două împreună. Spre uşurarea lui entuziastă, ochii soţiei lui nu erau încercănaţi şi nu prevesteau niciun semn rău la întoarcerea lui acasă.

— Tată! scânci Allegra, ochii luminându-i-se când îl zări.

Se strecură din poala mamei sale şi veni să se agaţe de el ca să fie luată în braţe Când îşi atinse obrăjorii dolofani de ai lui, el închise ochii şi inspiră adânc mirosul ei de bebeluş.

Când deschise din nou ochii, stătea tot în holul de la intrare, în curent, cu braţele goale şi inima pustiită.

— Milord? întrebă Giles confuz. Sunteţi ud până la piele. Pot să vă iau haina şi pălăria?

Hayden nici măcar nu răspunse. Îl împinse pur şi simplu pe bărbat deoparte şi se îndreptă spre salonul de muzică.

Lottie şi Allegra erau atât de prinse în veselia lor, încât nici nu-i auziră paşii apăsaţi traversând camera, nu-şi dădură seama că nu mai erau singure până când capacul pianului nu se închise cu un zgomot puternic, care îi făcu simţită prezenţa.

Capitolul 14

Vai, fiecare cuvânt din gura lui era o minciună, menită să mă seducă!

Ridicându-se de pe banchetă, Lottie îl privi drept în faţă pe Hayden, pe deasupra capacului strălucitor al pianului, cu urechile încă ţiuindu-i.

Nu-şi scosese nici măcar haina sau pălăria. Stropi de ploaie îi picurau de pe pelerină pe parchet, în vreme ce borul pălăriei îi acoperea ochii. Cu coada ochiului, Lottie o văzu pe Allegra făcându-se mică de frică şi vârându-şi capul între umeri, cu buzele strânse. Transformarea ei o făcu pe Lottie să îşi dorească să bată din picior de frustrare.

— Cine v-a dat voie aici? întrebă Hayden.

— Nimeni, răspunse Lottie, sinceră şi sfidătoare în acelaşi timp.

Îşi mută privirea acuzatoare spre fiica lui.

— Allegra?

Copilul dădu din cap cu convingere.

— Eu în mod sigur n-am cheie.

Îşi scoase cu violenţă pălăria de pe cap. După ce prinse primele sclipiri ale privirii lui, Lottie aproape că-şi dori să o fi lăsat la locul ei.

— Atunci cum naiba aţi reuşit să intraţi aici? Ştiţi că nu aveţi voie.

— Ne jucam de-a exploratorii, mărturisi Lottie, sperând să-i distragă atenţia de la copil.

Şiretlicul ei merse chiar prea bine. Hayden se repezi la ea, cu ochii mijiţi şi maxilarul încordat, îndemnând-o să continue.

Ridică din umeri a scuză.

— Şi precum ştii, desigur, nu e nimic mai ademenitor pentru un explorator decât ispita a ceea ce este interzis.

Preţ de o clipă, altceva licări în ochii lui verzi ca de gheaţă – ceva periculos şi ademenitor în egală măsură.

— Şi ce aţi făcut? Aţi furat cheia de la Martha?

— Desigur că nu. N-aş încuraja-o *niciodată* pe Allegra să fure.

Lottie îşi împreună mâinile cu afectare.

— Am forţat pur şi simplu broasca cu unul dintre acele mele de păr.

Hayden o privi lung cu neîncredere pentru im moment, apoi scoase un râset răguşit şi aspru.

— O, asta-i bună! N-ai încuraja-o pe faţa mea să fure, dar nu ai scrupule în a o învăţa să forţeze o broască.

Allegra ocoli pianul şi îl trase de mâneca hainei, dar el era prea ocupat să se holbeze la Lottie ca să observe gestul.

— Ce planuri ai pentru lecţia următoare? Să îi arăţi cum să jefuiască înarmată o diligenţă?

Înainte ca Lottie să apuce să mormăie un răspuns, Allegra îl mai trase o dată pe tatăl ei de mânecă, de data asta reuşind să-i atragă atenţia.

— Nu m-a învăţat cum să forţez o broască. A forţat-o ea. Şi ştii de ce? Pentru că a văzut că mă simţeam singură şi plictisită şi nefericită şi a fost singura din casă căreia i-a păsat destul cât să facă ceva în privinţa asta!

Atât Hayden, cât şi Lottie râmaseră cu gura căscată, uimiţi de izbucnirea ei înflăcărată. Nici într-o mie de ani nu s-ar fi gândit Lottie că Allegra ar sări să o apere. Studiind feţişoara aprigă a fetei, simţi un val neaşteptat de tandreţe. Însă Hayden nu părea să fi fost traversat de astfel de emoţii bruşte.

— Mama ta vitregă poate că nu cunoaşte bine regulile din această casă, domnişoară, dar tu le cunoşti. Nu există nicio scuză pentru că ai fost neascultătoare. Clătină din cap, cu o expresie gravă. Sunt profund dezamăgit de tine.

— Ei bine, nu e nimic nou în asta, nu-i aşa tată? Mereu ai fost.

Ar fi fost cumva o critică mai neînsemnată dacă Allegra ar fi izbucnit în lacrimi şi ar fi fugit din cameră. În schimb, se întoarse şi ieşi bătoasă din salonul de muzică, cu mâinile ei mici încleştate în pumni.

Înghiţindu-şi o vorbă urâtă, Hayden se desprinse de lângă pian, trezindu-se faţă-n faţă cu portretul primei lui soţii. Lottie era aproape recunoscătoare că nu-i putea vedea chipul în momentul acela. Cu o intuiţie pe care nici măcar nu ştia că o posedă, îşi dădu brusc seama cine stătuse chiar la stânga artistului când fusese pictat portretul. Ochii zâmbitori ai lui Justine şi grimasa plină de tachinare erau numai pentru Hayden.

— După ce a murit, spuse într-un final, cu vocea rece ca cenuşa, am petrecut două săptămâni în această cameră – refuzând să mănânc, refuzând să dorm, refuzând să-mi văd fata. Iar în ziua în care într-un final m-am simţit destul de puternic încât să ies pe uşă, am jurat că nu voi mai călca aici în viaţa mea.

Se întoarse încordat cu spatele la portret şi la Lottie, ca şi cum nu mai suporta să se uite la niciuna din soţiile lui.

— Îmi pare rău, şopti Lottie, simţind pentru prima dată consecinţele faptei sale necugetate.

— Pentru ce? întrebă el, învârtindu-şi pălăria în mâini. Pentru că ţi-ai bătut joc de dorinţele mele? Pentru că ai încurajat-o în mod deliberat pe fata mea să mă înfrunte? Pentru că ai mai adăugat un motiv de discordie între noi, din pricina curiozităţii tale?

— Dacă consideri că am o influenţă atât de proastă asupra fetei

tale, atunci nu înţeleg de ce m-ai adus la Oakwylde de la bun început.

Hayden lovi cu pumnul în capacul pianului.

— Pentru că am vrut ca ea să-ţi semene!

Lottie se uită lung la el, şocată de cuvintele lui.

— Voiam să îşi folosească mintea ca să găsească soluţii pentru a ieşi din diferite situaţii, în loc să fie o sclavă a toanelor ei. Voiam să fie isteaţă, şi puternică, şi descurcăreaţă, şi încrezătoare!

În timp ce Lottie îl privea în ochii aprigi, cu gene negre, simţi o senzaţie ciudată în stomac, ca şi cum de-abia ar fi înghiţit o îmbucătură din budinca lui Cookie cu mirodenii picante. Înconjură pianul, venind cât putu de aproape de el.

— Îţi jur că nu am vrut să fac niciun rău aducând-o aici. N-ai auzit-o când ai intrat? Cânta şi râdea ca orice copil normal de zece ani. Pentru câteva minute, a fost fericită!

— Şi mamei ei îi plăcea să cânte şi să râdă. Din păcate, fericirea lui Justine preceda fără excepţie nefericirea tuturor, inclusiv a ei înseşi.

— Şi a ta? îndrăzni Lottie.

Hayden nu răspunse. Ea oftă.

— Cum ai de gând să mă pedepseşti pentru greşeala mea? Să mă trimiţi la culcare fără cină?

— Nu fi ridicolă. Deşi continui să te porţi ca un copil, nu eşti.

— Nu sunt nici slugă, ripostă ea. Deşi continui să te porţi aşa cu mine.

Când el se întoarse şi se îndreptă spre uşă, ignorând cu răceală provocarea aruncată, Lottie îşi dori deodată să facă o criză de nervi asemenea Allegrei. Voia să apuce una dintre ciobăniţele delicate din porţelan care îi zâmbeau superior de pe şemineu şi să i-o arunce în cap.

— Poate că nu nebunia a împins-o pe soţia ta în patul unui alt bărbat, strigă după el. Poate indiferenţa ta insuportabilă a fost de vină.

Hayden îngheţă, lăsându-i lui Lottie doar jumătate de secundă să-şi regrete spusele. Apoi, printr-o mişcare bruscă, se întoarse şi veni cu paşi mari spre ea, focul din ochii lui ameninţând să topească îngheţul.

N-ar fi surprins-o să vadă aburi ieşind rotocoale din stofa umedă a pălăriei lui.

O lipi cu spatele de pian, cu trupul lui puternic, musculos, încleştându-şi degetele puternice pe ceafa ei.

Dar în loc s-o strângă de gât, îşi apăsă puternic gura pe a ei.

Se aştepta să fie pedepsită prin sărutul lui, nicidecum satisfăcută. De aceea, fu şi mai impresionant când violenţa acestuia fu temperată de vârtejul seducător al limbii lui prin gura ei. O sărută ca şi cum îi aparţinea, ca şi cum mereu i-ar fi aparţinut şi mereu îi va aparţine. Era amantul din visul ei şi puterea întunecată a sărutului lui o lăsă

clătinându-se pe marginea unei prăpăstii periculoase, pe punctul de a se prăbuşi într-un mod inevitabil fatal atât pentru corpul, cât şi pentru inima ei.

Încă se agăţa cu disperare de el când îşi desprinse gura de a ei. Încălcindu-şi degetele în cocul ei lejer, o privi lung, cu pleoapele grele şi ochii sclipindu-i de dorinţă.

— Pot să te asigur doamnă, că nu indiferenţa mă ţine departe de patul tău.

O eliberă din strânsoare la fel de brusc pe cât o prinsese, ieşind din cameră cu paşi mari şi trântind atât de tare uşa în urma lui, încât coardele harpei zbârnâiră în semn de protest.

Pe când Lottie se sprijinea de pian, profund tulburată, Justine o privi scrutător, ochii ei atotştiutori strălucind de amuzament.

În acea seară, Lottie se ghemui în patul ei, cu fiecare nerv pulsându-i de încordare. O tăcere liniştită căzuse peste casa adormită, dar în mod cu totul îndărătnic, tăcerea îi adâncea şi mai mult sentimentul crescând de agitaţie. Chiar şi una dintre crizele Allegrei ar fi fost o distracţie bine-venită. Se gândi puţin dacă să facă o vizită în odaia de vizavi, dar ultima dată când aruncase o privire în camera lui Harriet, prietena ei dormea ca un îngeraş.

Se puse pe o parte, aruncând şi păturile şi speriindu-l pe Domnul Wiggles. Se întinse după pisică, dar era prea târziu. Sărise deja din pat într-un acces pisicesc de mânie, cu coada ridicată în aer. Împinse uşa şi se furişă din dormitor, căutând în mod evident o companie mai bună.

Lottie căzu pe spate, peste perne.

— Se pare că nu pot face pe nimeni fericit zilele astea, îi mormăi Mirabellei, care era încolăcită pe perna de lângă ea. Mai ales pe cei de sex masculin.

Îşi închise ochii, apoi îi deschise repede din nou. La drept vorbind, îi era mai frică să doarmă decât să stea trează. Pentru că somnul aducea vise. Şi în visele acelea, s-ar putea trezi iar pe marginea stâncii aflate în bătaia vântului, în braţele unui străin. Un străin al cărui sărut semăna cu al soţului ei.

Privea lung umbrele ce tremurau pe tavan. Poate că ar trebui să mai adauge o scenă la romanul ei. O scenă în care eroina ei bătăioasă respinge avansurile libidinoase ale netrebnicului care o păcălise să se căsătorească cu el. O scenă în care îl informează cu aroganţă că ar prefera să moară decât să fie sărutată de el. Căci, desigur, o moarte onorabilă ar fi de preferat decât să îndure ofensa gurii lui puternice şi flămânde apăsate pe a ei, decât împingerea întunecată şi delicioasă a limbii lui, mângâierea buricelor degetelor lui pe gâtul ei. Pe când o făcea să îşi deschidă gura şi mai larg, ca să-l primească mai adânc.

Muşcându-şi buza de jos ca să îşi domolească neliniştea trădătoare, Lottie se aruncă pe burtă. Aproape că aţipise când, fără niciun bocet de jale care să îl anunţe, primele note de pian ajunseră până la ea.

Ochii lui Lottie se deschiseră brusc. Primul ei instinct fu să se ascundă sub pături. Dar tot ce făcu în cele din urmă fu să îşi tină respiraţia şi să asculte. Muzica îndepărtată era în acelaşi timp frumoasă şi înspăimântătoare – un fluviu incontrolabil de pasiune, cu fiecare notă umbrită de nebunie.

— Justine, şopti ea.

Faptul că îi văzuse portretul făcuse cumva imposibil să se mai gândească la ea ca fiind pur şi simplu „stafia."

Ce forţă ar putea să fie suficient de puternică încât să scoată o femeie din mormânt? Încerca Justine să o sperie pentru că o credea rivala ei la inima lui Hayden? Sau încerca să o avertizeze să nu facă aceeaşi greşeală ca şi ea, să nu-i încredinţeze inima ei?

Lottie trase perna peste cap şi o apăsă pe urechi. Dar nu putu scăpa de furia asiduă a muzicii. Nu putea şi nu va fi ignorată.

Când melodia ajunse la un crescendo înflăcărat, aruncă la o parte perna. Ridicându-se, se duse la masa de toaletă şi cotrobăi prin mormanul de panglici şi jartiere încurcate până când găsi ceea ce căuta – un ac de pălărie din argint, lung şi care arăta de-a dreptul letal îl ţinu în lumina focului, admirându-i strălucirea. Se părea că Justine uitase un lucru. Lottie deţinea acum cheile regatului. Iar dacă regatul se dovedea a fi iadul, atunci să dai nas în nas cu diavolul era o şansă pe care trebuia să şi-o asume.

Hayden se simţea precum un drac împieliţat. Hoinărea pe coridoarele singuratice ale conacului, blestemându-se pentru că fusese atât de necugetat. Poate că se gândise să o pedepsească pe Lottie sărutând-o, dar nu reuşise decât să se pedepsească pe sine însuşi. Chiar şi patul său devenise un instrument de tortură, îmbrăţişarea lui rece făcând un contrast amar cu căldura seducătoare a îmbrăţişării lui Lottie.

Ea însăşi declanşase acei demoni când îndrăznise să deschidă uşa salonului de muzică. Era ca şi cum o parte din el fusese înmormântată în acea cameră odată cu amintirea lui Justine. Dar Lottie nu fusese mulţumită să-l lase să putrezească acolo în umbră, împreună cu celelalte fantome. Năvălise cu cântecele ei prosteşti şi râsul ei zăpăcit şi îl trăsese la lumină.

Chiar şi Justine dispăruse în faţa hotărârii ei curajoase. În momentul în care se sărutaseră fusese numai Lottie – gura ei o flacără vie sub a lui – caldă, şi dulce, şi irezistibilă. Când mâinile ei mici se agăţaseră de reverele hainei lui, trăgându-l mai aproape în loc să-l respingă, simţise emoţia periculoasă a vieţii nu numai în corp, ci şi

adânc în suflet.

Iar momentul în care mărturisise că voia ca Allegra să fie ca ea, îi condamnase sufletul chiar mai mult decât sărutul lor. Faptul că îi admira curajul, isteţimea şi îndărătnicia în faţa regulilor sufocante ale societăţii. Ar fi putut foarte bine să-i mărturisească de fapt că se îndrăgostea de ea.

Hayden se opri din mers, acea idee părându-i-se mai înspăimântătoare decât orice vaiet de fantomă din trecut. Ultima dată când îşi dăruise inima, aproape că îşi pierduse şi minţile în acelaşi timp.

Ca pentru a-i aminti preţul unei asemenea nebunii, un val sălbatic de muzică de pian năvăli pe coridor spre el, puterea ei brută născându-se în egală măsură din frumuseţea şi din nebunia ei.

Hayden se îndreptă spre sursa sunetelor, temându-se că Lottie dezlănţuise fără să ştie o forţă care i-ar fi putut distruge pe amândoi.

Lottie străbătea cu paşi mari conacul întunecat, iar poalele cămăşii ei de noapte se umflau în urma ei. Ştiind că servitorii erau probabil ghemuiţi în paturile lor la acea oră, nu se sinchisise nici măcar să-şi pună halatul. Muzica se auzea tot mai tare cu fiecare pas care o aducea mai aproape de aripa de vest. Dar refuza să se abată din misiunea ei. Nu mai era condusă de curaj sau curiozitate, ci de o dorinţă aprigă de a o înfrunta pe femeia care refuza să renunţe la inima lui Hayden.

La drept vorbind, Lottie era mai îngrozită ca niciodată. Când ajunsese pe coridorul lung şi întunecat, nici măcar muzica în crescendo nu putea acoperi complet clănţănitul dinţilor ei. Pe când se apropia de uşile de la capătul holului, aproape că se aştepta ca ele să se deschidă larg singure, ca o capcană deghizată în invitaţie.

Degetele ei înţepenite nu reuşiră să clintească mânerul. Uşile erau închise, aşa cum ea şi Allegra le găsiseră mai devreme. Mâinile lui Lottie erau atât de asudate, încât scăpă de două ori acul de pălărie înainte să reuşească în sfârşit să forţeze broasca.

Totuşi ezita. Dacă deschidea larg uşile fără niciun avertisment, avea să zărească oare vreun abur de rău augur plutind deasupra pianului? Sau va găsi clapele cântând singure, apăsate de vreo mână nevăzută?

Vlăguită peste măsură de imaginea aceea, răsuci mânerul încet, sperând pe jumătate că muzica va înceta la fel de brusc cum se întâmplase în prima noapte pe care-o petrecuse la conac. Dar când deschise uşa, muzica se năpusti asupra ei într-un val atât de asurzitor, încât Lottie putea să-şi simtă inima îngânând ritmul.

Camera spaţioasă era învăluită de umbre. Ploaia încetase cu câteva ore în urmă, dar norii încă pluteau peste ochiul de cer vizibil prin lucarnă, tăinuind faţa de alabastru a lunii şi lăsând în umbră portretul

lui Justine.

Capacul pianului era ridicat, dar nu reuşea să vadă clapele. Lottie dădu încet ocol instrumentului, promiţându-şi să nu ţipe, indiferent pe cine – sau ce – găsea de cealaltă parte. Parfumul ameţitor al iasomiei o învălui, făcând-o să se simtă ameţită şi uşor beată.

Găsi o femeie înveşmântată toată în alb transparent, cu părul lung şi negru căzându-i în bucle pe spate.

„Justine."

Lottie nu ar fi putut să ţipe nici dacă ar fi vrut. Glasul îi era paralizat de frică.

O rafală de vânt împrăştie norii. Lumina lunii răzbătu prin lucarnă, dezvăluind nu o femeie, ci un copil înfăşurat într-o cămaşă de noapte cu două măsuri mai mare.

„Allegra."

Cuprinsă de veneraţie în faţa frumuseţii şi a puterii cântecului interpretat de copil, Lottie fu nevoită să se sprijine de marginea pianului ca să nu se clatine pe picioare.

Degetele mici ale Allegrei zburau peste clapele pianului, revărsând o litanie de furie şi durere sufletească pe care niciun copil de vârsta ei nu ar fi trebuit să le cunoască. Lacrimi îi curgeau peste obrajii palizi în timp ce cânta, şi totuşi concentrarea ei crâncenă nu şovăi nicio clipă, nu se abătu de la partitura pe care o avea în faţă nici măcar când Lottie apăru în raza ei vizuală, neputând să rămână prea departe de sursa acelei muzici uimitoare.

Mâinile Allegrei izbeau cu putere clapele, apropiindu-se de finalul nocturnei cu o înfloritură fără pereche.

— Cum ai ajuns aici? şopti Lottie în tăcerea ţiuitoare care urmă.

Allegra îşi împreună mâinile în poală. Brusc erau din nou mâinile unui copil, neîndemânatice şi şovăielnice.

— E un pasaj secret în spatele căminului, care duce la etajul al doilea. Eu şi mama ne jucam de-a v-aţi ascunselea acolo tot timpul. Tata… Se poticni dar îşi reveni repede. Tata nu ne găsea niciodată când ne ascundeam acolo.

— Voiam să spun: „Cum ai învăţat să cânţi la pian?" Lottie făcu un gest spre clape, şocul furându-i orice strop de elocvenţă. Cum ai învăţat să cânţi *aşa?*

— Mama mă învăţa înainte să moară. Fata ridică din umerii firavi. Nu mi-a fost niciodată atât de greu să învăţ cum le e altora.

Lottie clătină din cap, nereuşind să înţeleagă. Fata era un copil-minune şi ea nici măcar nu-şi dădea seama de asta.

— Credeam că nu ţi-o aminteşti pe mama ta.

— O, mi-o amintesc! Privirea Allegrei deveni aprigă din nou. El nu vrea să mi-o amintesc, dar mi-aduc aminte de ea. Era blândă şi

amuzantă, râdea şi cânta mereu. Petrecea ore întregi doar stând cu mine pe podea, desenând sau învăţându-mă un cântec nou. Mă lăsa să îi port toate pălăriile şi le serveam ceaiul păpuşilor mele împreună.

Lottie zâmbi cu melancolie, dorindu-şi să fi avut şi ea asemenea amintiri despre mama ei.

— Cred că ţi-e foarte dor de ea.

Allegra se ridică de pe bancheta pianului. Începu să se plimbe încoace şi-ncolo pe podea, ridicând cu mâna pânza rafinată, ca să nu se împiedice de tivul cămăşii de noapte mult prea mari.

— Ştii, n-am vrut niciodată să fac pe fantoma. De fiecare dată când tata pleca de-acasă, mă furişam aici şi cântam la pian. Nici măcar nu mi-am dat seama că servitorii mă puteau auzi până într-o dimineaţă când le-am auzit din întâmplare pe Meggie şi Martha şoptind că conacul era bântuit.

— Dar asta nu te-a oprit.

— Nu, recunoscu Allegra, cu privirea vădit sfidătoare. Nu m-a oprit. După un timp, am început să cânt chiar şi când tata era acasă. Era în Yorkshire cu treabă când am găsit prima dată cufărul din pod, unde ţinea sub cheie lucrurile mamei. Mi-am pus cămaşa ei de noapte pentru că mirosea ca ea.

Lottie dădu din cap aprobator. Aşa se explică mirosul de iasomie, deşi spre surprinderea ei, părea mult mai slab decât se simţise cu câteva minute în urmă. Allegra întoarse o privire rugătoare spre Lottie.

— Nu aveam nimic de la ea, înţelegi? El ascunsese totul. Şi a refuzat să vorbească despre ea. Era ca şi cum nu existase niciodată, iar eu nu suportam asta! Vocea fetei se frânse pe măsură ce lacrimi noi se prelingeau pe obrajii ei. Îl urăsc! Îl urăsc din toată inima!

Lottie nici măcar nu îşi dăduse seama că îşi deschisese braţele până când Allegra nu fugi spre ea. Fata îşi azvârli mâinile în jurul mijlocului ei, plângând cu hohote de parcă inima i-ar fi fost frântă din nou. Mângâindu-i părul catifelat şi des, Lottie îşi ridică privirea şi îl zări pe Hayden stând în uşa salonului de muzică, cu faţa cadaverică în lumina lunii. Înainte să poată întinde mâna după el, dispăruse deja în umbră.

Lottie acoperi copilul adormit cu o pătură. Deşi faţa Allegrei era încă udă de lacrimi, dormea cu gura deschisă, abandonându-se somnului ca un copil mic. Probabil nu avea să se mai trezească până a doua zi dimineaţă. Chiar şi aşa, Lottie ezita s-o lase singură. Privi prin camera copilului şi zări păpuşa ei veche aşezată pe pervaz, zâmbindu-le cu bunăvoinţă amândurora. Lottie vârî cu blândeţe păpuşa în îndoitura braţului Allegrei, apoi închise uşa dormitorului în urma ei, lăsând lampa să ardă.

Îl găsi pe Hayden exact unde şi-l imaginase – stând în mijlocul salonului de muzică, uitându-se lung la portretul lui Justine. Luna îşi schimbase poziţia pe cer, scăldând portretul într-o strălucire clară.

— Cum să nu mă urască fiica mea? întrebă cu amărăciune, când auzi paşii şovăielnici ai lui Lottie în spatele lui. La urma urmei, am luat-o pe mama ei de lângă ea.

Pentru o clipă, Lottie ar fi putut să jure că inima i se oprise.

— Priveşte prin casa asta, continuă el. Cu excepţia acestei camere, nu sunt portrete cu ea, nici un gherghef brodat de ea, nicio acuarelă pictată de ea – nici cel mai mic semn că s-ar fi plimbat vreodată pe aceste coridoare. Allegra era atât de mică la moartea mamei ei. Presupun c-am crezut că ar fi mai bine dacă ar putea pur şi simplu să… uite.

Inima lui Lottie începu să bată din nou chiar dacă şovăielnic. Femeia se prăbuşi pe marginea divanului, cu genunchii tremurând.

— Cum te aşteptai ca Allegra să o uite vreodată? Tu în mod evident n-ai făcut-o.

Întorcându-şi faţa de la portret, Hayden se îndreptă spre pian. Folosind doar un deget, alese primele note din a doua parte a sonatei *Patetica* de Beethoven.

— I-am interzis chiar să cânte la pian după ce a murit mama ei. Presupun că am crezut mereu că muzica şi nebunia erau cumva legate, că nu se putea una fără cealaltă. Justine era genială. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi fost invitată să concerteze în faţa regelui. Adora muzica.

— Şi tu o adorai pe ea.

Lottie refuza să-l insulte pe vreunul din ei pretinzând că vorbele erau o întrebare. Degetele lui Hayden luară o notă greşită, îşi retrase mâna de pe clape.

— Eram foarte tineri când ne-am căsătorit. Eu nu împlinisem douăzeci şi unu de ani, iar ea avea şaptesprezece. La început am crezut că starea ei sufletească schimbătoare era doar parte din farmecul ei. Era franţuzoaică până la urmă, şi mult mai puţin rezervată decât femeile cu care eram obişnuit. Într-o clipă râdea, în următoarea se bosumfla din cauza unei neglijări imaginate şi-n următoarea te întârâta la o partidă de ţipete. Iar apoi plângea şi te implora să o ierţi într-un mod atât de drăgălaş. Clătină din cap, zâmbind amar. Era imposibil să rămâi supărat pe ea pentru mai mult de câteva minute.

Lottie privi încă o dată pe furiş portretul, apoi aproape că îşi dori să nu fi făcut asta. Hayden încălecă bancheta pianului, cu faţa spre ea.

— După ce s-a născut Allegra, starea sufletească a lui Justine a devenit din ce în ce mai proastă. Treceau zile întregi fără să doarmă, apoi stătea în pat săptămâni la rând.

— Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

Clătină din cap, refuzând compasiunea ei.

— Erau zile întunecate, dar erau şi zile bune. Când Justine se simţea bine, eram toţi fericiţi. O adora pe Allegra. Faptul de a fi mamă îi dădea atâta bucurie. Deşi îşi îndrepta uneori furia asupra mea, n-am văzut-o niciodată să ridice mâna asupra copilaşului nostru.

Chipul i se întunecă atât de tare, încât Lottie privi înspre lucarnă, cercetând dacă nu cumva luna fusese umbrită de vreun nor.

— Pe când Allegra avea şase ani, Justine a căzut din nou în depresie. M-am gândit că poate o călătorie la Londra i-ar ridica moralul. Ne-am căsătorit atât de tineri, încât mereu m-am simţit puţin vinovat că am privat-o de vâltoarea petrecerilor pe care le iubea. Făcu o grimasă, zâmbind amar. Prietenii mei dragi Ned şi Phillipe o curtaseră amândoi înainte de căsătoria noastră. La nunta noastră, au râs şi mi-au jurat că nu mă vor ierta niciodată că le-am furat comoara.

O comoară care-şi pierduse strălucirea desigur, îşi spuse Lottie, dar reuşi să-şi ţină gândurile pentru ea.

Hayden se ridică de pe banchetă şi începu să măsoare podeaua cu pasul, la fel cum făcuse şi fiica lui mai devreme.

— La început, Londra păru să fie răspunsul tuturor rugăciunilor mele. Pentru mai mult de două săptămâni, Justine a fost obiectul admiraţiei generale, frumoasa tuturor balurilor. Apoi lucrurile au început să meargă prost. Recunoşteam semnele prea bine. Nu mai dormea. Ochii îi erau din ce în ce mai strălucitori, râsul din ce în ce mai ascuţit. Căuta ceartă din orice motiv… sau din absolut nimic. Am început să ne certăm groaznic. Ne spuneam lucruri care erau… de neiertat. Începea să lipsească de acasă până în zorii zilei şi se dădea cu prea multă pudră şi prea mult fard, flirtând cu neruşinare cu alţi bărbaţi în prezenţa mea.

— Ce-ai făcut atunci? întrebă Lottie, încercând să-şi stăpânească instinctul de a-l lua de mână când trecu pe lângă ea.

— Ce puteam să fac? Se răsuci cu faţa spre ea. Când unul dintre prietenii mei înţelegători l-a trimis pe medicul lui personal la mine – un om cu o reputaţie foarte bună care îl tratase pe fostul rege în timpul unei perioade foarte întunecate – acesta a clătinat simplu din cap şi mi-a sugerat să o trimit la ospiciu. La ospiciu! Hayden căzu într-un genunchi, punându-şi mâinile pe umerii lui Lottie.

O scrută cu privirea, cu ochii lui negri şi adânci aprigi de suferinţă.

— Lottie, ştii ce le fac celor internaţi acolo? Îi leagă de pereţi în nişte celule minuscule. Îngrijitorii cer publicului o taxă ca să intre şi să se holbeze la ei. Justine nu ar fi rezistat nici măcar o noapte!

Acum Lottie nu se mai putea încumeta să privească spre el sau spre portret. Nu putea suporta să şi-o imagineze pe acea tânără plină de viaţă legată de un perete ca un animal sălbatic, în timp ce spectatorii se plimbau prin faţa ei, râzând şi arătând cu degetul. Nu îşi dădu

seama că plângea până când Hayden nu îi şterse o lacrimă de pe obraz, cu buricul degetului mare.

— După ce a plecat medicul, i-am spus lui Justine că ne întoarcem în Cornwall de dimineaţă. Atinse cu degetul cicatricea de sub urechea sa stângă, reuşind să zâmbească trist. Nu a primit veştile prea bine. Mi-era teamă să nu îşi facă rău singură, aşa că i-am dat o doză generoasă de laudanum. Doctorul de acasă îmi dăduse o sticlă să am la mine, pentru orice eventualitate. În curând dormea ca un bebeluş. Trebuia să organizez plecarea noastră. Să îmi iau la revedere de la prieteni. Aşa că am lăsat-o acolo, în grija unui servitor.

Hayden se ridică în picioare. Altădată Lottie l-ar fi implorat să-i spună sfârşitul unei asemenea poveşti. Dar deodată, îşi dori să îl oprească din vorbit, să-l implore să nu mai rostească un cuvânt despre acea noapte.

Când vorbi din nou, toata pasiunea din voce îi secase, auzindu-se la fel de îndepărtată ca luna.

— Când m-am întors, am găsit-o cu Phillipe. Privirea lui dură o ţintiri pe Lottie de divan. Şi ştii care a fost lucrul cel mai rău?

— Nu, şopti ea.

Dar era prea târziu. Amândoi ştiau.

— A făcut-o să creadă că eram eu. Era bolnavă şi drogată şi confuză şi credea că m-am întors să ne împăcăm. Dacă nu m-ar fi privit, pe jumătate ieşită din minţi, când l-am smuls de pe ea, nu aş fi aşteptat până la duel. L-aş fi omorât cu mâinile goale.

Îşi strânse degetele în pumni, amintindu-i lui Lottie de puterea lor.

— Dacă ai fi făcut-o, ai fi putrezit la închisoarea Newgate acum, iar Allegra n-ar mai fi avut tată.

„Dar oare ar mai fi rămas fără mamă?" Aceea era întrebarea pe care Lottie nu putea s-o pună. Hayden îşi trecu mâna prin păr, clătinând din cap.

— După ce Phillipe a fugit, totul era în ceaţă pentru mine. Eram şi eu pe jumătate scos din minţi. Îmi aduc aminte cum am luat-o repede pe Justine în braţe şi cum o căram aşa prin casă. Mă gândeam numai la faptul că trebuia să o iau din patul ăla unde ea… Unde ei… Mâinile i se încleştară în pumni Ea încă nu-şi dădea seama ce se întâmplase. Îmi aduc aminte cum o simţeam ghemuită la pieptul meu, modul în care braţele ei se ţineau cu încredere de gâtul meu, la fel cum o făcuseră de o sută de ori înainte. M-a privit lung în ochi şi mi-a spus cât de mult regreta lucrurile crude pe care mi le spusese şi lucrurile dureroase pe care le făcuse. Mi-a spus cât de mult mă iubea, cât de recunoscătoare îmi era pentru că îi dădeam şansa de a-mi dovedi dragostea ei.

Îşi descleştă mâinile, studiindu-le ca şi cum ar fi aparţinut unui străin.

— Pentru o clipă, când am privit lung în ochii ei frumoşi, am vrut să sting viaţa din ei, chiar şi numai ca să o scutesc să înţeleagă ce făcuse… ce ne făcuse.

— Dar nu ai făcut asta, spuse Lottie cu înverşunare, ridicându-se de pe divan.

O privi suspicios apropiindu-se.

— Nu am nevoie de mila ta, milady, şi cu siguranţă nu merit să fiu iertat de păcate.

— Nu mi-e milă de tine, spuse ea calm. Te invidiez.

— Mă invidiezi? Pufni, neîncrezător. Eşti şi tu nebună?

Ea clătină din cap.

— Majoritatea oamenilor trec prin viaţă şi nu cunosc niciodată o dragoste ca aceea împărtăşită de tine şi Justine.

Hayden îşi dădu ochii peste cap, privind spre lucarnă.

— Sfinte Dumnezeule, izbăveşte-mă de ideile romantice de şcolăriţă. Dacă aia era *dragoste,* aproape se răsti el, atunci nu mai vreau să am de-a face cu ea. Nu face decât să distrugă totul în calea ei.

— Nu v-a distrus pe tine sau pe fiica ta. Încă.

— Eşti sigură de asta? Ai auzit-o pe Allegra astă-seară. Mă dispreţuieşte.

Lottie îşi puse mâinile în şolduri.

— O, eşti sigur? De-asta face crize de nervi numai dacă i se spune că va fi trimisă departe de tine? De-asta s-a furişat în camera asta şi s-a deghizat în fantomă sperând cu disperare că *tu* vei fi cel care va călca pragul acestei uşi şi nu eu? Vai, singurul mod prin care a crezut că-ţi va atrage atenţia a fost să se îmbrace ca mama ei moartă!

Pentru o clipă îndelungată, Hayden nu putu decât să clipească uluit.

— E ridicol ce spui! De fiecare dată când încerc să îi acord atenţie, mi-o aruncă în faţă, la fel cum a făcut cu păpuşa pe care am făcut-o special pentru ea.

— Asta se întâmplă pentru că nu vrea păpuşi sau jucării scumpe de la tine. Vrea să o observi! Vrea să o observi *cu adevărat,* măcar o dată, fără să o vezi pe Justine în ea!

Lottie nu ar fi ştiut să spună când i se transformase vocea în ţipăt. Ştia doar că ajunseseră să stea faţă-n faţă, atât de aproape încât putea să-i simtă căldura corpului şi să miroasă parfumul proaspăt şi bogat al săpunului lui din tamariscă.

Hayden se întinse şi îşi înfăşură una dintre buclele ei lungi şi aurii în jurul degetului, vocea devenindu-i periculos de blândă:

— Dar tu, Carlotta? *Tu* ce vrei?

Lottie voia să o privească *şi pe ea,* măcar o dată, fără să o vadă pe Justine.

Voia să fie încredinţată că nu se îndrăgostea de un criminal.

Dar, mai presus de toate, voia să îl sărute. Voia să stea pe vârfuri şi să îşi revendice dreptul asupra gurii lui. Voia să-l sărute până când toate fantomele – atât Justine, cât şi fantoma sinelui său mai tânăr – ar fi dispărut din cameră. Voia să-şi petreacă braţele în jurul gâtului său, să îl tragă spre ea şi să-i reamintească apoi cât de cald şi de generos putea fi un trup viu.

Şi chiar asta făcu.

Capitolul 15

Cum putea trupul meu trădător să tânjească după atingerea unui criminal?

Hayden se crispa uluit când buzele lui Lottie îi atinseră uşor maxilarul, împrăştiind o ploaie de sărutări catifelate de-a lungul întregii curbe a obrazului său. Închise ochii, aproape înghiţind în sec atunci când buzele ei îi căutară colţul gurii. Dar atingerea îndrăzneaţă a limbii ei în acel loc vulnerabil fu cea care îl făcu să geamă şi îi ispiti gura să se topească împreună cu a ei, fiindu-i imposibil să reziste în faţa inocenţei carnale a unui asemenea sărut.

Petrecându-şi braţele în jurul lui Lottie, Hayden îşi înclină buzele asupra gurii ei, împingându-şi limba adânc în căldura catifelată a acesteia. Limba ei se încolăci cu a lui, înnebunindu-l cu promisiunea unei plăceri lipsite de cuvinte. Plăcere pe care şi-o negase de prea mult timp. Undeva în mintea lui, iubirea şi suferinţa deveniseră prea strâns legate. Dar Lottie voia să ofere, nu să ia, iar el nu avea putere să reziste în faţa generozităţii unei asemenea oferte.

Până când ridică privirea şi o zări pe Justine râzând de sus spre el, luându-l în zeflemea pentru că cedase aceleiaşi tentaţii care distrusese cândva.

Hayden se desprinse de Lottie, silindu-se să îşi recapete suflarea. Dacă ar fi îndrăznit să se uite la ea în lumina lunii, cu părul ei de aur căzându-i pe spate, cu buzele pline, umede şi umflate de la sărutările lui, cu ochii ei albaştri-cenuşii imploratori, ştia că amândoi ar fi fost pierduţi. Ar fi posedat-o acolo, pe divan, cu cămaşa de noapte ridicată în jurul taliei, înainte să apuce să-şi tragă suflarea.

— Ţi-am mai spus o dată, zise el, cu vocea atât de aspră încât de-abia o recunoscu chiar şi el, nu vreau şi nici nu merit mila ta.

— Crezi că asta e tot ce am de oferit – milă?

Hayden închise ochii, călindu-şi inima împotriva tentaţiei răguşite din vocea ei.

— Sunt sigur că ai multe de oferit, milady. Dar eu nu am nimic să-ţi ofer în schimb.

— Pentru că i-ai dat totul ei.

Chiar în vreme ce tăcerea lui îl condamna în ochii ei, Hayden nu putu rezista să nu arunce o ultimă privire spre Lottie. Deşi ochii îi străluceau de lacrimi nevărsate, bărbia ei mică şi încăpăţânată nu pierduse nimic din hotărârea caracteristică.

— Atunci vă doresc să fiţi foarte fericiţi împreună. Încep să cred că vă meritaţi unul pe celălalt.

Cu aceste vorbe, soţia lui se întoarse şi ieşi cu o postură ţeapănă din cameră, cam la fel cum făcuse fiica lui mai devreme, în acea zi blestemată.

Înghiţindu-şi o înjurătură, Hayden luă una dintre ciobăniţele de porţelan de pe poliţa căminului şi o aruncă spre portretul lui Justine cu toată forţa lui. Statueta se făcu fărâme pe pânză, fără să lase vreun semn pe chipul angelic.

În dimineaţa următoare Lottie stătea pe o piatră aflată aproape de marginea stâncii, cu tivul rochiei fluturându-i în vânt. Ar fi vrut să plângă, dar ştia că vântul doar i-ar înşfăca lacrimile de pe chip înainte să cadă. Aşa că doar privi marea, cu inima suferind şi ochii arzând de lacrimi nevărsate. Se întreba dacă Justine stătuse vreodată în exact acelaşi loc, privind în jos spre stâncile ascuţite care îi aduseseră sfârşitul.

Lottie începea să-şi dea seama ce mare neghioabă fusese de când ajunsese la Oakwylde. Voise să izgonească toate fantomele din conac, fără să se gândească la faptul că nu casa lui Hayden era bântuită, ci inima lui. În ciuda bravadei sale ostentative, nu ştia cum să lupte cu un duşman pe care nu îl putea vedea.

Privind spre valurile care se loveau de stânci, se întrebă cum era să fii iubit cu o pasiune atât de mistuitoare. Cum putea un bărbat să distrugă ceva ce iubea atât de mult? Dar pasiunea şi furia plină de gelozie mergeau adesea mână-n mană, îşi aminti ea. Foamea de a poseda era de prea multe ori legată de imboldul de a distruge ceea ce refuza să fie posedat.

— Justine, şopti amar, ridicând ochii spre cerul senin. De ce trebuia să iei toate secretele lui în mormânt?

Închise ochii, întrebându-se dacă îşi imagina izul uşor de iasomie care parfuma vântul.

Când îi deschise, Allegra stătea acolo, ţinând păpuşa lui Lottie strâns în braţe. Ca de obicei, nu se obosi cu vorbe de complezenţă, ci îi aruncă brusc:

— Tata spune că am voie să mă duc să cânt la pian în salonul de muzică ori de câte ori vreau.

Deşi expresia feţei îi rămăsese la fel de ursuză ca de obicei, fata părea cumva mai fericită decât o văzuse Lottie vreodată. Şi în mod ciudat, bunătatea lui Hayden şi nu refuzul lui fu cea care îi făcu ochii să înoate în lacrimi.

— Dar e minunat, spuse ea, ştergându-şi o picătură de pe obraz înainte s-o vadă Allegra. Sunt atât de fericită pentru tine.

— Atunci de ce plângi? întrebă copila, apropiindu-se de ea.

— Nu plâng, insistă Lottie. Vântul mi-a suflat praf în ochi. Dar, spre consternarea ei, lacrimile începură să i se prelingă pe obraji mai

repede decât putea să le şteargă.

— Nu-i adevărat, spuse Allegra acuzator. Tu plângi.

Nemaiputând să conteste un lucru evident, Lottie îşi îngropă faţa în mâini ca să-şi înăbuşe hohotele de plâns. Fu surprinsă să simtă o mână mică pe umărul ei

— De ce plângi? o întrebă Allegra, părând curioasă de-a dreptul. A fost cineva rău cu tine? Altcineva în afară de mine?

Iar cu asta o făcu să râdă gâtuit şi cu sughiţuri. Lottie îşi ridică fruntea, zâmbindu-i copilei cu ochii umezi de lacrimi.

— N-a fost nimeni rău cu mine. Mă simt doar puţin tristă astăzi.

— Poftim. Allegra îi întinse păpuşa lui Lottie. Când sunt tristă, o ţin uneori strâns în braţe şi asta mă face să mă simt mai bine.

Luată prin surprindere de generozitatea neaşteptată a fetei, Lottie îşi luă vechea sa păpuşă în braţe şi o strânse grijuliu în braţe. Spre surprinderea ei, se simţi într-adevăr puţin mai bine. Dar nu atât de bine cât se simţi când Allegra îşi furişă una din mâinile ei micuţe într-ale ei.

— Noi două ne pregăteam să luăm micul dejun, o informă Allegra. Vrei să ne însoţeşti? Asta dacă nu eşti prea tristă ca să mănânci.

Lottie se uită fix la mâinile lor împreunate. Era posibil ca Hayden să nu aibă nevoie de ea, dar poate că fiica lui avea. Ştergându-şi ultima lacrimă de pe faţă, o lăsă pe Allegra să o tragă în picioare.

— Nu fi prostuţă, spuse ea, legănând mâna fetei într-a ei, în timp ce se îndreptau spre casă. Nimic nu mă poate face să-mi piară pofta de mâncare.

Hayden St. Clair era bântuit.

Iar demonul era mult mai tenace decât orice ai fi întâlnit în paginile unui thriller gotic. Nu se tânguia ca un spirit care prevesteşte moartea şi nu strălucea cu o lumină misterioasă de la fereastra unei camere abandonate. Nu zăngănea niciodată lanţuri după miezul nopţii şi nu hoinărea în sus şi-n jos pe coridoarele conacului în lumina lunii cu propriul cap tăiat la subsuoară. Nu cânta melodii fantomatice la pian în salonul de muzică, şi nu îl trezea dintr-un somn adânc cu vreun iz sau mireasmă care ar fi trebuit să dispară cu ani în urmă.

Dimpotrivă, îi bântuia fiecare clipă din viaţă, revendicându-şi dreptul asupra fiecărei camere din casa lui până când nu mai era niciun loc unde putea să fugă ca să îşi găsească scăparea.

Simţi primul semn al prezenţei lui la câteva zile după întâlnirea cu Lottie în lumina lunii din salonul de muzică. Trecea pe lângă salonul de primire când auzi un sunet extrem de uimitor, încremeni pe loc, înclinându-şi capul să asculte. Sunetul nu îi era cu totul străin. Îl auzise de multe ori înainte, dar cu atât de mult timp în urmă, încât era ca un cântec dintr-un vis.

Fiica lui chicotea.

Fără să poată rezista ispitei fatale a acelui sunet, se întoarse din drum şi trase precaut cu ochiul prin arcada care încadra uşa salonului

Lottie, Harriet, Allegra şi păpuşa veche şi ciufulită a lui Lottie erau toate adunate în jurul unei mese incrustate din tec, luând ceaiul de după-amiază. Fiecare purta câte o pălărie împodobită cu o mulţime de pene, panglici, flori şi păienjenişuri colorate. Hayden se mai uită o dată când observă papagalul împăiat cocoţat pe umărul păpuşii lui Lottie. Pasărea aceea jerpelită completa perfect plasturele de pe ochi şi zâmbetul ei strâmb. Păpuşa mai avea nevoie doar de o sabie în mâna mică şi gingaşă ca să fie gata să se avânte în largul mării.

Chiar şi Mirabella purta o pălărie, o bonetă de copil cu dantelă de culoarea fildeşului şi fundă de satin legată sub bărbia blănoasă. Allegra ţinea pisica agitată în poala ei ca să nu o ia la fugă, chicotind de fiecare dată când animalul se întindea să apuce panglicile care atârnau de la propria pălărie.

Din câte se părea, Hayden era singurul care nu primise o invitaţie formală la ceai. Trei dintre pisicile pe care i le dăruise Lottie stăteau pe masă, lipăind smântână dintr-un bol de porţelan, în timp ce ruda lor gălbuie îşi fugărea coada în jurul unui picior de-al mesei.

În vreme ce Allegra mai adăuga ansamblului elegant al Mirabellei un jupon băţos, Dovlecel şi Domnul Wiggles trecură în grabă pe lângă Hayden, temându-se în mod clar de pericolul de a fi supuşi unei înjosiri similare. Hayden ştiu că ar fi înţelept să le urmeze. Mai rămase totuşi, fără să se îndure să părăsească haosul fermecător al acestei privelişti.

Nu se aşteptase ca pisica galbenă să îl dea de gol. Înainte să se poată furişa, aceasta veni repede spre el şi începu să miaune din toţi rărunchii ei firavi.

— Trădătoareo, bodogăni Hayden, înghiontind-o cu un picior.

Dar era prea târziu. Zâmbetele pieriră. Pălăvrăgeala veselă încetă. Domnişoara Dimwinkle arăta ca şi cum încerca să se înece, cu gura plină de biscuiţi. Dacă ar fi reuşit, Hayden presupuse că ar fi trebuit să-şi adauge povara unei alte morţi premature pe conştiinţă.

Lottie suflă o pană jucăuşă care îi intra în ochi, examinându-l atent şi arătând din cap până-n picioare ca stăpâna conacului, cu pălăria împodobită cu tul şi ţesături fine şi cu mănuşile fără degete, din dantelă.

— Ziua bună, milord. Doreşti să ni te alături?

Allegra îşi îngropă faţa posacă în blana Mirabellei ca şi cum puţin îi păsa dacă el accepta sau nu invitaţia lui Lottie. Hayden era singurul care ştia că nu fusese vorba de o invitaţie, ci de o provocare directă – una pe care Lottie se aştepta, fireşte, ca el s-o refuze.

Îi întoarse privirea zeflemitoare cu una pe măsură.

— N-o să mă pui să port o bonetă, aşa-i?

— Numai dacă vrei tu.

Lottie trase ultimul scaun rămas aproape de masă şi îi turnă o ceaşcă de ceai. Hayden se aşeză ascultător, dar sări repede în picioare când de sub el se auzi un sunet de protest. Scrâşnind din dinţi, luă pisica galbenă de pe scaun şi o aşeză pe covor. Aceasta se urcă imediat pe piciorul lui, agăţându-se de pantalonii lui din piele de căprioară, şi se culcuşi în poala lui, torcând cu disperare. Hayden o acoperi cu un şervet şi încercă să pretindă că nu era acolo.

Scaunul era mult prea mic pentru el. Orice încercare de a-şi îndoi picioarele lungi sub el eşuă lamentabil. Într-un final, trebui să se mulţumească să îşi întindă picioarele într-o parte, aducându-le astfel periculos de aproape de gleznele lui Lottie. Chiar dacă picioarele ei zvelte erau acoperite de straturi de jupoane, desuuri şi ciorapi, asta nu îl oprea să-şi imagineze cât de netede şi de calde s-ar simţi în jurul taliei lui.

— Doreşti nişte lapte? îl întrebă Lottie.

Smulgându-şi privirea de pe formele piciorului ei, Hayden se uită chiorâş la ulciorul din faţa sa.

Pisica neagră se legăna pe marginea lui. Chiar când el privea vasul, pisica îşi pierdu echilibrul, căzând şi afundându-se în laptele cremos. Înainte ca Allegra să o poată salva, se căţăra afară şi se scutură zăpăcită, împrăştiind din belşug stropi pe vesta lui Hayden.

— Nu, mulţumesc, murmură el, privind cum pisica îşi lingea mustăţile cu o grijă pretenţioasă. Cred că mă abţin.

— Am împrumutat pălăriile din mansardă. Lottie îi oferi ceaşca de ceai pe un ton arogant, provocându-l să protesteze. Sper că nu te superi. Allegra spune că au fost ale mamei ei.

— Nu toate. Hayden arătă spre boneta tivită cu dantelă care încadra faţa arţăgoasă a Mirabellei. Dacă nu mă înşală memoria, aceea mi-a aparţinut cândva mie.

Allegra îşi duse mâna la gură ca să-şi înăbuşe un chicot involuntar.

— Ai purtat bonetă?

— Fireşte că am purtat. Dar nu ar fi fost atât de jignitor dacă bunica ta nu ar fi insistat să îmi facă un portret cu ea pe cap, în timp ce mă legăna pe genunchi. Trebuie să mărturisesc că, pe vremea aceea, aveam bucle care ar rivaliza cu ale tale.

Allegra îl prin bănuitoare.

— N-am văzut niciodată un asemenea portret.

— Şi nici nu vei vedea, o asigură Hayden, sorbind din ceai. Am vărsat „din greşeală” nişte petrol lampant pe el şi am dat foc porcăriei, când eram cam de vârsta ta.

— Inteligent din partea ta, izbucni Allegra.

Înclinându-şi capul astfel încât părul să îi acopere faţa, îşi

reîntoarse atenţia spre Mirabella, încercând să-i înghesuie picioarele de la spate în nişte pantalonaşi de păpuşă.

— Mai ai de împărtăşit şi alte indiscreţii din tinereţe? îl întrebă Lottie, cu ochii ei albaştri plini de inocenţă în timp ce ciugulea o bucăţică de biscuit.

Hayden se luptă din răsputeri cu imboldul de a se apleca spre ea şi a linge urma cremoasă din colţul gurii ei.

— Nu trebuie să fii neapărat tânăr ca să comiţi indiscreţii, răspunse el, refuzând să coboare privirea. Anumite tentaţii, cu toate că sunt imprudente, devin mai plăcute cu vârsta.

Clipind la amândoi din spatele unor ochelari prea mari, împrumutaţi de la una dintre servitoare, Harriet înşfăcă o mână plină de prăjiturele cu glazură, sperând în mod evident că, dacă îşi ţinea gura ocupată, Hayden nu avea să i se adreseze direct.

— Spuneţi-mi domnişoară Dimwinkle, întrebă el amabil, după ce îşi îndesase toate prăjiturile în gură, vă place şederea în Cornwall?

Harriet îşi coborî ceaşca de ceai, iar mâna îi tremură atât de puternic, încât ceaşca zornăi pe farfurioară.

— O, foarte mult, milord, mormăi ea cu gura plină de prăjituri. Nu pot să vă descriu în cuvinte cât de recunoscătoare vă sunt că le-aţi scris părinţilor mei şi că le-aţi cerut permisiunea să rămân ca însoţitoarea lui Lottie. Dacă m-aţi fi trimis pachet în Kent, pur şi simplu aş fi mur…

Se opri din vorbit şi din mestecat în acelaşi timp, iar chipul ei împietri.

— Aţi fi murit? continuă Hayden blând, sperând ca asta să o ajute să înghită, înainte ca ea să fi făcut exact asta.

Din senin, Allegra spuse deodată:

— Mama lui Lottie a murit când ea n-avea decât trei ani. A murit într-un incendiu. Lottie nici măcar nu-şi mai aminteşte cum arăta. Nu-i aşa că-i trist?

Hayden îi aruncă o privire pe furiş soţiei lui. Arăta la fel de nedumerită pe cât se simţea el.

— Da, aşa este, încuviinţă el complet sincer. Este foarte trist.

Încă refuzând să se uite la vreunul din ei, Allegra o legăna pe Mirabella în curbura braţului ei ca pe un bebeluş irascibil şi încotoşmănat.

— Lottie spune că ar trebui să fiu recunoscătoare că mi-o aduc aminte pe mama.

Hayden simţi cum rămâne fără suflare.

— Aşa ar trebui, reuşi într-un final să scoată câteva cuvinte chinuite, vorbindu-i fetei lui despre Justine pentru prima dată de la moartea ei. Te-a iubit foarte mult.

Împingând stângaci scaunul, se ridică. Pisica galbenă se rostogoli

pe podea, aruncându-i o privire rănită.

— Mă scuzaţi, doamnelor, am câteva treburi de rezolvat. Sunt sigur că sunteţi nerăbdătoare să vă întoarceţi la lecţii după ceai.

Hayden nu zăbovi prea mult ca să-şi dea seama cine arăta mai vinovată la auzul acestor vorbe – Allegra sau Lottie. Se gândea numai să scape de acolo. Dar când ieşi pe coridorul lung care îl conducea spre biroul lui, sunetul vesel al râsetelor lor îl urmări mai tare decât o stafie.

Hayden află curând că oriunde s-ar fi ascuns, nu se putea feri de fericirea lor. Zilele următoare, aceasta răsuna din camera de studiu în izbucniri sălbatice, la fel de slab înăbuşite precum bufniturile misterioase care le precedau. Se revărsa pe fereastra deschisă a biroului lui pe înserate, când Lottie şi Allegra fugăreau pisicile prin grădină. Se auzea murmurată din salon după cină, pe când Lottie citea cu voce tare din vreunul dintre romanele ei gotice dragi, interpretarea ei dramatică atrăgând mai multe chicote decât frisoane de frică. Când Hayden îi prinse pe Meggie şi Jem furişându-se pe după uşa salonului, aşteptând cu nerăbdare fiecare cuvânt rostit de ea, nu-l lăsă inima să îi dojenească. Cu atât mai mult cu cât îi furaseră ascunzătoarea.

Dar melodiile erau şi mai tulburătoare decât râsul. Acum că uşa de la salonul de muzică era deschisă, Hayden nu ştia niciodată când putea să se reverse prin casă, sfărâmând zidurile tăcerii pe care le clădise timp de patru ani în jurul lui. Era singura manifestare pe care nu o putea suporta. De fiecare dată când Allegra cânta, găsea vreo treabă de făcut în afara casei, fie că era vorba de o plimbare până în sat cu vreun comision inventat, care era mai degrabă treaba celui care administra conacul, fie pornea călare într-un galop ameţitor pe murgul lui prin mlaştini.

Deşi era o bucurie să-şi vadă fiica înflorind sub influenţa miresei lui, relaţia lor din ce în ce mai apropiată îl făcea pe Hayden să se simtă şi mai izolat. Într-o zi umedă şi ploioasă, pe când căuta refugiu în bibliotecă, văzu ceva ce nu mai văzuse vreodată până atunci – pe fiica lui… citind.

Allegra era ghemuită într-un fotoliu mare de piele, în faţa focului, desculţă, cu nasul vârât într-o carte şi cu Mirabella moţăind în poala ei.

Hayden şovăi în pragul uşii, neputând să reziste tentaţiei de a o observa. Dacă Allegra ar fi ştiut că era acolo, cu siguranţă ar fi fugit mâncând pământul.

Faţa ei nu mai era palidă. Zbenguiala zilnică cu Lottie şi Harriet îi readusese culoarea în obraji, în timp ce ceaiurile lor rafinate de după-amiază începuseră să o împlinească la trup. O panglică de catifea albastră îi ţinea coama lucioasă de păr negru să nu îi cadă în ochi. O

văzuse pe Lottie cum o pieptăna în faţa focului în salon, în fiecare noapte, pălăvrăgind mereu în timp ce trecea o perie prin buclele încăpăţânate până când pârâiau şi străluceau.

Şi oricât de uimitoare ar fi fost aceste schimbări, cea mai mare transformare avusese loc în expresia fiicei sale. Ochii ei nu mai erau umbriţi de precauţie, buzele nu-i mai erau atinse de o îmbufnare ursuză.

În timp ce îi analiza profilul inocent, Hayden clătină din cap cu mâhnire, dându-şi seama că în curând va avea pe mâini o tânără frumuseţe. Crezuse mereu că nu se va căsători niciodată, când de fapt, era foarte posibil să fie pus în situaţia să-i îndepărteze peţitorii cu forţa.

Deşi primul instinct al lui Hayden fu să se retragă din cameră înainte ca ea să-l vadă, un impuls curios îl făcu să-şi dreagă glasul ca să-şi facă simţită prezenţa. Allegra îşi scoase repede nasul din carte, făcând ochii mari şi îmbujorându-se, arătând parcă vinovată.

— Tată! Nu te-am auzit intrând, eu doar… învăţam pentru lecţia de mâine.

Când Hayden se apropie, încercă să strecoare cartea la spate. Înainte să apuce să facă asta, el i-o smulse cu dibăcie din mână.

— Ce înveţi? Istorie? Latină? Geografie?

Apropie cartea de lumina focului, recunoscând volumul subţire broşat, una dintre cărţile ieftine vândute la colţ de stradă prin Londra. Acestea reuşiseră să răspândească plăcerile dăunătoare ale romanului gotic cititorilor nevoiaşi care nu-şi permiteau romane autentice.

— *Spectrul din Tunet,* deci. Răsfoi paginile cărţii. Răpiri, crimă, fantome, fapte infame. Mi se pare foarte educativ. Şi asta ce e? întrebă el, văzând alt volum vârât între pernă şi braţul scaunului.

Ridică romanul şi-l desfăcu, studiind o gravură colorată de mână cu un spadasin îmbrăcat ca Moartea care-i oferea adversarului său un cap retezat.

— Hmmm? *Caverna ororilor.* Nu arată ca un loc pe care mi-aş dori să-l vizitez.

Lăsând-o jos pe covoraşul de lângă cămin pe Mirabella care se supără, Allegra se ridică în picioare, smulgând ambele cărţi din mâinile lui.

— Tocmai voiam să i le înapoiez lui Lottie. Trebuie să le fi lăsat aici azi-noapte.

Hayden îşi înghiţi un comentariu, aplaudând în tăcere şiretenia soţiei sale. Dacă Lottie lăsase cărţile în bibliotecă, o făcuse în mod deliberat, sperând să aţâţe curiozitatea Allegrei.

— Nu pleca! sări el când Allegra îi întoarse spatele. Te rog, adăugă încet ca să o asigure că nu era un ordin, ci o rugăminte. Tocmai căutam o carte să-mi omor vremea pentru câteva ore din seară. Întinse

o mână, dând din cap spre *Caverna ororilor*. Îmi dai voie?

Încă privindu-l cu prudenţă, Allegra îi dădu cartea şi se aşeză iar în scaun. Hayden se instală în fotoliul identic din piele aflat în faţa ei, scoţându-şi pantofii şi proptindu-şi picioarele desculţe pe o sofa. Deschise *Caverna ororilor,* pretinzând că nu observă încruntarea uluită de pe chipul fiicei sale, peste cartea ei ieftină.

Nu trebui să se prefacă pentru mult timp. Numai după câteva pagini, se trezi prins în mod straniu în povestea încâlcită de crimă şi măcel.

Atât Hayden, cât şi Allegra erau atât de absorbiţi de lectura lor, încât nici nu o văzură pe Lottie oprindu-se în uşa bibliotecii pentru a studia tabloul intim. Cu ploaia căzând pe pervazul ferestrelor şi pisica moţăind pe căminul din piatră, ar fi putut fi oricare tată şi fiică bucurându-se de o seară liniştită unul în compania celuilalt. Niciunul din ei nu o auzi pe Lottie furişându-se, încă zâmbind în sinea ei.

Deşi nu mai făcu greşeala de a li se alătura vreodată, nici măcar mândria lui Hayden nu îl putu opri să nu se găsească pe lângă salon în fiecare zi când Lottie, Harriet şi Allegra serveau ceaiul. Indiferent cât de ocupat era, găsea vreo scuză să zăbovească în uşă şi să le soarbă cuvintele vesele. Poate că fiica lui nu era încântată de compania lui, dar părea să se deschidă din ce în ce mai mult faţă de el. Nu mai încerca să iasă din cameră în clipa în care intra el.

În timp ce se plimba pe lângă salon într-o zi, fu surprins să vadă că păpuşa scumpă pe care o comandase pentru fiica sa stătea la masă vizavi de păpuşa lui Lottie.

Allegra se arătă la fel de surprinsă ca şi el. Stătea cu mâinile în şolduri, supraveghind noul aranjament cu o înfăţişare încruntată mult prea familiară.

— Ce caută *ea* aici?

— Harriet nu se simte bine în după-amiaza aceasta, o informă Lottie încet, luând o gură de ceai dintr-o ceaşcă din porţelan foarte fin. Are frisoane. Aveam nevoie de al patrulea invitat la masa noastră, aşa că nu văd niciun rău în a o invita pe mica noastră prietenă aici. A stat ascunsă în cutia aia de când a ajuns la Oakwylde. Cred că e cam înăbuşitor aerul acolo.

Allegra alunecă în scaunul gol, încă privind-o cu asprime pe intrusă. Cu mânuşile ei imaculate şi buclele negre splendid coafate, păpuşa părea că se uită de sus la ei toţi. Păpuşa lui Lottie se uita chiorâş la ea, cu plasturele pieziş peste ochi.

Hayden îşi continuă drumul, închizându-se în birou, până când curiozitatea îl învinse. Puţin mai târziu, privi atent prin arcada salonului şi o găsi pe Allegra mustrând cu degetul păpuşa nouă.

— Nu-ţi voi îngădui să iei tu toate prăjiturile pentru ceai,

obrăznicătură, o certa ea. Orice doamnă bine educată ştie că niciodată nu se poartă mănuşi la masă.

În timp ce Allegra scotea mănuşile păpuşii şi îi îndesa o prăjitură cu gem fărâmicioasă în mâna graţioasă, picurând gem de căpşuni pe partea din faţă a rochiţei scumpe violet-deschis, simţi că era pe punctul de a chicoti involuntar. Când Lottie se uită spre uşă, văzându-l, îşi ridică ceaşca de ceai spre el, mimând un toast, iar Hayden îşi dădu seama că ea nu scosese păpuşa neglijată din cufăr pentru Allegra.

O făcuse pentru el.

Până săptămâna următoare, Lottie şi Allegra abandonaseră orice pretenţie de a face lecţii, iar Hayden abandonase orice pretenţie de a crede că ele încă făceau lecţii. Când deciseră să sărbătorească o rară apariţie a soarelui într-o dimineaţă, trăgând de velocipedul lui Lottie pe aleea din faţă, Hayden se tolăni pe verandă să le privească, sorbind-o fără ruşine din ochi pe soţia lui, şi urmărindu-i fiecare mişcare.

Maşinăria pe roţi fusese făcută ca să fie împinsă de cel care încăleca pe cadrul său din lemn şi apoi să facă paşi mari alunecând, până când vehiculul atingea o colină îndeajuns de abruptă încât să o ia în jos. Roţile de lemn fuseseră făcute pentru drumuri pavate din grădini, nu pentru alei pietruite, aşa că, în acel moment, biata domnişoară Dimwinkle troncănea peste pavaj la un pas care sigur îi făcea să huruie dinţii din cap. Lottie şi Allegra alergau pe lângă ea, râzând şi strigând încurajări.

Pe când dispăreau peste un deal, Hayden se sprijini în coate şi îşi întoarse faţa spre soare, întinzându-se în căldura lui. Ziua frumoasă şi cu mult vânt părea hotărâtă să demonstreze că deşi primăvara întârzia să apară în această parte a ţinutului Cornwall, merita cu vârf şi îndesat aşteptarea. Aerul mirosea a pământ încălzit şi a verdeaţă care creştea sălbatică prin mlaştină. Ramurile copacilor începeau să înmugurească, iar vegetaţia începea să apară în locuri unde, doar cu câteva zile în urmă, ai fi jurat că natura era moartă. O pătură albă ca zăpada din muguri de păducel împodobea fiecare colină, în timp ce stâncile prindeau viaţă, colorate cu clopoţei, opaiţel şi grozamă. Coloniile de pescăruşi tineri ce se cuibăreau în ungherele ferite ale stâncilor anunţau venirea primăverii cu glasurile lot muzicale.

Velocipedul reapăru, de data asta cu Lottie călare, iar Harriet şi Allegra alergând după ea. Picioarele lui Lottie, puternice şi agile, puseră în curând în mişcare maşinăria, care prinse iute viteză. Când ajunse în vârful dealului, se aşeză mai bine în cadrul ei şi începu coborârea pe alee, râzând în hohote. Pălăria îi zbură în spate, legată numai de panglicile de catifea. Încruntându-se, Hayden se ridică,

speriat de goana ei neînfricată.

Înainte să apuce să-i strige să fie atentă, velocipedul se lovi de o piatră mai mare şi sări în iarbă. Lottie făcu ochii mari.

Pe când se îndrepta hurducăindu-se spre un dâmb acoperit de iarbă, Hayden sări repede în picioare. Coborâse deja de pe verandă şi fugea pe alee, înainte ca Lottie să lovească ridicătură de pământ care o trimise zburând cu picioarele în aer.

În timp ce fugea, Hayden îşi închipui cu disperare o imagine dezolantă cu Lottie zăcând complet nemişcată în iarbă, cu gâtul sucit într-un unghi nefiresc şi obrajii palizi ca moartea.

Ajunse lângă trupul ei făcut grămadă în acelaşi timp cu Harriet şi Allegra. Îngenuncheară în faţa lui într-un talmeş-balmeş de fuste, în timp ce el strânse corpul cald al lui Lottie în braţe, cuprins de o groază care-i îngheţa sângele-n vene.

— Lottie? Lottie! Mă auzi?

Pleoapele ei fluturară, iar ochii i se deschiseră încet. Clipi de mai multe ori.

— Fireşte că te aud. Doar îmi ţipi în ureche, nu?

În vreme ce un zâmbet de tachinare îi înflorea pe obrajii rotunzi, Hayden simţi în egală măsură dorinţa aprigă s-o sărute şi s-o scuture bine. Foarte conştient de faptul că Harriet şi Allegra îl scrutau cu privirea, trebui să se mulţumească s-o dojenească.

— Femeie nechibzuită ce eşti, ce credeai că faci? La dracu', puteai să-ţi frângi gâtul!

În faţa lui, Allegra făcu ochii mari, încântată şi înfiorată în acelaşi timp. Dându-şi seama că era prima dată când înjura în faţa fiicei lui, Hayden adăugă:

— Mii de draci!

Lottie se clătină încercând să se aşeze în fund, deşi se afla tot în braţele lui, şi nu făcea niciun efort să se elibereze.

— Nu fi absurd. Doar nu e prima trântă pe care am luat-o vreodată căzând de pe jucăria asta. Ar fi trebuit să-l vezi pe bietul George în săptămâna în care Sterling a adus-o acasă din Germania. A luat o căzătură chiar într-un tufiş cu ciulini şi n-a putut să stea jos o săptămână.

Hayden o ridică în picioare, încă încruntându-se la ea.

— Dacă te prind că mai faci una ca asta, nici tu nu vei mai putea să stai jos o săptămână.

Harriet şi Allegra schimbară o privire scandalizată.

Velocipedul zăcea la câţiva paşi distanţă, în iarbă. Lottie se duse spre el să-l recupereze. În timp ce se îndrepta cu el înapoi spre alee, Hayden îşi puse mâinile în şolduri.

— Doar nu ai de gând să te urci din nou pe drăcia aia, după ce aproape te-a omorât.

— Ba fireşte că asta o să fac, răspunse ea. O lumină răutăcioasă îi răsări în privire. Doar dacă, desigur, nu vrei să-l iei tu o tură.

Hayden nu putea să lase o astfel de provocare nebăgată în seamă.

— Am o idee şi mai bună.

Se duse spre ea cu paşi mari. Lottie ţipă surprinsă când o apucă de mijlocul subţirel şi o ridică, aşezând-o într-o parte pe şaua îngustă din lemn. Ea se prinse strâns de mânere ca să îşi menţină echilibrul. Şi înainte ca ea să apuce să protesteze, el îşi aruncă un picior lung peste cadrul vehiculului şi începu să-l împingă înainte cu paşi mari şi puternici. Când ajunseră în vârful următoarei râpe abrupte, se aruncă pe şa în spatele lui Lottie şi întinse picioarele înainte, făcând velocipedul să alunece în jos cu o viteză nebunească.

Ţipetele îngrozite ale lui Lottie se transformară repede în hohote de râs. Harriet şi Allegra alergară cât le ţinură picioarele în urma lor, după care renunţară. Apoi, el nu mai simţi decât vântul în păr, soarele pe faţă şi corpul ei voluptuos şi cald lipit de el.

Hayden îşi călărise murgul prin mlaştină de sute de ori de la moartea lui Justine, încercând să zboare mai repede decât umbrele trecutului. Dar, cu Lottie în braţele lui, se simţea ca şi când nu doar fugea de ceva, ci alerga spre ceva.

Din nefericire, acel ceva se dovedi a fi un şanţ.

Trase cu disperare de mânere, dar calul de lemn îşi continuă drumul spre şanţ.

— De ce nu funcţionează cârma? ţipă el. Luptându-se să se facă auzit peste rafalele de vânt.

— Cârma? ţipă şi Lottie peste umăr. Care cârmă?

Crezând că sigur nu auzise bine, încercă din nou:

— Cum se cârmeşte drăcia asta?

Dată fiind gravitatea crescândă a situaţiei lor, vocea lui Lottie păru mult prea veselă când urlă spre el:

— Dacă inventatorul s-ar fi străduit să echipeze chestia asta cu o cârmă, crezi că aş fi căzut prima dată?

Nu mai era timp să se certe din cauza lipsei de previziune a inventatorului Şanţul se afla la câţiva de centimetri roata din faţă. Petrecându-şi braţele în jurul taliei lui Lottie, Hayden se aruncă cu tot cu ea din şa. În timp ce zburau prin aer, se răsuci, hotărât să ducă greul aterizării.

Următorul lucru pe care îl simţi Hayden fu cum i se odihnea capul pe ceva seducător de moale, iar o femeie îi îngâna numele. Îşi deschise ochii foarte puţin şi descoperi că acel ceva moale era Lottie. Era întins în poala ei, cu capul legănat de pieptul ei. Era o senzaţie atât de plăcută, încât şi-ar fi dorit mai degrabă să stea acolo toată ziua.

— O, Hayden, mă simt groaznic! Dacă nu ai fi fost atât de îngâmfat, te-aş fi avertizat că nu are cârmă. N-am vrut în niciun caz să iei o

asemenea căzătură. Îi mângâia fruntea, degetele ei strecurându-se blând prin cârlionţii sâcâitori care îi veneau mereu în ochi. Mă auzi, dragule?

— Fireşte că te aud, şopti el, uitându-se la ea lung, printre gene. Doar îmi ţipi în ureche, nu?

Lottie se ridică brusc, pur şi simplu aruncându-l din poală fără menajamente.

— Ah! Frecându-şi ceafa, se ridică şi el şi îi aruncă o privire rănită. Ce mă bucur că iarba e moale aici!

— Şi eu mă bucur, se răsti ea, evitându-i privirea pe când îşi îndepărta smocurile de iarbă de pe rochie. Dacă ţi-ai fi rupt gâtul, ar fi umblat vorba că a fost vina mea şi aş fi fost cunoscută drept Marchiza Ucigaşă pentru tot restul vieţii. Strâmbă din nas la aceste vorbe. Sau cel puţin până când mi-aş fi găsit un soţ mai binevoitor.

În timp ce se întorcea ca să se depărteze rapid de el, cu fustele foşnind de indignare, Hayden sări în picioare şi o apucă de mână, întorcând-o cu faţa la el.

— Pentru tine nu există nimic sacru, nu-i aşa?

Când îşi dădu seama că el rădea şi nu o privea furios, privirea prudentă din ochii ei deveni mai profundă.

— Ba da, doar lucrurile care merită.

În timp ce se apleca să îi smulgă uşor un fir de iarbă din păr, Hayden se întrebă ce s-ar fi putut întâmpla în acel moment dacă ei ar fi fost un bărbat şi o femeie obişnuiţi, care stăteau pe acea colină scăldată de soare. Dacă s-ar fi întâlnit în alte circumstanţe, într-o altă viaţă. Dacă i s-ar fi permis să o curteze cu tandreţe înainte de a o face soţia lui.

Poate că ar fi aflat, dacă adierea cu parfum de primăvară nu ar fi adus la urechile lor zgomotul roţilor de lemn pe pavaj. Hayden se încruntă, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare a soarelui în timp ce privea încordat spre deal. O trăsură lăcuită tocmai întorcea pe alee, strălucind ca aripa unui corb.

Vizitatorii erau o apariţie foarte rară la conacul Oakwylde. Nu invitase pe niciunul dintre vecini de la înmormântarea lui Justine.

Uitând de velociped, el şi Lottie se grăbiră să urce dealul ca să li se alăture lui Harriet şi Allegrei. Trăsura tocmai se oprea în faţa conacului. Un lacheu se repezi să deschidă uşa şi o fiinţă micuţă ieşi dinăuntrul vehiculului întunecat, îmbrăcată de la bonetă până la încălţăminte într-un negru implacabil.

Apucând-o pe Lottie de braţ, Harriet scoase un icnet sugrumat. Lottie se făcu palidă ca şi cum însăşi Moartea cu Coasa ar fi coborât din trăsură.

— Cine e? întrebă Allegra, apucând-o pe Lottie de mânecă. Este

cioclul?

— Mai rău, respiră greu Lottie. Este însăşi Teribila Terwilliger. Hayden ar fi râs de reacţia lor exagerată faţă de ceea ce părea a fi o doamnă în vârstă neajutorată, dacă nu ar fi coborât şi însoţitorul ei din trăsură chiar în clipa următoare, cu părul blond argintiu scânteind în soare.

Când vizitatorul lor îşi puse la subsuoară bastonul elegant, Allegra privi chiorâş spre trăsură. Deodată, un zâmbet luminos i se întinse pe chip.

— Unchiul Ned! Unchiul Ned! ţipă ea, fugind spre el.

Hayden nu putu decât să stea şi să-şi privească fiica trecând pe lângă el, ca să se arunce în braţele altui bărbat.

Capitolul 16

Singura mea speranţă era să-l întrec la propriul joc diabolic…

Sir Edward Townsend o ridică pe Allegra în braţe, sărutând-o zgomotos pe obraz.

— Uite-o şi pe fata mea! A trecut atât de mult timp de când ne-am văzut ultima oară, încât nu ştiam dacă îţi vei mai aduce aminte de bătrânul tău unchi Ned. Uită-te la tine! O lăsă jos şi o prinse de bărbie. Când te-am văzut ultima oară de-abia scăpaseşi de scutece, şi acum iată-te, eşti o domnişoară frumoasă! Ia spune-mi, câte cereri în căsătorie ai strâns de la flăcăi îndrăgostiţi?

În timp ce Allegra îşi aplecă fruntea, roşind puternic, Lottie îi aruncă o privire lui Hayden. Asista la schimbul tandru de replici cu chipul impasibil.

Întinzând bastonul lacheului, cavalerul chipeş îi oferi un braţ Allegrei şi pe celălalt domnişoarei Terwilliger. Pe când acest trio trecu pe lângă ei, înaintând vizibil mai încet din cauza bastonului în care se sprijinea domnişoara Terwilliger, Lottie se strădui să îşi vâre buclele răvăşite înapoi în pieptenele din perle.

Era singurul lucru pe care putea să-l facă pentru a-şi aranja ţinuta. Îşi pusese rochia cea mai veche ca să se dea cu velocipedul, o muselină maro-deschis care i s-ar fi potrivit mai bine unei servitoare care spală vasele decât unei marchize.

Harriet încerca în zadar să se ascundă în spatele lui Lottie.

— Crezi că au trimis-o părinţii mei? Oare a venit să mă ia acasă?

— Dar cine naiba este? întrebă Hayden.

— A fost una dintre profesoarele noastre la şcoala doamnei Lyttelton, îi şuieră Lottie din colţul gurii. Dar de câţiva ani încoace s-a angajat ca guvernantă particulară.

— O! Răspunse el sec. *Acea* Teribilă Terwilliger.

Păşind înainte, Lottie luă una din ghearele înmănuşate în negru ale femeii, strângând-o între palme şi zâmbind cu dinţii încleştaţi.

— Vai, domnişoară Terwilliger, ce surpriză extraordinară! Ce vă aduce în colţişorul nostru uitat de lume?

Femeia se încruntă la Lottie peste ochelarii ei cu ramă din sârmă, aluniţa de pe bărbia ei conţinând încă şi mai multe fire de păr decât îşi aducea ea aminte

— Nu fi o fetişcană impertinentă! Tu ai trimis după mine.

— Am trimis eu? rosti Lottie piţigăiat.

— Tu ai trimis după ea? se auzi Hayden ca un ecou, aruncându-i lui Lottie o privire înnegurată.

— Fireşte că ai trimis. Poate că a trebuit să citesc printre rândurile scrisorii tale, dar m-ai lămurit că e aici un copil care are nevoie disperată de consilierea mea. Domnişoara Terwilliger îi aruncă Allegrei o privire nimicitoare, remarcând dintr-o privire părul zburlit de vânt al fetei şi boneta care-i atârna pe spate. Şi văd că am ajuns la timp.

Allegra se ascunse de privirea ei, alăturându-se lui Harriet, în spatele lui Lottie.

Domnişoara Terwilliger îl trase pe Ned în faţă, bătând din genele ei rare într-un mod care ar fi putut fi interpretat drept o cochetărie dacă ar fi fost făcut de o femeie cu o sută de ani mai tânără.

— Aş fi ajuns mult mai târziu dacă acest domn şarmant nu ar fi consimţit să mă însoţească.

Hayden se uită lung la Ned cu o privire glacială.

— Presupun că soţia mea a trimis şi după tine.

Înainte ca Lottie să poată protesta, Ned râni.

— De ce aş avea nevoie de o scuză ca să-mi vizitez un vechi prieten drag?

— Nu ai nevoie de o scuză, răspunse Hayden. Ai nevoie de o invitaţie.

Ned oftă.

— Ai fost mereu un formalist în privinţa bunelor maniere.

Uluită, Lottie se uită de la Sir Ned la domnişoara Terwilligar.

— Dar cum de vă cunoaşteţi?

— Doar tu porţi vina, milady, răspunse Ned, recuperându-şi bastonul de la lacheu. La masa voastră de nuntă l-am cunoscut pe fratele tău George. Nu mi-a luat mult să descopăr că aveam multe interese în comun.

Lottie putea să-şi imagineze care erau acele interese – cel mai probabil călăria, jocurile de noroc şi seducerea balerinelor.

— Tocmai îi făceam o vizită la Devonbrooke, când domnişoara Terwilliger a ajuns cu scrisoarea ta. După ce a împărtăşit conţinutul ei întregii familii, s-a hotărât să călătorească aici ca să-şi ofere serviciile de îndată ce se elibera de obligaţiile curente.

Domnişoara Terwilliger se trase de mâneci cu un zgomot care o făcu pe Lottie să tresară.

— Mă aştept să mi se ofere cazare şi masă pe lângă un avans din plată până la sfârşitul săptămânii. Şi nu voi tolera niciun fel de flirt din partea angajatorilor mei. Sunt prea bătrână ca să fiu fugărită prin sala de studiu de către un nobil insistent care încearcă să tragă cu ochiul pe sub fustele mele. Îl atenţionă pe Hayden cu degetul ei osos, firele de păr din aluniţă tremurând de indignare. Mă aştept să am zăvor la uşa camerei mele, tinere, şi pot să te asigur că îl voi folosi.

De-abia reuşind să îşi stăpânească un fior, Hayden schiţă o

plecăciune afabilă.

— Nu trebuie să vă fie teamă pentru virtutea dumneavoastră, doamnă. Mă voi strădui să mă comport ca un domn în prezenţa dumneavoastră.

Pe când se îndrepta, îi aruncă lui Lottie o privire care o avertiza că ei nu-i făcea o asemenea promisiune. Dacă nu voise s-o omoare înainte, în mod sigur acum voia. Galantul Sir Ned veni în apărarea ei.

— Vino, milady, şi spune-mi cum te prinde viaţa de soţie. Luând-o de braţ, o trase spre casă. Poate că soţului tău îi place să se joace de-a căpcăunul cu cei care la asta se aşteaptă de la el, dar sunt sigur că ai descoperit: deja că în pieptul lui puternic se ascunde o inimă de prinţ.

De vreme ce Lottie nu putea admite că începuse să se întrebe dacă în pieptul soţului ei mai bătea vreo inimă, doar îi aruncă lui Hayden o privire neputincioasă peste umăr şi îşi permise să fie atrasă în mrejele farmecului lui Ned.

Când Hayden coborî la masă în seara aceea, Ned le împărtăşea deja tuturor poveşti despre tinereţea sa irosită şi a lui Hayden, pe care şi-o petrecuseră împreună la Eton. Hayden se lăsă să cadă în scaunul lui, dar sări ca ars când se auzi un mieunat ofensat. Mormăind în barbă: „Creaturi infernale”, aşeză o pisică neagră pe jos.

Fiind prima noapte a guvernantei la Oakwylde, Lottie o invitase şi pe domnişoara Terwilliger să ia cina cu ei. Obosită după călătoria grea, bătrânica deja moţăia cu nasul în supă. Când Hayden se aşeză pe scaun, ea scoase un sforăit care ar fi putut fi uşor confundat cu un horcăit de moarte.

— Nu o băgaţi în seamă, spuse Hayden, acceptând o porţie de hering afumat de la Meggie. Poveştile lui Ned au de obicei acest efect asupra oamenilor.

Era imposibil să nu observe că Ned se aşezase lângă Lottie.
Soţia lui arăta deosebit de încântător în seara aceea într-o rochie de mătase cu talie înaltă care sclipea ca apa de trandafiri la lumina lumânării. Buclele ei fuseseră ridicate ca să-i sublinieze curbele graţioase ale gâtului. Hayden şi-ar fi dorit să o sărute acolo, să-i simtă pulsul bătând chiar sub pielea caldă de satin.

În timp ce Ned se foia în scaun, aşezându-se în unghiul perfect ca să privească pe furiş spre pieptul ei generos cu pielea catifelată de culoarea fildeşului, Hayden se juca cu cuţitul de unt, îngustându-şi privirea. Poate că se grăbise la Londra, când jurase că nu-l va înjunghia niciodată pe prietenul lui în gât cu o linguriţă de gem.

Harriet stătea vizavi de musafirul lor, roşind şi chicotind cu ochi de viţică, la fiecare vorbă de-a lui. Hayden aproape că spera ca fiinţa ce zâmbea prosteşte să se îndrăgostească de el. Aşa i-ar fi trebuit nemernicului, să-i urmărească fiecare pas ca un căţeluş devotat.

Allegra stătea lângă Harriet, iar în priviri i se citea aceeaşi adorare. Hayden îngrămădi nişte unt pe un corn aburind, încercând să nu-şi aducă aminte de o perioadă când fiica lui se uita la fel şi la el.

— Ia spune-mi, Ned, la ce oră crezi că vei pleca mâine? Ai un drum lung de făcut. Sigur vrei să te trezeşti devreme. Poate că ar trebui să-ţi pui valetul să te trezească înainte de răsărit.

— Hayden, exclamă Lottie, pur şi simplu îngrozită de grosolănia lui. De ce să mai aştepte până mâine? De ce nu-i dai pălăria şi nu-l însoţeşti spre ieşire chiar acum?

Hayden făcu ochii mari şi inocenţi.

— Să sun după Giles?

Ned râse în hohote.

— Nu-i nevoie să-l dojeneşti, milady. Am învăţat demult să nu mă simt ofensat de comportamentul necioplit al soţului tău. De fapt, Hayden, nu trebuie să mă întorc la Londra decât peste o săptămână. Credeam că aş putea să mai zăbovesc ca oaspete al tău şi să profit de ocazia de a o cunoaşte pe soţia ta fermecătoare. Îi luă mâna lui Lottie într-a sa şi i-o duse la buze, cu o scânteiere diabolică în privire. Sper ca în timp să ajungă să mă considere ca pe un frate.

— Are deja un frate, spuse Hayden categoric. Şi un soţ. Ridicându-se, îşi aruncă şervetul pe masă. Ne scuzaţi, doamnelor, eu şi Sir Ned ne vom retrage în bibliotecă să bem nişte vin de Porto şi să fumăm.

— Dar nici măcar nu s-a servit al doilea fel de mâncare, protestă Lottie.

Ned se ridică şi el şi îşi aruncă şervetul, acceptând provocarea nerostită a lui Hayden.

— Nu vă fie teamă, doamne dragi. Ne vom întoarce la timp ca să vă fim alături pentru desert. Precum vă poate spune şi Hayden, nu am rezistat niciodată să nu gust ceva dulce.

Îi făcu cu ochiul lui Harriet, făcând-o să râdă pe înfundate în şervetul ei. Apoi, schiţând o plecăciune elegantă, îl urmă pe Hayden şi ieşiră din salon.

Hayden mergea mândru în faţa lui Ned, paşii lui mari scoţând praf din covorul purpuriu cu albastru întins pe coridor. Nu scoase niciun cuvânt până nu ajunseră amândoi în bibliotecă, cu un pahar de Porto într-o mână şi o ţigară de foi aprinsă în cealaltă.

— Joci un joc periculos, prietene, îl avertiză Hayden, sprijinindu-se de cămin.

— Dimpotrivă. Ned se aşeză într-un fotoliu de piele şi îşi ridică cizmele pe o otomană. Din câte văd, tu eşti cel care e în pericol neglijând-o pe tânăra şi frumoasa sa soţie.

— Ce te face să crezi că Lottie e neglijată? întrebă Hayden, încruntat.

Ned trase un fum de ţigară.

— Rânduirea cam neconvenţională a camerelor voastre de dormit, în primul rând.

Hayden îl privi scrutător.

— Eşti aici doar de câteva ore. Ce servitoare ai sedus ca să obţii o asemenea bârfă picantă?

Ned îi aruncă o privire plină de reproş.

— Îmi subestimezi farmecele. Nu mi-a luat mai mult decât un zâmbet şi o clipire din ochi ca să capăt de la micuţa şi încântătoarea flecară roşcată toate secretele ştiute de ea. Se pare că relaţiile dintre tine şi marchiză, sau mai degrabă lipsa lor, au fost o sursă nesfârşită de speculaţii prin încăperile servitorilor.

Hayden îşi aruncă ţigara de foi în şemineul stins, brusc pierzându-şi pofta de ea.

— Ştii prea bine că n-a fost o căsătorie dorită de niciunul din noi. În asemenea circumstanţe, nu e neobişnuit ca soţii să aibă camere separate.

— Nu e neobişnuit nici ca unul din ei să-şi ia un amant. În timp ce Hayden îl privea lung cu neîncredere, Ned îşi învârti vinul de Porto pe fundul paharului. Hai, nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta. Este o fată foarte atrăgătoare. Dacă tu nu o vrei, îţi promit că altul o va vrea. Sorbi nonşalant din vin. Pare să fie mult mai înţeleaptă decât Justine. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru un scandal. Sunt sigur că va fi discretă în alegerea amanţilor.

Hayden îşi aşeză calm paharul pe şemineu, apoi îl apucă pe Ned de eşarfa scrobită ireproşabil şi îl izbi de raftul de cărţi cel mai apropiat. Ţigara lui Ned căzu la pământ, dar, fiind un domn desăvârşit, nu vărsă niciun strop din băutură.

Încă legănând paharul în palmă, îşi apropie faţa batjocoritoare de a lui Hayden.

— Ce ai de gând să faci Hayden? Să mă provoci la duel? De data asta ce va fi? Săbii în curte? Pistoale la răsărit? Ţi-ai ales secundul deja? Dacă vrei, pot să-ţi verific tot eu pistolul şi apoi să ţi-l înmânez ca să mă împuşti cu el.

Într-un final, vălul roşu aprins de furie ce îi înnegurase vederea lui Hayden se limpezi suficient cât să-i dezvăluie că nu teama strălucea în ochii prietenului său, ci triumful.

Hayden îi dădu drumul uşor, luptându-se să îşi controleze respiraţia sacadată. Îşi recupera paharul de pe şemineu şi îl ridică într-un toast batjocoritor, sperând să-şi disimuleze bine tremurul mâinii.

— Felicitări, prietene. Ai reuşit să mă întărâţi să mă fac de râs pentru o femeie. Din nou.

— N-am făcut decât să te întărât să recunoşti că eşti pe punctul de a te îndrăgosti de soţia ta.

— În caz că ai uitat, ultima oară când m-am îndrăgostit de soţia mea, doi oameni au murit.

O notă de înflăcărare îi ascuţi vocea lui Ned.

— Dar nu asta este atât frumuseţea, cât şi pericolul iubirii? Ar trebui să fie un premiu pentru care să merite să ucizi, chiar şi să mori dacă e nevoie.

— Acestea sunt într-adevăr sentimente nobile, deşi vin din partea unui bărbat a cărui idee despre dragostea eternă este o săptămână petrecută în patul unei balerine. Dacă Phillipe ar fi aici, nu sunt sigur că ar fi de acord cu tine. Hayden se uită lung în paharul cu vin roşu.

— De asta ai venit aici? Ca să mă pedepseşti pentru moartea lui?

— Am venit aici pentru că am considerat că e timpul să nu te mai pedepseşti. Phillipe şi-a meritat moartea, spuse Ned nemilos. Mai ales după ce i-a făcut lui Justine. Dacă nu l-ai fi împuşcat tu, alt soţ ar fi făcut-o.

Hayden îşi ridică capul.

— Dar Justine? Şi ea îşi merita moartea?

Ned se domoli, uitându-se la el cu ochii cenuşii tulburi.

— Sincer, nu ştiu, prietene, spuse blând. Numai tu ştii asta.

Hayden se întinse spre el şi netezi uşor eşarfa şifonată a lui Ned.

— Am impresia că sunt nişte doamne în sala de mese care te aşteaptă să iei desertul cu ele. Transmite-i soţiei regretele mele că nu vă voi putea însoţi, te rog.

Îi atinse eşarfa încă o dată, de data asta cu afecţiune, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

— Dacă vei continua să îţi negi sentimentele, strigă Ned după el, atunci mi-e teamă că vei avea parte numai de regrete.

Allegra îi surprinse pe toţi, prinzând drag pe domnişoara Terwilliger. De vreme ce amândouă tindeau să spună direct ce gândeau, cele două nu duceau niciodată lipsă de subiecte de conversaţie. Cu profesoara bătrână şi arţăgoasă care îi ocupa dimineţile Allegrei cu lecţii, Lottie nu ştia ce să mai facă cu timpul ei.

Într-o dimineaţă, hoinărea prin salonul de muzică căutând o carte pe care o uitase acolo cu o noapte în urmă, şi îl găsi pe Sir Ned uitându-se lung la portretul lui Justine, cu mâinile în buzunar.

Alăturându-i-se, ea oftă.

— Ai venit tocmai din Londra ca să venerezi altarul?

Clătină din cap.

— Desigur că nu. Singura ofrandă care ar satisface o femeie ca Justine ar fi inima unui bărbat – smulsă din piept în timp ce bate.

Lottie îl privi lung, surprinsă de profunzimea dispreţului său.

— De ce eşti atât de blazat? N-ai curtat-o şi tu cândva?

— Ba da. Îşi întoarse privirea spre portret, cu un zâmbet îndurerat

pe buzele subţiri. Cu toată pasiunea şi fervoarea romantică a unui băiat de douăzeci de ani îndrăgostit. Voiam să îi umplu carnetul de dansuri la fiecare bal şi am compus ode greoaie în cinstea strălucirii de abanos a părului ei şi a buzelor sale voluptuoase.

— Cred că ţi-a frânt inima când a decis să se căsătorească cu Hayden.

Ridică din umeri, elegant.

— Când mi-a dispreţuit cererea în căsătorie, m-am bosumflat şi am protestat împotriva nedreptăţii, aşa cum se presupunea că trebuia să fac, dar dacă vrei să ştii adevărul, în inima mea n-am simţit decât un sentiment copleşitor de uşurare.

Lottie se încruntă, uluită de mărturisirea lui.

— Dar credeam că o adorai. Cum ai putut să renunţi la ea aşa uşor?

— Nu sunt sigur. Poate chiar şi atunci ştiam că era pe punctul de a se întâmpla o tragedie. În plus, nu sunt nici pe jumătate bărbatul care e Hayden, spuse el sincer. N-aş fi fost niciodată suficient de puternic încât să îndur toanele şi cererile ei capricioase.

Lottie se lupta să-şi menţină vocea netulburată când întrebă:

— Şi prietenul lui Hayden a fost la fel de îndrăgostit şi la fel de uşurat că nu a fost ales?

O privire mânioasă adumbri trăsăturile fine ale lui Ned.

— Phillipe nu era prietenul lui Hayden. I-aş fi putut spune asta, dar nu m-ar fi crezut. Cu firea lui veselă, Hayden a fost mereu hotărât să vadă numai binele în oameni.

Lottie îşi reprimă un zâmbet, uimită să audă că firea soţului ei era descrisă drept „veselă”.

— Despre mine a părut mereu hotărât să creadă ce e mai rău. În noaptea când ne-am cunoscut, a crezut că eram un spion trimis de un ziar de scandal.

Ned râse zgomotos.

— Dacă ar fi crezut asta cu adevărat, probabil că te-ar fi aruncat de pe stânca cea mai apropiată.

— Dacă Hayden îl considera pe Phillipe prietenul lui, atunci de ce acesta l-a trădat?

— Phillipe era cel de-al doilea fiu al unui viconte care pierduse la jocurile de noroc aproape toată averea familiei, în timp ce Hayden era fiul unic şi preţuit al unui marchiz şi moştenitorul unei averi generoase. Phillipe râvnea după tot ce atingea Hayden, mai ales la Justine. Nu l-a iertat niciodată pe Hayden pentru că i-a câştigat şi inima şi s-a căsătorit cu ea.

— Hayden mi-a spus că el şi Justine s-au certat destul de rău pe când erau încă în Londra, chiar înainte de… de Phillipe. Ştii cumva de ce?

Ned oftă.

— Justine voia cu disperare să îi ofere alt copil – un moştenitor, dar îi fusese atât de greu după naşterea Allegrei, încât Hayden se temea că efortul naşterii ar fi putut să-i distrugă şi ce mai rămăsese întreg din nervii ei tulburaţi.

— Dar cum a împiedicat-o…? Cum au făcut să nu…?

Lottie se bâlbâi, ezitând să-şi dezvăluie ignoranţa.

— A fost chiar simplu, milady, spuse Ned încetişor. După ce s-a născut Allegra, Hayden nu s-a mai întors în patul nevestei lui.

Lottie nu putea decât să se uite lung la el, uluită de acea dezvăluire. Crezuse că ea nu putea să-i ofere soţului ei nimic care să se poată compara cu pasiunea pe care o împărtăşise cu Justine. Totuşi, el îşi refuzase compania intimă a soţiei lui mai bine de şase ani.

Ned continuă.

— Pe lângă faptul că era nebună, Justine putea să fie şi îngrozitor de geloasă. Devenise obsedată de ideea că Hayden căuta plăcerea în patul altor femei.

— Şi aşa făcea? Lottie se uită cu îndrăzneală în ochii lui Ned, sperând să ascundă preţul acestei întrebări.

Ned clătină din cap.

— Majoritatea bărbaţilor, inclusiv eu, şi-ar fi luat o amantă ca să-şi satisfacă nevoile primare. Dar nu Hayden. Nu ar fi putut să-i facă asta ei. Sau lor.

Lottie se uită lung la ochii violeţi şi batjocoritori ai lui Justine.

— Pentru că o iubea.

Când Ned vorbi din nou, păru să-şi aleagă vorbele cu mare grijă.

— Hayden şi-a asumat rolul de îngrijitor de la o vârstă foarte fragedă. Am simţit adesea că dragostea lui pentru Justine era mai mult dragostea unui părinte pentru un copil decât a unui bărbat pentru o femeie. Ştia în inima lui că nu vor putea fi vreodată egali cu adevărat. Ignorând portretul, Ned se întoarse să o evalueze, provocarea din privirea lui fiind evidentă. Am simţit mereu că el avea nevoie de o femeie care să-i fie pereche, atât în dormitor, cât şi în afara lui.

Schiţând o plecăciune curtenitoare, Ned se scuză, lăsând-o pe Lottie singură cu Justine, ca să mediteze la cuvintele lui.

A doua zi, Hayden revizuia rapoartele economice ale proprietăţilor sale locale, vârât până peste cap într-o mare de cifre, când auzi un ciocănit energic la uşa camerei de lucru. Fu nevoit să mişte din loc o pisică ce stătea în poala lui şi pe alta de la picioare, înainte să se poată ridica. Aproape că ajunsese la uşă când se împiedică de a treia pisică. Oftând cu o indulgenţă exagerată, o împinse din calea lui cu marginea ghetei.

Deschise larg uşa. Nu era nimeni. Scoase capul pe uşă şi se uită în ambele părţi, dar coridorul era gol. Se uită în jos şi observă o hârtie

subţire de pergament împăturită pe jumătate la picioarele lui. Cineva trebuia s-o fi strecurat pe sub uşă. O despături şi văzu o invitaţie cu un scris citeţ care nu putea să fie decât al soţiei lui.

Se pare că hotărâse să găzduiască o serată muzicală în onoarea musafirului lor. Lady Oaldeigh şi domnişoara Harriet Dimwinkle trebuiau să cânte un duet după melodia *Lia! Lia! Ciocârlia!* în timp ce domnişoara Agatha Terwilliger fusese trecută în program să interpreteze la harpă cântecul *Mi-am sărutat iubitul pe pajişte.* Hayden se înfioră, gândindu-se că numai imaginea asta l-ar tenta să îşi scoată ochii din cap.

Desigur, piesa de rezistenţă a serii urma să fie Lady Allegra St. Clair cu interpretarea sa la pian a sonatei lui Beethoven, cunoscută drept *Furtuna.*

Hayden coborî uşor mâna în care ţinea invitaţia. *Furtuna* fusese una dintre bucăţile muzicale preferate ale lui Justine. Petrecuse multe seri tihnite în salonul de muzică cu focul strălucind în şemineu şi cu Allegra în poală, ascultând-o pe Justine cum interpreta melodia care urca şi cobora în valuri. Dar de fiecare dată când avea insomnii şi o ardea acel foc interior care ameninţa să o consume cu totul, ea obişnuia să cânte melodia asta la nesfârşit, cu notele atât de sălbatice şi de discordante, încât Hayden se temea că şi el era în pericol să-şi piardă minţile.

Gândul că trebuia să stea acolo şi să asculte melodia aceea interpretată de degetele micuţe ale Allegrei îi dădu fiori reci pe spinare.

Era în stare să facă asta, îşi spuse, mototolind invitaţia în mână. De dragul fiicei lui, era în stare să facă asta.

Hayden îşi spuse acelaşi lucru şi şase ore mai târziu, când stătea în faţa oglinzii înalte din dormitorul lui. N-ar fi putut să arate mai elegant nici dacă ar fi fost invitat la Windsor să ia cina cu regele. Gulerul şi manşetele erau scrobite, eşarfa era înnodată în mod expert, la fel ca a lui Ned, părul lui neascultător fusese înduplecat să pară civilizat. Cu toate astea, bărbatul care se uita la el din oglindă avea o privire la fel de barbară ca un sălbatic.

Îşi scoase ceasul şi îl deschise cu un pocnet. Probabil erau toţi deja adunaţi în salonul de muzică, aşteptându-l să sosească. Nu ar surprinde pe nimeni, mai ales pe Lottie, dacă l-ar trimite pe Giles cu scuze că nu poate veni.

„Dacă vei continua să îţi negi sentimentele, mi-e teamă că vei avea parte numai de regrete.”

Cu avertizarea lui Ned răsunându-i ca un ecou în minte, Hayden îşi îndreptă haina şi îi întoarse spatele bărbatului din oglindă.

Allegra se foia prin salonul de muzică precum un fluture agitat, în

rochia ei din muselină roz şi pantofii din piele de căprioară.

Cu ajutorul lui Lottie, părul ei rebel fusese supus în bucle ondulate şi strălucitoare care se revărsau pe spate. Deşi ambele ei păpuşi aveau scaune de onoare în faţa pianului, începea să arate mai degrabă ca o domnişoară decât ca o fetiţă.

Sperând că nu făcuse o greşeală imensă, Lottie se străduia din răsputeri să nu se uite spre uşă din trei în trei secunde. Se aştepta ca în orice clipă să apară Giles şi să anunţe că Domnia sa fusese chemat pentru o chestiune stringentă, ca de exemplu să scoată o pietricică din copita calului său sau să inspecteze zidăriile avariate de ape de la capătul aleii.

De la locul ei de lângă Sir Ned, pe divan, Harriet sorbi zgomotos din punci.

— Sper că nu vei fi prea dezamăgit de cântecul meu, domnule.

— Nu trebuie să te agiţi, domnişoară Dimwinkle, răspunse Ned, făcându-i cu ochiul lui Lottie. Nimeni nu se aşteaptă ca o doamnă să aibă şi înfăţişarea, şi vocea unui înger.

Ascunzându-şi faţa în paharul de punci, Harriet chicoti de plăcere.

— E trecut de ora mea de culcare cu jumătate de oră, spuse domnişoara Miss Terwilliger nimănui anume. N-aş fi consimţit niciodată să îmi împărtăşesc talentele în cadrul acestui dezmăţ, dacă aş fi ştiut că banchetul se va întinde până în zorii zilei.

Lottie se uită lung la ceas. Era ora şapte şi jumătate.

— Nu trebuie să mai aşteptăm. Allegra se aşează pe bancheta pianului, uitându-se în jos la pantofi. Nu vine.

— Vine sigur.

Îşi întoarseră toţi capetele şi îl văzură pe Hayden stând în uşă. Plecăciunea lui scurtă sublinie şi mai mult eleganţa naturală a înfăţişării lui. Când privirile li se încrucişară, ochii lui o lăsară pe Lottie fără suflu. Cu maxilarul lui ferm şi cu cârlionţul încăpăţânat de păr negru care îi cădea peste sprâncene, nu arătase niciodată atât de uluitor de chipeş. Deşi nu schiţă niciun gest sau salut la apariţia tatălui ei, faţa Allegrei se îmbujoră de emoţie.

Hayden ocupă scaunul de lângă Lottie, încălzindu-i fiecare suflare cu parfumul masculin din tamariscă. Nu se putu abţine să nu se aplece spre el şi să-i spună:

— Arăţi ca şi când eşti pe punctul de a asista la o execuţie publică.

— Aşa este, îi şopti cu un zâmbet îngheţat pe buze. La a mea.

Pentru că nu mai lipsea nimeni din public, Lottie şi Harriet se îndreptară spre stativul cu partituri ca să-şi înceapă duetul.

Pe cât de intensă şi de autentică era vocea lui Lottie, pe atât vocea lui Harriet putea fi descrisă drept un croncănit fals, mai potrivit pentru o melodie intitulată *Oac! Oac! Broscoiul!*

Temându-se, desigur, de un bis, în secunda de sfârşit a ultimei note,

Ned sări în picioare şi le aplaudă entuziast, strigând:

— Bravo! Bravo!

Lottie făcu o plecăciune, apoi o trase pe Harriet cea radioasă înapoi pe divan.

Soloul domnişoară Terwilliger era următorul în program, dar niciunul dintre ei nu se îndură să o trezească. Primind un semn aprobator din partea lui Lottie, Allegra se ridică încet să îşi ocupe locul la pian, cu mâinile micuţe tremurând.

În minutul în care acele mâini atinseră clapele, îşi pierdură ca prin magie orice tremur, eleganţa lor vioaie aruncând o vrajă asupra tuturor. De la primele note murmurate ale instrumentului, Lottie îi aruncă o privire lungă lui Hayden. Oare îşi imagina urma de panică din ochii lui, sclipirea fină de sudoare de pe fruntea lui? Aşezase intenţionat scaunele ca să stea cu spatele la portretul lui Justine, dar poate că el încă îi simţea privirea ascuţită în ceafă.

Allegra tocmai ajunsese la momentul culminant al piesei, când Hayden se ridică brusc în picioare. Degetele ei se poticniră într-o pauză stângace, ecoul melodiei neterminate răsunând în tăcere.

— Îmi pare rău, spuse el, cu vocea sugrumată. Îmi pare extrem de rău, dar nu pot… pur şi simplu nu pot…

Aruncându-i lui Lottie o privire de implorare, ieşi cu paşi mari din cameră.

Lottie stătea la birou în dormitorul ei, cu tocul suspendat deasupra unei pagini, dar nu-i venea niciun cuvânt în minte. Ceea ce cândva era atât de uşor de aşezat negru pe alb cu mişcări de condei îndrăzneţe, acum părea împotmolit în nuanţe de gri. Personajele din romanul ei nu-i păreau mai reale decât caricaturile ţipătoare schiţate de vreun artist anonim pentru ziarele de scandal. De fiecare dată când încerca să şi-l imagineze pe personajul ei negativ, vedea privirea neajutorată pe care Hayden i-o aruncase înainte să fugă din salonul de muzică.

Se retrăsese la biroul ei după ce o băgase pe Allegra, care era abătută, în pat. Deşi cu toţii o imploraseră pe fată să continue după ce Hayden ieşise furtunos din cameră, nici măcar farmecul lui Ned nu o putuse convinge să mai cânte o notă. Insistase că voia să se retragă în camera ei, cu faţa încremenită şi palidă. Lottie ar fi preferat mai degrabă să plângă şi să facă una dintre faimoasele ei crize de nervi. Suferinţa stoică a copilului îi amintea mult prea mult lui Lottie de Hayden.

Dându-şi seama că picurase cerneală peste întreaga pagină, Lottie deschise caseta cu instrumente de scris, scoase o foaie nouă şi vârî din nou tocul în călimară. Scria fără entuziasm de câteva minute când ajunseră la urechile ei primele acorduri fantomatice de muzică de pian.

Mâna îi tremură, lovind călimara. Aceasta se vărsă peste pagină, pătând tot ce scrisese.

Ascultând frumuseţea sfâşietoare a acelor note sălbatice şi înflăcărate, Lottie îşi închise ochii şi şopti:

— O, Allegra.

Hayden privea valurile care spumegau în jurul stâncilor ascuţite de la baza costişei. Deasupra lui, norii flirtau cu luna, toanele lor schimbătoare fiind la fel de capricioase cum fusese şi Justine odată.

În spatele lui, casa era întunecată şi elegantă, locatarii ei aflându-se de mult în pat şi visând la a doua zi.

Hayden ştia că n-avea nicio şansă să adoarmă în noaptea aceea. De fiecare dată când închidea ochii, tot ce putea vedea erau privirile îndurerate ale soţiei şi ale fiicei lui când le stricase seara.

Stătea încă acolo când auzi primele note cântate la pian şi purtate de vânt. Era aceeaşi melodie pe care Allegra o cântase în acea seară, aceeaşi piesă pe care Justine o cânta cândva la nesfârşit, cu degete frenetice. Când Hayden se întoarse să privească ferestrele întunecate ale casei, muzica prinse putere şi mai multă furie, ca o furtună care se apropia.

Lottie înainta cu paşi mari pe coridorul întunecat care ducea spre salonul de muzică, notele sonatei prăbuşindu-se peste ea în valuri. Cândva, asemenea sunete ar fi îngrozit-o, dar atunci ştia că nu avea de ce să se teamă, în afară de un copil rănit şi sfidător. Uşa de la salonul de muzică era deschisă larg ca o invitaţie, aşa cum fusese din noaptea în care Lottie o descoperise pe Allegra deghizată în stafie.

Lottie se furişă în încăpere, tivul cămăşii ei de noapte atingând uşor podeaua. Lumina lunii cobora din lucarnă, învăluind pianul cu o strălucire ştearsă. La fel ca mai devreme, capacul instrumentului fusese ridicat, ascunzând vederii clapele.

Simţi mirosul ameţitor de iasomie. Allegra probabil că se scăldase din nou în parfumul mamei ei.

Oftând, Lottie înconjură pianul.

— Ai tot dreptul să fii supărată pe tatăl tău, Allegra, dar asta nu înseamnă că poţi pur şi simplu să…

Bancheta era goală. Privirea lui Lottie se mută pe clapele care se mai mişcară timp de încă o măsură înainte de a se opri şi a tăcea.

Lottie deschise gura, perplexă, dar nu ieşi niciun sunet, aşa că o închise la loc. Întinse mâna ca să atingă cu un deget tremurător una din clape.

— Dacă tu consideri asta drept o glumă, milady, atunci eu *nu* sunt deloc amuzat.

Lottie îşi ridică iute capul şi îl văzu pe Hayden stând la câţiva paşi de ea, cu faţa ascunsă în umbră.

Capitolul 17

Cum aveam să îndur ruşinea secretă a capitulării mele?

Hayden se dezbrăcase de costumul şi de aparenţa civilizată pe care acesta i-o acorda. Nu mai purta haina sau vesta, iar eşarfa boţită îi atârna de gât. Părul li era răvăşit, iar ochii îi erau şi mai tulburaţi. În timp ce înainta din umbră, Lottie îşi trase mâna de pe clape.

— E cam târziu să faci pe inocenta, nu crezi? Se opri suficient de aproape încât ea să miroasă mireasma amestecată de pericol şi aer de mare. Vin de la Allegra. Doarme ca un bebeluş.

Lottie aruncă încă o privire spre clapele pianului, sfâşiată între teroare şi uimire.

— Ddd-da, doarme?

— Da. Şi ştiu deja că ştii să cânţi, aşa că ai face bine să mărturiseşti că tu cântai acea piesă. Ochii i se îngustară, transformându-se în două fante de gheaţă. Numai dacă, desigur, nu vei încerca să mă convingi că era într-adevăr o fantomă.

Lottie se uită lung la portretul de deasupra căminului. De data asta, Justine nu părea că râde de ea, ci cu ea. Ochii ei violeţi străluceau în lumina lunii, ca şi cum ele două împărtăşeau un secret pe care numai o femeie putea să-l ştie – un secret pe care o forţa pe Lottie să-l păstreze. Era posibil ca ele două să nu mai fie rivale, ci aliate? Oare Justine îi adusese acolo pe ea şi pe Hayden cu un scop?

Încurajată într-un fel curios de ideea în sine, Lottie îl înfruntă pe Hayden.

— La cum ai fugit de aici astă-seară când cânta Allegra, aş fi jurat că tu eşti cel bântuit de o fantomă.

— De fantoma propriei mele nebunii, poate. Ar fi trebuit să ştiu mai bine şi să nu calc în această cameră blestemată.

— Şi totuşi iată-te aici din nou, spuse Lottie încet, făcând un pas spre el.

Se uită la ea precaut şi îi observă buclele ciufulite, faldurile şifonate ale cămăşii de noapte, picioarele goale.

— Numai pentru că ai jucat o farsă plină de cruzime. De ce ai făcut asta, Lottie? Nu crezi că dezamăgirea din ochii fetei mele din seara asta a fost o pedeapsă suficientă pentru mine?

Lottie clătină din cap.

— Nu încercam să te pedepsesc.

Îşi trecu o mână prin păr.

— Atunci de ce naiba m-ai ademenit aici?

Lumina lunii învălui liniile aspre ale feţei lui Hayden în lumina sa

de alabastru, în timp ce privea în jos spre ea, fără să-şi poată ascunde dorinţa neputincioasa. Lottie se întrebase ce ar putea să facă dacă s-ar uita aşa la ea din nou, vreodată, şi acum ştiu.

— Ca să fac asta, şopti ea, cuprinzându-i faţa în palme şi trăgându-l spre ea.

Sărutul ei îl implora să se afunde cu totul în tandreţea pe care o avea de oferit. Era o senzaţie ameţitoare, îmbătându-i pe amândoi cu dulceaţa ei.

— La naiba, mormăi el cu buzele lipite de ale ei. Iar ţi-e milă de mine, aşa-i?

— Nu de asta te-ai căsătorit cu mine? Lottie îşi apăsa buzele pe gâtul său arcuit, savurând gustul cald şi sărat al pielii lui. Pentru că m-am vârât într-un necaz colosal şi ţi-a fost milă de mine?

Îşi vârî degetele în părul ei şi o trase uşor spre el, forţând-o să-l privească în ochii aprigi

— M-am căsătorit cu tine pentru că nu suportam ideea ca alt bărbat să te facă iubita lui… să te mângâie… să te atingă aşa cum eu voiam să te ating.

Mărturisirea lui o făcu să simtă un fior puternic, primar.

— Arată-mi, şopti ea.

Rotindu-şi limba de catifea în căldura gurii ei, Hayden îşi petrecu un braţ în jurul coapselor ei şi o ridică, ducând-o în braţe până se apropiară de pian. Scoase propteaua, coborî capacul, cu zgomot, apoi o aşeză deasupra.

Lottie îşi sprijini bine mâinile mici pe umerii lui largi, dar nu putea face nimic ca să-şi potolească ritmul neregulat al respiraţiei. Măcar nu era niciun servitor prin preajmă, nu era Harriet, nici Allegra să intervină între ei. Chiar şi Justine se retrăsese în umbre, lăsându-i singuri cu luna.

Hayden o îmbrăţişă uşor. Pentru moment, părea mulţumit doar să-i soarbă suspinele şi să-i adulmece pielea fină de pe gât. În timp ce el urma cu vârful limbii curbele delicate de pe lobul urechii, apoi se afunda în cochilia ei de piele sensibilă, lui Lottie i se tăie respiraţia, genunchii despărţindu-i-se singuri. El se aşeză între ei, scoţând un mormăit în adâncul gâtlejului, în vreme ce îşi umplea palmele cu moliciunea sânilor ei. Îşi frecă degetele mari peste sfârcurile ei, prin bumbacul ros al cămăşii de noapte, provocându-i un val de senzaţii în pântece.

Aruncată la voia întâmplării într-o mare de plăcere, nici nu simţi când el îi trase cămaşa peste umeri, dezvelindu-i sânii pentru privirea lui înfierbântată.

— O, Lottie, dragă Lottie, spuse el cu vocea îngroşată, privind-o în lumina lunii. Am visat la acest moment din prima noapte din Mayfair.

Înainte ca ea să-şi dea seama de minunea mărturisirii lui, îşi coborî

capul cu bucle întunecate spre sânii ei, acoperindu-i întâi un sfârc, apoi pe al doilea, cu nectarul sărutului lui. Orice timiditate pe care ea ar fi putut s-o simtă fusese izgonită de îndrăzneala cu care el îi necăjea cu limba unul dintre vârfurile tremurânde, şi-apoi când îl gustă cu sârg. De data aceasta, năvala de senzaţii se topi din pântece spre locul care tânjea cel mai tare.

Când încercă să şi le apropie ca să-şi potolească excitarea chinuitoare, şoldurile soţului ei erau acolo, dure şi neclintite, nelăsându-i altă opţiune decât să îşi înfăşoare picioarele în jurul lui.

Hayden se cutremură, temându-se că înflăcărarea inocentă a lui Lottie îl va doborî. Se îndepărtă de ea, îngăduindu-şi un moment să o soarbă din priviri. Arăta ca un înger desfrânat, cu ochii pe jumătate închişi de dorinţă, cu părul răvăşit în jurul obrajilor aprinşi, cu buzele şi cu sânii goi strălucind de la sărutările lui.

— Eşti încântătoare, Lottie, şopti el, atingând-o cu o mână pe păr. Am încercat atât de mult să mă conving că eşti încă un copil, dar ştiam în inima mea că eşti o femeie. Femeie cu adevărat.

Fără să-şi dezlipească ochii de ai ei, îşi strecură cealaltă mână pe sub cămaşa ei de noapte, mulţumind în gând lui Dumnezeu că nu purta lenjerie intimă noaptea. Mâna îi alunecă peste genunchi, spre pielea de satin a coapselor, apoi mai sus, până ce vârfurile degetelor lui atinseră uşor triunghiul misterios de vârtejuri aflat la îmbinarea coapselor.

Ochii ei se închiseră uşor. Pieptul îi tresăltă, răsuflând din ce în ce mai greu. Nemaiputând să îşi stăpânească nevoia uriaşă, Hayden o aşeză pe spate peste pian, ridicându-i cămaşa de noapte peste talie.

Era bălaie peste tot – gene aurii, piele albă, cârlionţi blonzi, deasupra… şi dedesubt. Privirea lui înfometată întârzie acolo, răsuflarea înteţindu-i-se. Nu-şi dorea altceva decât să-şi treacă degetele prin moliciunea fină, pentru a căuta o perlă mai preţioasă chiar şi decât aurul.

Privindu-i faţa, îşi deschise calea prin cârlionţii de jos cu un deget, gemând de uimire. Era deja umedă, şi înăuntru şi afară. Abia se stăpânea să nu-şi desfacă pantalonii, ce stăteau să pocnească de atâta dorinţă, şi să se afunde adânc în miezul ei moale. Dar umbrele de plăcere care jucau pe obrajii ei aprinşi îl captivară, forţându-l să-şi amâne plăcerea şi să mai zăbovească pentru a ei.

O atinse între acele petale întunecoase până când ea începu să se contorsioneze sub mâna lui. Făcând uşor cercuri cu buricul degetului mare în jurul mugurelui sensibil protejat de pliuri, se aplecă şi îşi apropie gura de urechea ei.

— Spune-mi, îngerule, ai acelaşi gust divin precum chipul tău?

Ochii lui Lottie se deschiseră brusc, dar Hayden îi cuprindea deja şezutul în mâinile lui mari şi calde, trăgând-o spre marginea pianului,

unde avea să fie cu totul la mila lui. Nimic din ce îi spuseseră Laura şi Diana nu o pregătise pentru priveliştea capului brunet al soţului ei între picioarele ei, pentru şocul delicios al gurii lui apăsând pe acel loc interzis pe care de-abia dacă îndrăznise să-l atingă cu mâna.

„E o nebunie ce se întâmplă", se gândi ameţită Lottie. Să stea întinsă pe un pian în lumina lunii, cu cămaşa de noapte îngrămădită în jurul taliei, contorsionându-se la atingerea gurii unui bărbat care refuza să-i ofere dragoste, dar care îi dădea de bunăvoie acea plăcere devastatoare. În acea clipă, aproape că îi era mai puţin frică dacă el îşi omorâse sau nu prima soţie decât de faptul că ei nu-i mai păsa dacă o făcuse.

Cu fiecare atingere depravată a limbii lui, plăcerea se năpustea în ea, întunecată, şi dulce, şi brută. Îşi trecu degetele prin catifeaua aspră a părului lui Hayden, în timp ce el o făcea să rezoneze cu gura lui, acordând-o precum o coardă de pian. Pe când melodia aceea minunată se apropia de crescendo, se arcui spre el, temându-se să nu se frângă cu totul.

Chiar în acel moment, când ea începu să se contorsioneze lipită de gura lui, el îşi strecură degetul înăuntrul ei, trimiţând-o pe culmile extazului într-o prăbuşire uluitoare. Dar el era acolo s-o prindă în braţele lui puternice, să o lipească de pieptul lui şi să-i liniştească tremurul necontrolat cu mângâieri tandre şi dezmierdări fără cuvinte.

— Pentru o clipă, murmură el în părul ei, mi-a fost teamă că vei ţipa ca în noaptea aceea în camera Allegrei.

Încă fără suflare, îşi ascunse faţa îmbujorată la gâtul lui.

— Pentru o clipă, asta am crezut şi eu.

Capturându-i gura într-un sărut adânc, uimitor, o ridică şi o duse pe divan. O aşeză pe pernele îmbrăcate în satin, apoi îi scoase cămaşa de noapte şi o aruncă pe jos. Deşi era ceva extrem de imoral şi de pasionant în faptul că era goală în timp ce soţul ei era încă complet îmbrăcat, Lottie era flămândă de căldura trupului lui lipit de al ei. Îi rupse nasturii de la cămaşă, scoţându-i lenjeria până când fură trup lângă trup, suflet lângă suflet.

Hayden îşi închise ochii strâns, gândindu-se că nu va mai simţi niciodată ceva la fel de minunat ca moliciunea voluptuoasă a sânilor goi ai lui Lottie lipiţi de pieptul lui. Cel puţin asta crezu până când mâna ei mică şi îndrăzneaţă alunecă spre umflătura din faţă a pantalonilor lui.

Când şoldurile lui Hayden se împinseră spre mâna ei, curiozitatea de nestăpânit a lui Lottie se transformă rapid în uimire. Când pretinsese că nu are altceva de oferit decât numele lui, minţise. Atinse membrul tare de sub învelişul subţire din piele de căprioară, trasându-i conturul generos cu două degete. Poate că o stafie era stăpâna inimii lui, dar ea avea restul din el.

Cu un geamăt sugrumat, o lipi cu spatele de divan, aplecându-se să-şi scoată pantalonii. Un nor zburătăcit deasupra lunii, trimiţând umbre care se revărsau asupra lor. În timp ce el o acoperea cu trupul său, Lottie îşi desfăcu braţele şi picioarele, îmbrăţişând atât întunericul, cât şi pe el.

Se frecă de ea, scăldându-şi membrul tare în mierea delicioasă pe care o scursese din corpul ei.

Lottie gemu, ameţită de plăcere. În ceea ce o privea, ar fi putut să continue acel asalt înnebunitor asupra simţurilor ei toată noaptea, însă chiar la următoarea atingere, el îşi schimbă poziţia şoldurilor şi alunecă adânc în ea.

Din ce aflase de la Diana şi Laura, ştia că Hayden făcuse tot ce îi fusese în putinţă şi chiar mai mult de-atât ca să o pregătească să-l primească. Dar nu exista nicio pregătire pentru aşa ceva. Unghiile ei se înfipseră în muşchii sclipind de sudoare ai spatelui lui. Îşi muşcă buza ca să nu ţipe, după ce îi scăpă un scâncet de suferinţă.

Încă afundat adânc în ea, Hayden încremeni, controlându-şi trupul puternic.

— Nu te opri, ţipă Lottie, luptându-se să îşi şteargă lacrimile de durere înainte ca el să le vadă. Ai fost mai mult decât generos cu mine. Acum e timpul să îţi iei şi tu partea *ta* de plăcere.

— Mulţumesc Carlotta, răspunse el solemn, în timp ce umerii i se cutremurară sub mâinile ei.

O luă prin surprindere cu un sărut tandru pe vârful nasului.

— E foarte nobil şi lipsit de egoism gestul tău. Mă voi strădui să nu fac să dureze neplăcerea asta mai mult decât va fi necesar.

Proptindu-şi palmele de divan ca să îşi sprijine partea de sus a trunchiului, începu să alunece înainte şi-napoi în ea, prin mişcări lungi, hipnotice. Închizând ochii, Lottie începu să tremure la acea senzaţie.

Se simţea încă plinătatea, apăsarea, senzaţia de arsură, dar durerea începea să se topească în altceva. Ceva magic. Ceva extraordinar.

Nu îşi dăduse seama exact de momentul în care plăcerea lui devenise şi a ei. Ştiu doar că, dacă cu o clipă în urmă fusese ţeapănă ca un par în încercarea disperată de a nu-l respinge, în următoarea şoldurile ei se arcuiau în sus ca să se lipească de ale lui, împingându-l mai adânc.

— Ţi-a ajuns partea asta neplăcută? murmură el, cu vocea tremurândă. Să mă opresc?

— Nu, gemu ea, agăţându-se de muşchii rigizi ai braţelor lui. Niciodată.

— Vai, ce mică nesătulă! Şi, dacă stau să mă gândesc, l-am asigurat odată pe Ned că am destulă rezistenţă să te satisfac.

Lottie îndrăzni să-şi deschidă ochii, apoi îşi înfipse degetele în părul

lui şi îşi lipi curajoasă buzele de-ale lui.

— Atunci dovedeşte-o.

Îi acoperi gura cu a lui, acceptându-i provocarea cu o împingere a şoldurilor care o făcu să i se taie respiraţia. Greutatea lui tare, masculină, o lipi de divan până când ea nu mai avu decât să se afunde mai tare în perne, până când el nu mai avu decât să se implânte mai adânc în ea. Dacă melodia pe care o cântase pe trupul ei cu gura era o nocturnă minunată, atunci aceasta era o rapsodie formidabilă, irezistibilă ca putere şi pasiune. Părea că va continua la nesfârşit, ajungând spre un crescendo măreţ unul după altul. Când adăugă o notă de graţie neaşteptată aplecându-se în spaţiul dintre ei şi atingând-o, Lottie se cutremură la atingerea degetelor lui dibace, extazul făcând-o să vibreze până în străfunduri.

Strâns ca într-o menghină de plăcere pură, Hayden simţi că i se spulberă şi ultimele urme de control. În timp ce se implânta complet în trupul primitor şi tânăr al soţiei lui, extazul ţâşni într-o avalanşă de neoprit, măturând în calea sa trecutul şi toate fantasmele lui.

— Laura şi Diana aveau dreptate, murmură Lottie, cu obrajii pe pieptul lui Hayden şi cu un picior aruncat posesiv peste şoldul lui.

— În legătură cu ce?

Îşi răsuci în jurul degetului un cârlionţ umed de sudoare de pe pieptul lui.

— Mi-au spus că ar fi mult mai uşor pentru mine dacă m-ai pregăti bine ca să te primesc.

Un hohot puternic răsună din pieptul lui.

— Vorbeau ca şi cum urma să îţi fac o vizită de curtoazie.

Lottie chicoti.

— Poate că ar fi trebuit să-l fi pus pe Giles să te anunţe. Îşi îngroşă vocea ca să imite inflexiunile dure ale vocii majordomului. Lady Oakleigh este gata să vă primească acum, milord. Daca doriţi să intraţi în salonul de muzică şi să vă scoateţi hainele, o veţi găsi aşteptându-vă pe divan.

— Pare un plan minunat. Dacă ai puţină răbdare, voi suna după el.

Muşchii de pe pieptul lui Hayden se încordară când întinse un braţ peste cap, pretinzând că vrea să ajungă la soneria cu cordon şi ciucure care atârna deasupra harpei.

Lottie se rostogoli peste el şi îl apucă de braţ. Scoţând un ţipăt de protest.

— Să nu îndrăzneşti! Pot deja s-o văd pe domnişoara Cadavru – tresări brusc – vreau să spun pe domnişoara Cavendish cum ne surâde batjocoritor din lungul nasului. Dacă ne-ar prinde într-o asemenea neorânduială, probabil că ar trimite-o pe Meggie să ne cureţe de praf.

— Şi ce ar fi rău în asta? Hayden îi prinse posteriorul în palme, cu un licăr poznaş în privire. Îmi vin în minte mai multe moduri isteţe în

care să foloseşti un pământuf de pene pentru şters praful

— Cred şi eu, domnule. Dar şi mie îmi vin.

Simţindu-i cârlionţii fini, încă umezi de sămânţa lui, care îi atingeau uşor mădularul umflat, gemu cu voce tare – jumătate de durere, jumătate de plăcere. Ned nu trebuia să-şi facă griji în privinţa performanţelor lui în ceea ce o privea pe soţia lui pasională. Tot ce trebuia să facă era să se uite la el cu ochii ei albaştri luminoşi şi îl stârnea din nou, gata de încă o rundă. Şi asta fără să pună la socoteală mişcările de rotaţie înnebunitoare ale şezutului ei îşi trecu limba peste buzele ei umflate de sărutări, cu respiraţia sacadată.

— Spune mi, te rog – ce altceva ţi-au mai zis mătuşa şi sora ta ca să te pregătească pentru îndatoririle din patul conjugal?

— Ei bine… răspunse ea gânditoare, aruncându-i o privire senzuală de sub genele aurii, m-au avertizat că unii soţi sunt atât de necontrolabili în poftele lor, cu un apetit atât de sălbatic, încât ar năvăli peste soţiile lor ca nişte animale aflate în perioada de împerechere, căutând numai să fie satisfăcuţi.

— Ce oribil. Hayden îşi simţi buzele arcuindu-se într-un rânjet diabolic. Dar numai pentru puţin timp, sugeră el, punându-şi mâinile pe talia ei şi alunecând de sub ea, ca să o întindă pe burtă printre pernele moi de pe divan, de ce să nu ne prefacem că sunt exact tipul ăla de soţ?

În timp ce se ridică în genunchi în spatele ei, punându-i o pernă sub bazin, Lottie îl privi peste umăr, cu ochii măriţi şi rămasă fără suflare.

— Presupun că aş putea îndura dacă este nevoie. Nu mi-aş dori niciodată să mă sustrag de la îndatoririle de soţie.

— Nici eu de la cele de soţ.

Când Hayden se afundă adânc în ea. Scânci de plăcere, cu unghiile înfipte în divan.

— Închide ochii, îngerul meu, îi murmură el. Nu mai durează mult.

Hayden putea să vadă prin lucarnă nori roz în mănunchiuri trecând peste o urzeală care devenea încet, din cenuşie, albastră. Ignorând protestele vlăguite ale lui Lottie, îi trase faldurile largi ale cămăşii de noapte peste cap, apoi o strânse în braţe. Ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său fără să deschidă ochii, buclele ei răvăşite gâdilându-i nasul. Spre deosebire de Justine, ei nu-i plăceau parfumurile florale imense. În schimb, mirosul ei curat, de săpun, se amesteca cu mireasma care zăbovea după actul lor de iubire, îmbătându-l la fiecare suflare.

Deşi primul instinct al lui Hayden fu să o ducă pe Lottie în camera *lui,* în patul *lui,* se forţă să se îndrepte spre aripa de est. Dacă o vâra în patul lui mare cu baldachin, ar fi sfârşit prin a face dragoste cu ea din nou. Şi din nou. Şi fusese deja prea lacom cu atenţiile lui. Tot ce

rămăsese din inocenţa soţiei lui erau câteva pete ruginii pe interiorul coapselor lor. Trupul ei sedus avea nevoie de timp să se refacă după întâlnirea lor pasională.

O să-i dea de ştire lui Meggie că stăpâna nu trebuia deranjată. Imediat ce avea să dea semne de trezire, va da ordin să i se pregătească o baie fierbinte. Imaginea lui Lottie stând într-o cadă de bronz cu buclele aurii strânse în coc deasupra capului şi cu sânii lucind umeziţi îi apăru brusc în minte, stârnindu-l din nou. Hayden înjură, blestemându-şi intenţiile nobile.

În timp ce o căra pe Lottie în braţe în camera ei şi o aşeza în pat sub pături, pisica ei mare şi galbenă se uită în sus la el, acuzator, de la piciorul patului.

— N-ar trebui să pari atât de indignat, şopti Hayden. Cred că ai dat şi tu târcoale în zilele tale bune. Şi fără auspiciile căsătoriei.

Domnul Wiggles nu era de găsit, dar când Hayden mai punea încă o cuvertură peste Lottie, Mirabella veni alergând repede de sub pat. Cu una dintre exploziile de energie inexplicabile, atât de obişnuite la puii de pisică, fugi peste pat, apoi înconjură energic de trei ori camera, înainte de a se propti de biroul din lemn de trandafir din colţ.

— Ia uite ce-ai făcut! o dojeni Hayden, văzând călimara de cerneală răsturnată.

Părând total lipsită de remuşcări, pisica sări de pe masă şi se îndreptă liniştită spre cămin, unde se trânti jos şi începu să se lingă pe burtica blănoasă.

Uitându-se pe furiş la Lottie ca să se asigure că nu se trezise, Hayden îndreptă călimara înainte să se verse cerneala pe covor. Dar se părea că pisica avusese dreptate să nu-şi recunoască vina. Cerneala era uscată, vărsată cu mult înainte ca pisica să se comporte ca apucata.

În timp ce ridica surprins călimara de pe pagina pătată, Hayden lovi cu cotul caseta de scris aşezată sus, pe marginea biroului. Aceasta se răsturnă, dezvăluind mai multe foi de scris, toate umplute de la un capăt la altul cu scrisul impunător al lui Lottie. Avea o tendinţă spre înfloriturі dramatice şi floricele maiestuoase. Nu punea punctul pe i-uri, ci le oferea câte o picătură de cerneală. Ridicând una dintre pagini, Hayden simţi înflorindu-i un zâmbet pe buze. Soţia lui scria la fel cum făcea dragoste – cu o pasiune neîncătuşată şi un entuziasm care compensa pentru orice lipsă de precizie.

Presupunând că ţinea un fel de jurnal, ca majoritatea femeilor, încercă să adune restul paginilor şi să le vâre înapoi în compartimentul din fundul casetei, când prima frază de pe prima pagină îi atrase atenţia: „Nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima dată pe bărbatul care plănuia să mă ucidă…”

Zâmbetul lui Hayden păli uşor. Se lăsă să cadă în scaunul de la birou şi începu să citească.

Capitolul 18

Ce nenorocire! M-a prins cu mâţa-n sac!

— Lottie! Lottie, trezeşte-te! E aproape ora ceaiului!

Judecând după tremurul de groază din vocea lui Harriet, ai fi zis că săritul peste ceaiul de după-amiază era sinonim cu pierderea ultimului car spre rai la Judecata de Apoi.

Mormăind, Lottie îşi trase o pernă peste cap. Dar Harriet nu putea fi descurajată. Îi luă perna, apoi deschise cu degetul una dintre pleoapele leneşe ale lui Lottie.

— Trebuie să te trezeşti, ţipă ea, ca şi cum Lottie ar fi fost şi surdă, nu doar adormită. E ultima zi a lui Sir Ned cu noi şi aproape că ai dormit-o pe toată. Lottie se uită la prietena ei cu o privire îndurerată când Harriet ridică un pahar de apă de pe masa de lângă pat şi îl mirosi de probă. O, Doamne, nu te-o fi otrăvit marchizul?

În ciuda asigurărilor lui Lottie că nu era aşa, Harriet nu renunţă la ideea că Hayden era un fel de nebun ucigaş, care aştepta ocazia perfectă ca să îi omoare pe toţi în paturile lor. Îndepărtând mâna lui Harriet, Lottie se ridică în fund.

— Nu te mai agita atât din cauza mea, Harriet. Nu mi-a pus nimeni arsenic în ceai. Doar nu prea am dormit azi-noapte.

În timp ce îşi întindea alene picioarele, Lottie îşi aduse aminte exact ce făcuse în loc să doarmă. O dureau nişte muşchi pe care nici măcar nu ştia că îi are. Dar dacă nu ar fi fost acea durere fierbinte şi care palpita, ar fi putut să se întrebe dacă nu cumva întreaga noapte nu fusese decât un vis delicios. Poate ar fi fost mai uşor de crezut dacă s-ar fi trezit în patul lui Hayden, în braţele lui Hayden.

— Spune-mi, Harriet, întrebă ea, trăgându-şi genunchii la piept, nu ţi s-a părut niciodată ciudat că eu şi marchizul nu dormim împreună?

Prietena ei ridică din umeri.

— Nu chiar. Părinţii mei de-abia suportă să împartă o casă.

Aşadar, ce te-a ţinut trează azi-noapte? S-a întors stafia? Harriet aruncă o privire nervoasă peste umăr. Se pare că am dormit tun în ciuda larmei, dar servitorii au tot şoptit despre asta toată dimineaţa. Cineva sau *ceva* cânta iar la pian în salonul de muzică. La început toţi au crezut că era Allegra, dar când Martha s-a furişat la ea în cameră, era acolo, cuibărită în pat. Meggie spunea că Martha s-a întors într-un suflet în camerele servitorilor, de parcă îi luaseră fustele foc. Harriet părea mai degrabă încântată de această bârfă picantă. O, şi nu s-a mai auzit nicio tânguire de data asta, dar după ce muzica s-a oprit, mai mulţi servitori pretind că au auzit cel mai groaznic geamăt.

— Chiar aşa? Sperând să îşi ascundă atât zâmbetul, cât şi roşeaţa din obraji, Lottie simulă un alt căscat, pe care-l ascunse cu mâna.

Ochii lui Harriet deveniră din ce în ce mai mari.

— Martha mi-a spus că se auzea ca şi cum un suflet nenorocit era torturat îngrozitor.

Lottie se văzu tolănită pe jumătate goală peste pian; şezând fără vlagă şi îndestulată de plăcere sub trupul puternic al lui Hayden. Apoi pe divan, tremurând de nerăbdare în timp ce el se ridica în genunchi în spatele ei. Singura moarte pe care soţul ei i o provocase era cea pe care francezii o numeau atât de elocvent „mica moarte". Şi era o moarte pe care ar fi îndurat-o de bunăvoie de o mie de ori din mâinile lui pricepute.

Neputând să îşi ascundă cu totul fiorii de plăcere, spuse:

— Poţi să-i spui lui Meggie să nu se mai agite. Nu cred că vom mai auzi stafia din nou prea curând.

— Ce te face să spui asta?

Lottie nu putea să o trădeze pe Justine, nici măcar faţă de Harriet. Îi era prea recunoscătoare femeii care îi ademenise pe ea şi pe Hayden în salonul de muzică cu acea melodie obsedantă.

— E doar o supoziţie. În plus, cine vrea să rămână blocat în trecut tot timpul, când numai viitorul contează? Condusă de un val de speranţă că ea, Hayden şi Allegra ar putea să devină cu adevărat o familie, Lottie îndepărtă cuverturile şi sări din pat.

— Sunt moartă de foame. Nu spuneai ceva de ceai? Mă simt în stare să mănânc o tavă întreagă de biscuiţi.

Înainte ca Harriet să poată să răspundă, Lottie se duse la fereastră şi desfăcu zăvorul.

— Cum am putut să dorm atât de mult? E absolut superb afară!

Afară, vântul bătea prin mlaştina întinsă, fugărind nori cenuşii peste un cer şi mai mohorât.

Lottie se întoarse şi o văzu pe Harriet privind-o de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Eşti complet sigură că nu ai fost otrăvită?

Lottie râse.

— Dacă am fost, atunci tânjesc deja după mai mult, pentru că e cea mai dulce otravă pe care am gustat-o vreodată.

Înainte să apuce să închidă geamul, o rafală de vânt o împresură, împrăştiind în aer hârtiile de pe biroul ei. Se repezi împreună cu Harriet să le salveze. Lottie înghesuise deja jumătate din ele înapoi în dulap, când observă că era ceva în neregulă. Fiecare pagină din mâinile ei era goală.

Pentru o clipă se încruntă la ele, confuză, înainte să apuce paginile rămase în mâinile lui Harriet. Şi acestea erau la fel de imaculate ca în ziua în care le cumpărase de la vânzătorul de pe Bond Street.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Harriet, uitându-se la mâinile tremurânde ale lui Lottie. Te-ai făcut palidă ca o stafie.

Apucând caseta de scris, Lottie cercetă înnebunită compartimentul fals de dedesubt, care ascundea manuscrisul.

Era gol.

— Cartea mea, şopti ea, cuprinsă de groază, în timp ce în minte îi răsuna fiecare cuvânt blestemat pe care îl scrisese de când ajunsese la conacul Oakwylde. A dispărut.

După ce-l căută în van prin casă, Lottie îl găsi într-un final pe Hayden stând pe o stâncă la marginea prăpastiei, înconjurat de un tablou înnegurat înfăţişând marea şi cerul. Deşi stâncile de dedesubt nu erau vizibile din locul în care se afla ea, Lottie aproape că le putea simţi fălcile cu dinţi ascuţiţi şi scânteietori căscându-se larg să-i prindă pe cei nepăsători sau cutezători.

Hayden studia documentul pe care îl ţinea în mână şi arăta asemenea unui personaj negativ dintr-un roman gotic, cu pantalonii galben-închis, cămaşa de culoarea fildeşului descheiată la gât şi cizmele tocite. Degetele agitate ale vântului îi răvăşeau părul negru. Studiindu-i ridurile gurii, se minună că putea fi aceeaşi gură care se înmuiase într-un zâmbet tandru înainte să-i atingă buzele cu un sărut, aceeaşi gură care îi oferise atâta plăcere splendidă numai cu câteva ore mai devreme.

Simţind cum căldura o invada din obraji până în alte părţi trădătoare ale corpului ei, spuse:

— N-aveai nici un drept să îmi violezi intimitatea.

Hayden îşi ridică fruntea şi îi întâlni privirea provocatoare. Amândoi ştiau că brava. Potrivit legilor din Anglia, ea nu poseda nimic. Tot ce avea aparţinea soţului ei. Inclusiv trupul ei.

— Ai absolută dreptate, recunoscu el, luând-o prin surprindere. Chiar mi-e ruşine cu mine. Dar ar trebui să consideri că manierele mele proaste sunt un tribut adus talentului tău literar. Am dat peste prima pagină a micii tale capodopere din greşeală, dar, odată ce am început să citesc, am devenit atât de captivat de aventurile Ducelui Criminal şi ale neînfricatei şi tinerei lui mirese, încât nu m-am mai putut opri.

Scoase un teanc de pagini dintr-o firidă din stâncă. Cu o senzaţie de leşin, Lottie îşi recunoscu scrisul. În mod bizar, atunci se simţea mai goală în faţa lui decât se simţise cu o noapte în urmă. Când fusese preţuită şi protejată. Acum se simţea sensibilă şi neocrotită, ca şi când Hayden i-ar fi iscodit ascunzişurile cele mai adânci ale sufletului cu o lupă. Abia se stăpânea să nu înşface paginile şi să le ascundă la spate. Dădu din cap spre marginea prăpastiei.

— Sunt surprinsă că nu le-ai aruncat în vânt.

— Şi să lipsesc lumea de un asemenea talent în floare? Nu cred.

Hayden lovi manuscrisul cu un deget. O, eşti predispusă spre o alunecare ocazională în melodramă, ca în capitolul în care eroina ta îndrăzneaţă o descoperă pe faţa săracă cu duhul pe care soţul ei ticălos o ţine încuiată în mansardă, dar, în general, este un efort notabil. Ar trebui să fii mulţumită de tine.

Atunci, de ce se simţea atât de nenorocită?

— În cărţile astea există întotdeauna un suflet nefericit încuiat în mansardă, încercă să se explice. Mai ales dacă în casă nu e nicio pivniţă.

— Poate că ar trebui să iau asta în considerare, murmură el, strălucirea din privirea lui făcându-l să pară la fel de diabolic precum ducele lui Lottie.

Sătulă să se joace cu ea, izbucni:

— Ştii, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă m-ai fi dus în patul *tău.*

El îi aruncă o privire plină de reproş.

— Dar cum ai fi putut să te odihneşti cum trebuie ştiind că, în orice moment, aş fi putut să te sugrum în somn? În ciuda tonului vesel şi zeflemitor, arăta ca şi cum şi-ar fi dorit s-o sugrume chiar atunci. Deci, spune-mi, ai găsit un editor deja?

— Bineînţeles că nu!

— Dar te-ai gândit serios să găseşti.

Nu era o întrebare.

— Nu. Da. Nu ştiu! Lottie clătină din cap, disperată să-l facă să înţeleagă. Poate că m-am gândit, dar asta era înainte.

Vârând manuscrisul la loc în firida din stâncă, Hayden se ridică, cu o lucire admirativă în privire.

— Şi când te gândeşti că te-am acuzat că mă spionai pentru ziarele de scandal. Dar tu aveai un plan mult mai măreţ în cap, nu-i aşa? Astfel, nu va trebui să împarţi nimic din profit sau din glorie. Lady Oakleigh ar fi într-adevăr mândria literară a Londrei.

Lottie se uita la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Tu chiar crezi asta? Că am plănuit aşa ceva de la început? Că te-am păcălit să mă iei de nevastă numai ca să-ţi folosesc viaţa ca inspiraţie pentru un roman ridicol?

— Nu ştiu. Spune-mi tu. O atinse cu buricele degetelor pe obraz, atingerea lui făcând-o să se înfioare de căldura care îi urca pe sub piele. Vocea i se îngroşă într-un murmur catifelat. Noaptea trecută ţi s-a părut, de asemenea, o sursă de inspiraţie? A fost pentru tine un mod de a afla exact cum „se simt mâinile unui criminal pe pielea ta”?

Lottie îşi închise ochii pentru scurt timp, nefiind pregătită să îl audă folosindu-i cuvintele şi propria mângâiere drept armă împotriva ei. Dar când îi deschise, îi înfruntă privirea arzătoare cu a ei.

— Presupun că nu există nicio soluţie, nu? spuse fără ezitare,

împingându-i mâna. Am fost descoperită. Dacă vrei să ştii, în seara aceea am intrat pe furiş în casa ta, sperând că voi fi confundată cu o femeie uşoară şi acostată în faţa familiei mele şi a unei mari părţi din lumea bună din Londra. Apoi, cu reputaţia distrusă, am sperat că voi fi târâtă din sânul iubitor al celor dragi şi adusă într-un conac vechi şi friguros de la marginea lumii, unde să fiu tratată puţin mai bine decât o servitoare de către un nobil ursuz şi fiica lui răzgâiată. După ce mi-am dat seama că nobilul ursuz era încă îndrăgostit de soţia lui moartă, care avea reputaţia de a ieşi din mormânt oricând nu-i convenea ceva, am plănuit să-l ademenesc să facă dragoste cu mine nebuneşte şi pasional pe un pian. Lottie ridică vocea: Şi, exact cum bănuiai, asta făcea parte din planul meu diabolic de a-mi promova ambiţiile literare!

Hayden o privi lung un moment, un muşchi din obraz zvâcnindu-i nervos.

— Clavicordul ar fi fost suficient, sau trebuia neapărat să fie un pian?

Fără să rostească un cuvânt, Lottie smulse manuscrisul din stâncă şi se îndreptă spre marginea ei. Vântul îi răvăşise părul, eliberându-l din panglică, şi i-l arunca în faţă, aproape orbind-o.

— Nu face asta! se răsti Hayden când ea se pregăti să arunce paginile în mare. Îşi puse mâinile pe umerii ei, trăgând-o mai departe de marginea prăpastiei. Nu, spuse mai încet. Lumea literară ar putea să supravieţuiască după o asemenea pierdere, dar nu cred că vreunul din noi ar putea.

Ţinând manuscrisul la piept, Lottie se întoarse cu faţa la el.

— Am început să scriu în prima noapte când am auzit stafia, mărturisi ea. După ce m-ai informat că mariajul nostru va fi numai cu numele.

Hayden se retrase câţiva paşi, aproape ca şi cum nu avea încredere în sine însuşi să rămână lângă ea.

— Aş fi crezut că o asemenea revelaţie ar fi trebuit să fie o uşurare, mai ales că „atingerea de gheaţă" a mâinii mele era suficientă să provoace „fiori de groază oricărui inocent".

Lottie îi aruncă o privire enervată.

— Ai învăţat pe de rost întreg manuscrisul?

— Numai anumite pasaje, o asigură el, încrucişându-şi braţele la piept. Mai ales pe acelea care aveau de-a face cu „depravarea morală completă" şi cu „ferocitatea captivantă" a „înfăţişării mele diabolice".

Lottie gemu:

— Nu *a ta, a ducelui.* Ştii, e doar o bucată stupidă de ficţiune, nu o biografie.

— Aşa că orice asemănare dintre Marchizul Ucigaş şi Ducele tău Criminal este pur întâmplătoare? întrebă el, cu o sprânceană arcuită

care îl făcea să pară destul de sardonic.

Înghiţi în sec, încercând să nu se simtă jenată.

— Ei bine, e posibil să fi împrumutat câteva elemente din viaţa ta ca să îmbogăţesc povestea, dar sunt sigură că tu nu ţi-ai vândut niciodată sufletul diavolului ca să îţi câştigi imunitatea pentru toate crimele făcute.

— Ar fi unii care ar putea să te contrazică, spuse uşor, orice nuanţă de batjocură dispărând din vocea lui.

Lottie îl privi şi o urmă de speranţă îşi croi drum prin valul de remuşcare. Poate că nu era prea târziu să îşi ispăşească păcatele. Cu manuscrisul încă la piept ca o pavăză, făcu un pas spre el.

— Atunci, de ce nu mă laşi să le demonstrăm că se înşală?

Hayden îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— Ce-mi ceri, de fapt?

Lottie inspiră adânc, dorindu-şi să fie măcar pe jumătate la fel de neînfricată ca eroina ei.

— Îţi cer să mă laşi să spun societăţii varianta *ta* a poveştii – cea pe care ziarele de scandal nu o vor tipări vreodată.

Privirea pe care Hayden i-o aruncă era aproape compătimitoare.

— E cam târziu să-l reabilităm pe Ducele Criminal, nu crezi?

— Niciodată nu e prea târziu, spuse ea. Făcând încă un pas spre el. Nu dacă are pe cineva care să creadă în el.

Hayden se crispă:

— Te-am acuzat că eşti înclinată spre melodramă, milady, nu spre sentimentalism trist.

Lottie simţi o suferinţă năprasnică. Deci era din nou „milady” în loc de „draga” sau „încântătoarea Lottie”? Dar ideea că era pe cale să piardă ceva şi mai preţios o făcu să prindă curaj.

— Nu vorbesc de mântuirea monstrului Frankenstein. Ci de răzbunarea unui om care a fost acuzat pe nedrept că a omorât-o pe femeia pe care o iubea mai mult decât viaţa însăşi.

Deşi Lottie reuşi să rostească vorbele fără să clipească, acestea îi înjunghiară precum lama unui cuţit inima delicată.

Înjurând în barbă, Hayden se duse spre marginea stâncii, la câţiva paşi de ea. Stătea uitându-se în gol, peste valurile acoperite de spumă, cu profilul la fel de mohorât ca şi cerul. Lottie se întoarse spre el.

— Tot ce am nevoie ca să îţi reabilitez numele este adevărul despre moartea lui Justine. Le-ai spus autorităţilor că a fost un accident. Era drogată cu laudanum? A plecat din casă şi s-a pierdut în negură? S-a împiedicat de o stâncă instabilă sau de tivul rochiei? Tot ce trebuie să faci e să-mi spui ce s-a întâmplat în noaptea aceea pe stânci. Lasă-mă să-ţi ofer finalul fericit pe care-l meriţi!

Se întinse să-l ia de braţ, fiind încredinţată că, dacă l-ar fi atins, ar fi putut să-l facă să cedeze. După noaptea trecută, refuza să creadă că

mâinile capabile de o asemenea tandreţe ameţitoare ar fi fost în stare să împingă o femeie fără apărare spre moarte.

Când degetele ei îi atinseră mâneca, el se întoarse brusc şi o apucă de umeri cu mâini ferme şi nemiloase, care o împingeau înapoi spre marginea prăpastiei.

— Spui că vrei adevărul, milady, dar dacă adevărul nu ne va da nici unuia dintre noi un final fericit? Atunci ce facem?

Cu călcâiele care se luptau să se agaţe de stâncile nesigure, târând câteva pietre să se prăbuşească în abisul de sub ea, Lottie bătu în retragere de lângă soţul ei. Înfricoşată de întunecimea din privirea lui. Regretă imediat, dar era prea târziu. Masca lui mult prea familiară de prudenţă coborâse deja pe chipul lui.

Îndepărtând-o de marginea stâncii, Hayden îi dădu drumul, netezind urmele pe care i le lăsase când o prinsese de braţe.

— Du-te înapoi la Londra cu Ned, Lottie, şi termină-ţi povestea, spuse aspru. Dă-i ducelui pedeapsa binemeritată. Salvează-ţi eroina cutezătoare din ghearele lui şi dă-i un erou care îi merită atenţiile. Dar, te rog, nu mă ruga să-ţi ofer ceva ce nu pot.

Rostind aceste cuvinte, Hayden se întoarse şi se îndreptă cu paşi mari spre casă, lăsând-o pe Lottie cu paginile şifonate strânse la piept.

Ziua în care Lottie părăsi conacul Oakwylde era foarte asemănătoare cu aceea în care sosise. O mulţime de nori ca de plumb se îngrămădeau deasupra mlaştinii în timp ce un vânt rece agita marea plină de valuri spumegânde, care formau vârtejuri. Dacă n-ar fi fost urma uşoară de verdeaţă care acoperea dealurile şi copacii, Lottie ar fi putut să creadă că primăvara nu fusese decât un vis, la fel de frumos şi de trecător ca noaptea pe care o petrecuse în braţele lui Hayden.

Deşi servitorii se adunaseră pe alee să îşi ia la revedere, nu era nici urmă de Hayden sau Allegra. În timp ce Meggie îşi tampona ochii cu şorţul, Giles stătea la fel de băţos şi atent, cu cravata scrobită, dar cu colţurile gurii arcuite în jos. Când Martha începu să se smiorcăie, domnişoara Cavendish scoase o batistă din buzunar şi i-o întinse, cu gura ca o linie dreaptă, dar cu ochii deosebit de luminoşi.

Ned le însoţi pe Harriet şi Lottie la trăsura care le aştepta, dar nici măcar lui nu-i venise în minte o glumă ironică menită să mai însenineze atmosfera. Chiar când o ajuta pe Harriet să urce în trăsură, Allegra îşi făcu apariţia fugind de după colţul casei, cu domnişoara Terwilliger şchiopătând în urma ei. Spre uşurarea lui Lottie, bătrâna guvernantă arţăgoasă hotărâse să rămână la conac, dându-şi seama că fata avea nevoie de ea atunci mai mult decât oricând.

Allegra se opri împleticindu-se în faţa lui Lottie, ţinând în mână păpuşa lui Lottie.

— Poftim, spuse ea, împingând păpuşa în braţele lui Lottie. Ia-o tu, te rog. Înghiţi în sec, arătând cât de greu se abţinea să nu plângă. Nu vreau să fii singură-singurică.

Lottie netezi cu blândeţe un fir pârlit din părul păpuşii înainte să i-o dea înapoi Allegrei.

— Nu i-a plăcut niciodată la Londra. Spunea mereu că e prea înăbuşitor şi prea civilizat pentru o regină a piraţilor. Aş prefera să ai tu grijă de ea până mă întorc. Trăgând fata într-o îmbrăţişare puternică, Lottie îi şopti la ureche: Mă voi întoarce. Promit.

Lottie se îndreptă, lăsând fata în mâinile noduroase, dar capabile ale domnişoarei Terwilliger. Dându-i bastonul unui valet, bătrâna doamnă îşi odihnea mâinile pe umerii Allegrei, forţând-o să stea dreaptă şi mândră.

Ned întinse o mână înmănuşată, cu o expresie posomorâtă, Lottie îi acceptă ajutorul şi urcă în trăsură, aşezându-se pe locul de lângă coşul ei cu pisici, în timp ce Ned stătea lângă Harriet. Când ajunsese la conacul Oakwylde, cu câteva săptămâni în urmă, inima îi tânjea după casa familiei sale. Acum că se întorcea acasă, îşi lăsa inima în urmă.

Când trăsura se puse în mişcare, se aplecă pe geam şi aruncă o ultimă privire spre conac. Deşi ferestrele cu menouri nu reflectau altceva decât cerul încărcat de nori, ea putea să simtă că Hayden era acolo – privind şi privind. Pentru moment, nu îi dăduse altă alternativă decât să-l lase cu stafiile lui.

— Dacă l-ai iubit vreodată Justine, şopti ea cu înverşunare, închizând ochii, atunci eliberează-l.

Sunetul care îi răsună în urechi ar fi putut fi ţipătul unui pescăruş rotindu-se deasupra valurilor sau râsetul unei femei care susura în vânt.

Capitolul 19

Poate că nu era prea târziu să-mi dau sufletul la schimb cu al lui…

— Mătuşa Lottie a venit acasă! Mătuşa Lottie a venit acasă! În timp ce Lottie cobora din trăsură în faţa reşedinţei Devonbrooke, ţipătul bucuros al nepoatei ei o întâmpină de la o fereastră de la etaj. Uşa de la intrare se deschise şi familia ei ieşi în grabă, toţi râzând şi vorbind în acelaşi timp.

Vreme de câteva minute, se instală haosul, în timp ce o acopereau de sărutări şi o striveau în îmbrăţişări.

Laura radia, iar Sterlin o ridică pe Lottie şi o învârti într-un cerc mare. Unchiul Thane şi mătuşa Diana fuseseră invitaţi la cină, aşa că gemenii şi câinii lor se adăugau confuziei zgomotoase, zbenguindu-se la picioarele tuturor. Când Lottie auzi un scheunat strident, îşi mişcă repede piciorul, neştiind de călcase pe vreun câine sau vreun bebeluş.

George o înghionti în spate, rânjind ca un om beat.

— N-am crezut vreodată că-mi va fi dor de sporovăiala ta, surioară, dar trebuie să recunosc că, de când ai plecat, a fost extraordinar de plictisitor pe aici.

— Eu n-am auzit asta, răspunse Lottie, dând din cap înspre tovarăşul ei de călătorie, care o ajuta pe Harriet să coboare din trăsură. Sir Ned mi-a spus că ai curtat o anumită balerină roşcată în ultimele două săptămâni.

Încruntându-se spre Ned, George se înroşi până la rădăcina părului său brunet.

— Prostii! Mai degrabă ea m-a curtat pe mine!

— Mătuşă Lottie! Mătuşă Lottie! Nicholas, care avea opt ani, o trase de mâneca jachetei. E adevărat ce se spune despre Cornwall? Sunt uriaşi înspăimântători care îşi curăţă dinţii cu oase de copii?

— N-aş spune asta Nicky. Lottie scoase o şuviţă de păr negru şi ondulat din ochii căprui ai nepotului ei. Uriaşii din Cornwall mănâncă şi oasele. Poţi să îi auzi cum le ronţăie în mijlocul nopţii, când vrei să dormi.

Când scânci de plăcere, sora lui de nouă ani îşi dădu ochii peste cap.

— Băieţii sunt aşa de prostuţi. Toată lumea ştie că nu există uriaşi în Cornwall. Şi nicăieri, de altfel.

— Ai dreptate Ellie, spuse Lottie, păstrându-şi o expresie foarte serioasă pe faţă. Dar asta e adevărat numai pentru că monştrii marini i-au mâncat pe toţi.

— Vezi! ţipă Nicholas. Ţi-am spus că în Cornwall sunt monştri

marini! Fluierând a triumf, o trase scurt pe sora lui de una dintre buclele ei aurii.

Sărind de bucurie mai departe de ea, unchiul Thane culese de pe jos şi un căţel, şi pe unul din gemeni ca să nu se lovească.

— Vai de tine, obrăznicătură…

Abandonând orice pretenţie de sofisticare, Ellie îşi luă zborul după fratele ei, fugărindu-l până la aleea umbrită de copaci. În timp ce Lottie se uita lung după ei, Laura îşi strecură un braţ pe după talia ei.

— De ce eşti atât de melancolică? Nu poţi să-mi spui că ţi-a fost dor de ciondănelile lor constante.

— Mă gândeam numai cât de mult mi-ar plăcea să îi prezint cuiva.

— Fiicei tale?

Dându-şi seama că nu se gândise niciodată aşa la Allegra, Lottie simţi un nod în gât.

— Da, spuse ea uşor. Fiicei mele.

Sterling se uită spre trăsură puţin încurcat.

— Şi unde e soţul tău cel îndrăgostit nebuneşte? Dacă e ghemuit în trăsură, de teamă că-l împuşc, ar trebui să-i spui că Addison mi-a încuiat pistoalele în cutia lor.

Lottie respiră cât de adânc îi permise corsetul. De acel moment îi fusese cel mai teamă. Afişându-şi un zâmbet vesel, se întoarse spre cumnatul ei.

— Din păcate, Hayden nu a putut să mă însoţească în această călătorie. E destul de ocupat cu treburi pe lângă moşie în această perioadă a anului. Dar a insistat să vin eu oricum. Ştie cât de mult mi-aţi lipsit şi nu voia să mă lipsească de compania voastră.

Sterling râse pe înfundate.

— Din ce am înţeles din scrisorile tale, e chiar înnebunit după tânăra şi frumoasa lui soţie. Sunt surprins că puteţi suporta să staţi despărţiţi mai mult de o zi.

George chicoti.

— Sau o oră.

George, spuse Laura uşor, aşezând o mână drept avertisment pe braţul fratelui său, studiindu-i chipul lui Lottie.

Lottie simţea cum zâmbetul îi şovăia pe buze. Nu vărsase nicio lacrimă de când părăsise Oakwylde, dar acum începea să simtă o împunsătură în spatele pleoapelor. Dureros de conştientă că Sir Ned îi arunca o privire plină de compasiune, spuse:

— Desigur că e o povară îngrozitoare pentru noi să fim despărţiţi pentru orice perioadă de timp. Sunt sigură că va fi la fel de pierdut fără mine, cum voi fi şi eu fără el.

Orb la nefericirea crescândă a surorii lui, George o bătu uşor pe umăr.

— Acum că îl ai pe bietul om în mrejele tale, cât de mult te va lăsa

să stai cu noi?

— Mi-e teamă că pentru totdeauna, pufni Lottie, izbucnind în plâns şi aruncându-se în braţele Laurei.

Singură în sfârşit, Lottie stătea în fostul ei pat, cu un munte de perne albe ca zăpada umflate la spatele ei. Deşi afară era o seară înmiresmată de vară, un foc tihnit ardea în cămin, încălzind camera spaţioasă. Cookie băgase şi o cărămidă încălzită, învelită în flanel pe sub păturile de la capătul patului ca să îi încălzească degetele de la picioare. Dovlecel şi domnul Wiggles se uitau acum unul la altul. Încercând să-şi dea seama cine va avea privilegiul de a se întinde peste maldăr.

Cândva, Lottie ar fi profitat fără ruşine de răsfăţurile familiei, dar în seara aceea nu simţise decât uşurare când Laura îi gonise într-un final pe toţi din cameră. Nu credea că mai putea suporta niciun minut din gesturile de cloşcă pline de înţelegere ale Dianei şi ale lui Cookie, sau ameninţările lui Sterling, George şi Thane că-l vor vâna pe canalie şi-i vor smulge inima din piept pentru că o făcuse să plângă.

Laura fusese ultima care plecase din cameră, strângând-o uşor pe Lottie de mână înainte de a-i da asigurări:

— Când vrei să vorbeşti, sunt aici.

Aruncând înapoi greutatea înăbuşitoare a cuverturii, Lottie sări din pat. Oricât de plăcute erau dezmierdările familiei ei, nu mai era o fetiţă. Trecuse de vârsta când o inimă frântă putea fi vindecată cu o ceaşcă de ciocolată caldă şi o bucată aburindă din turta dulce a lui Cookie.

Nu-i luă mult să găsească ce căuta. Caseta de scris fusese ultimul lucru pe care îl îndesase în valiza ei pregătită în grabă.
Se aşeză la capătul patului, cu picioarele ridicate ca să nu iasă
Mirabella de sub pat şi să i le atace, şi deschise caseta. Înghesuise paginile din manuscris înapoi fără nicio consideraţie, fără să-i pese dacă se şifonau sau se rupeau.

Dacă Hayden nu le-ar fi găsit, ar fi putut să se afle chiar atunci în camera marchizei de Oakwylde, în aşteptarea plăcerii oferite de soţul ei. Lottie îşi închise ochii pentru o clipă dureroasă, ştiind că mâinile îndemânatice ale lui Hayden şi gura lui atât de dibace s-ar fi asigurat că plăcerea lui era şi a ei.

Deschizând ochii, se uită în jos la manuscris. Proza ei strălucită părea acum nimic mai mult decât capriciile unui copil răsfăţat căruia i se spusese că orice mâzgăleală era o capodoperă. În timp ce răsfoia paginile, scrâşnetul insinuant din vocea lui Hayden o bântuia mai categoric decât orice stafie.

„— E cam târziu să-l reabilităm pe Ducele Criminal, nu crezi?

— Niciodată nu e prea târziu. Nu dacă are pe cineva care să creadă

în el.”

Dar nu crezuse în el. Nimeni nu o făcuse. Nici ziarele de scandal, nici lumea bună, nici măcar propria fiică. Iar ea se dovedise la fel ca restul lumii, cerându-i un adevăr pe care îl ştia deja în inima ei.

Deodată Lottie ştiu de ce atenţia familiei ei o făcuse să se simtă stingherită. Nu le merita mila, aşa cum Hayden nu le merita dispreţul. Şi ea era la fel de vinovată ca şi el de despărţirea lor.

Ştiu, de asemenea, ce trebuia să facă. Scoţând paginile din caseta ei de scris, le adună în braţe. Nu distrusese niciodată nici o iotă din scrierile ei, dar acum paşii îi erau fermi în timp ce se ridica din pat şi se îndrepta spre focul din cămin. Ţinu paginile lipite de inimă pentru un moment extrem de scurt, apoi le aruncă în flăcările care dansau.

Nu zăbovi să le privească arzând. În schimb, se întoarse spre caseta ei de scris şi scoase o foaie goală, un toc şi o călimară nouă de cerneală. Folosind caseta pe post de birou improvizat, se sprijini de perne şi începu să scrie, mâna zburându-i pe pagină ca şi cum ar fi prins aripi.

— Ce naiba crezi că face acolo? Sterling stătea cu mâinile în şolduri, privind încruntat tavanul din salon. Arde lampa până în zori, se îmbracă precum o servitoare. Îşi ia toate mesele în cameră.

— Cel puţin mănâncă, sublinie Laura de pe locul ei de pe canapea. Netezi ghergheful pe care îl cosea peste genunchi. Cookie jură că toate tăvile se întorc la bucătărie goale.

— Nu sunt îngrijorat pentru apetitul ei. Ci pentru starea ei de spirit. S-a întors la Londra de aproape două luni şi nu a participat la niciun ceai sau la vreo serată. Bietul George este atât de plictisit de compania domnişoarei Dimwinkle, încât e pe punctul de a-şi smulge părul din cap. Sau pe al ei. Şi totuşi Lottie refuză să iasă din casă, iar singurul musafir pe care îl primeşte e nemernicul ăla de Townsend. O încruntătură mâhnită îi înnegura fruntea. Nu ne-a spus niciodată de ce Oakleigh a izgonit-o. Doar nu crezi că…

— Nu, nu cred. Laura împunse acul cu fermitate în material. Nici tu nu ar trebui să gândeşti asta. Lottie e capricioasă, dar inima ei n-a fost niciodată nestatornică.

— Dacă aş fi ştiut că ticălosul ăla o va trimite înapoi cu inima frântă, l-aş fi împuşcat pe loc. Trecându-şi o mână prin părul lui roşcat, Sterling oftă. Nu ştiu cât mai pot îndura tot acest mister. Mi-aş dori numai să aibă încredere în noi.

Laura se ridică şi-l luă cu blândeţe de mână.

— Ai răbdare dragostea mea, spuse ea, uitându-se în tavan tot cu o privire enigmatică. Poate chiar asta face.

— Mătuşă Lottie! Mătuşă Lottie!

Punând tocul deoparte, Lottie oftă. Poate că era capabilă să uite de tot restul lumii când scria, dar îi era imposibil să ignore ţipătul voios al nepotului ei. Vorbea mereu răstit, dar avea şi un urlet special, păstrat pentru ocazii speciale.

Frecându-şi şalele, se ridică de la masa ei de scris şi se grăbi spre fereastră, ajustând faldurile voluminoase ale şorţului lui Cookie. Renunţase la orice speranţă de a mai curăţa vreodată toată cerneala de sub unghii, dar avea încă destulă mândrie cât să-şi protejeze rochiile drăguţe.

Deschise fereastra şi se aplecă peste ea, clipind în soarele puternic al după-amiezii care o orbea. Nu putuse să doarmă decât trei ore cu o noapte în urmă şi se simţea ameţită ca o omidă care ieşea din coconul ei. Îl văzu într-un final pe nepotul ei atârnând de cea mai joasă cracă a ulmului care umbrea aleea largă, încadrată de copaci.

— Ce s-a întâmplat Nicky? Ai mai prins o altă gânganie strălucitoare?

Rânjind, băiatul arătă cu degetul spre stradă.

— De data asta am prins o trăsură strălucitoare!

Lottie privi cu ochii mijiţi vehiculul parcat în faţa casei. Desigur, o trăsură cu blazon nu era o privelişte neobişnuită în acel colţ elegant al Londrei. Sterling avea vreo şase în spaţiul lui pentru trăsuri. Dar niciuna nu avea ca blazon un stejar care îşi întindea crengile gravate pe uşile lăcuite.

Inima lui Lottie începu să bată frenetic.

În clipa următoare, zbura pe scările mari, scoţându-şi şorţul lui Cookie din mers. Îl împinse în mâinile unei menajere speriate la capul scărilor, apoi se grăbi spre lacheul mirat de la uşă.

— Ieşiţi în oraş, milady? Să vă aduc…?

Fără să dea vreun semn că ar încetini, acesta îi deschise uşa, temându-se, desigur, să nu se lovească de ea. Lottie se împletici şi se opri la stâlpul din faţă, înfigându-şi iute o buclă răzleaţă înapoi în panglică.

Dacă n-ar fi însoţit-o persoana îmbrăcată în negru, Lottie poate că nu ar fi recunoscut-o pe copila care cobora din trăsură. Domnişoara Terwilliger se sprijinea puternic în bastonul ei, iar fata stătea dreaptă şi mândră, cu bonetă şi rochie albastre şi fermecătoare. Părul îi era strâns în cosiţe negre strălucitoare, în ciuda înclinării mândre a bărbiei, îşi ţinea strâns păpuşa în braţe, cu pumnul încleştat, neştiind dacă va fi binevenită.

— Allegra!

Lottie fugi pe scările din faţă şi o luă pe fiica lui Hayden în braţe. În timp o strângea la piept, ar fi putut jura că mirosea a mlaştinile din Cornwall – acel miros subtil de vânt sălbatic şi verdeaţă. Lottie inspiră adânc, rugându-se să simtă şi o urmă de tamariscă.

— Uită-te la tine! Ţinând-o pe Allegra de umeri. Lottie o îndepărtă puţin pe fată să o privească. Pot să jur că ai mai crescut vreo doi centimetri în tot atâtea luni!

Domnişoara Terwilliger pufni:

— Asta n-ar trebui să te surprindă. Majoritatea copiilor cresc puternici pe baza unor doze strict egale de afecţiune, disciplină şi aer curat.

Lottie se uită peste umărul Allegrei spre trăsură, fără să poată ascunde cu totul speranţa care-i mijise în suflet.

— În mod sigur n-aţi călătorit atâta drum fără escortă, nu-i aşa?

În loc să răspundă. Allegra căută în săculeţul prins în jurul încheieturii şi scoase o bucată de hârtie. I-o întinse lui Lottie.

— E pentru tine. L-a sigilat înainte să-l pot citi.

Cu inima frântă, Lottie luă bileţelul şi îşi trecu unghia degetului mare peste locul lipiturii, desfăcând sigiliul din ceară al soţului ei. Îl despături încet.

Milady, spunea scrisul îngrijit al lui Hayden. *Fiica mea nu a făcut altceva decât să fie abătută de când ai plecat. Înfăţişarea ei posacă a început să dăuneze serios poftei mele de mâncare. Ai grijă, te rog, de ea.* Adăugase ca post-scriptum: *Ai fost oricum o mamă mai bună pentru ea, decât i-am fost eu tată.*

Când îşi coborî privirea din bilet, Allegra o privea cu ochi albaştri şi imploratori.

— A rămas singur acum. Sunt îngrijorată pentru el.

— Ştiu, scumpo, şopti Lottie, luând copila în braţe. Şi eu sunt.

Ar fi putut să rămână aşa pentru mult timp dacă Ellie nu ar fi apărut dintr-un colţ al casei exact în momentul în care Nicholas coborî din copac şi ateriză chiar în faţa lor.

— Acum de ce mai urli? îl întrebă Ellie pe fratele ei, împungându-l în umăr. Într-o bună zi o să iei foc, şi nimeni nu o să arunce o găleată de apă peste tine pentru că mereu ţipi din te miri ce motiv.

Înainte ca Nicky să răspundă răstit, Ellie le zări pe vizitatoare. Allegra se holba direct la ea, uluită să se găsească faţă-n faţă cu replica vie a păpuşii din braţele ei.

Uitându-se la păpuşă, Ellie îşi puse mâinile în şolduri şi îşi aruncă pe spate buclele aurii, cu nasul cârn în vânt.

— De unde ai luat asta? Pe *mine* mătuşa Lottie nu mă lăsa niciodată să mă joc cu ea.

Spre surprinderea lui Lottie, în loc să se răţoiască la nepoata ei, Allegra fugi la trăsură şi luă păpuşa pe care i-o dăduse tatăl ei.

— Uite, spuse ea, împingând frumuseţea cu plete negre ca pana corbului în braţele lui Ellie. Poţi să te joci cu ea dacă vrei.

Ellie analiză păpuşa, apoi se uită pe furiş la Allegra, surprinsă de asemănarea stranie. Deşi era mai mică decât Allegra cu cel puţin un an, oftă într-un final şi spuse:

— Ei bine, sunt prea mare ca să mă mai joc cu păpuşile, dar, dacă insişti, presupun că nu fac niciun rău. Vrei să-mi vezi pisicile? Am şase în camera mea. Nu le place de nimeni în afară de mine, dar poate că te lasă să le mângâi dacă le spun că e în regulă

— Am şi eu pisici, spuse Allegra, fugind înapoi spre trăsură ca să ia un coş împletit. Deschise capacul şi patru feţe cu mustăţi ieşiră la iveală.

Recunoscând pisicile pe care i le dăruise lui Hayden, Lottie ştiu că Allegra nu exagerase. Tatăl ei era acum cu adevărat singur.

Când fetele se îndepărtară ţinându-se de mână, fiecare cu câte o replică a celeilalte în cealaltă mână, Nicholas rămase uitat pe caldarâm. Îşi încreţi nasul pistruiat şi spuse cu dezgust:

— Fetele astea!

Lottie îi ciufuli părul.

— Nu sunt nici pe departe atât de plăcute ca gângăniile, nu-i aşa? Dacă fetele s-au hotărât să se joace cu păpuşile şi pisicile lor, de ce nu o însoţeşti pe domnişoara Terwilliger în casă şi n-o rogi pe mama ta să pregătească două camere de oaspeţi?

Târşâindu-şi picioarele, Nicky făcu întocmai. În timp ce el şi guvernanta dispărură în casă, Lottie desfăcu încă o dată biletul, mângâind uşor cu buricele degetelor cuvintele lui Hayden.

— O să am grijă de ea, şopti. Şi o să am grijă şi de tine. O să vezi.

Vârând bileţelul în buzunarul fustei, se grăbi să urce scările de la intrare, mai nerăbdătoare ca niciodată să se întoarcă la scris.

O adiere îngheţată de vânt tomnatic se simţea prin ferestrele cu frontoane ale casei cu patru etaje, amestecându-se cu mirosul înţepător de funingine care venea din căminele din apropiere. Lottie îşi ţinea mâinile înmănuşate împăturite peste săculeţul ei ca să nu se mai mişte, trădându-i nerăbdarea. Nu-i venea să creadă că stătea în birourile Editurii Minerva.

Frecventase des biblioteca şi librăria de la primul etaj a legendarei edituri din clădirea de cărămidă, dar nu îndrăznise niciodată până atunci să intre în sanctuarul din interior. Aici, în acel loc magic şi puţin lăsat în paragină, unde aerul era parfumat cu arome îmbătătoare de praf, cerneală, piele şi hârtie, visul ei putea fi legat şi vândut ca să ofere ore nesfârşite de plăcere. Poate că şi doamna Eliza Parsons însăşi stătuse cândva chiar pe acelaşi scaun, în timp ce aştepta emoţionată verdictul editorului asupra *Avertismentului misterios* sau a *Castelului din Wolfenbach*.

Ned se lungi în scaunul din piele din faţa lui Lottie, bătând ritmic

cu bastonul în podeaua din lemn de esenţă tare. Prinzându-i privirea, se opri.

— Ştii, nu e prea târziu să plecăm de-aici. Eşti absolut sigură ca asta vrei să faci?

Ea dădu din cap, încuviinţând.

— *Trebuie* să fac asta.

— Îţi dai seama că ar putea să mă strângă de gât pentru că am permis să se întâmple asta? Asta dacă nu o face cumnatul tău mai întâi.

Lottie îşi încreţi nasul, făcând o grimasă.

— E un risc pe care sunt gata să mi-l asum.

Îşi îndreptară amândoi umerii când uşa din spatele biroului se deschise. Un bărbat chel şi gârbovit intră în cameră, cu un manuscris la subsuoară. Purta o redingotă simplă, o cravată mâncată de molii şi o vestă şi nişte pantaloni cu imprimeuri care nu se potriveau. Lui Lottie i se păru cumva încurajator că unghiile tăiate cu atenţie aveau marginile pătate de cerneală.

Lăsându-se în scaunul din spatele biroului, aşeză manuscrisul în faţa lui, apoi îşi scoase ochelarii ca să îşi şteargă ochii.

— Haideţi, domnule Beale, spuse Lottie pe jumătate râzând. Sigur n-a fost chiar atât de prost.

Editorul îşi pişcă baza nasului, apoi îşi puse ochelarii la loc.

— Dragă doamnă, spuse, uitându-se fix la ea cu o privire sinceră, ştiţi desigur foarte bine că aici la Minerva nu publicăm de obicei acest soi de roman. Cititorii noştri sunt obişnuiţi cu un mai mare… cum să-i spun? Îşi aşează degetele sub bărbie… Spirit îl *senzaţionalului.*

Ned se ridică.

— Ne pare foarte rău că v-am irosit timpul, domnule. Sper că ne veţi ierta pentru…

Uitându-se lung la el, Lottie îşi drese glasul. Oftând, el se aruncă iar în scaun. Ea se aplecă spre birou, încercând să-l farmece pe editor cu cel mai cald zâmbet al ei.

— Fiind una dintre cititoarele cele mai fidele ale Editurii Minerva, pot să vă asigur că ştiu foarte bine ce publicaţi *de obicei.* Dar în asemenea circumstanţe, speram că măcar veţi lua în considerare manuscrisul meu. Desigur, nu puteţi să negaţi că ar fi un demers profitabil pentru firma dumneavoastră.

— Dar cu ce preţ? Trebuie să vă daţi seama că publicarea acestei lucrări vă va aduce în mod sigur o anume notorietate ca autor. Numai dacă sunteţi dispusă să publicaţi sub un pseudonim…

— Nu, spuse Lottie ferm, aşezându-se iar cu spatele lipit de scaun. În niciun caz. Vreau ca numele meu să fie primul lucru le care îl vede cititorul atunci când el sau ea ia cartea în mână.

Domnul Beale clătină din cap, trist.

— Am căutat o soluţie, dar pur şi simplu nu văd cum am putea proceda.

— Vă rog să nu ne refuzaţi atât de uşor, îl rugă ea fierbinte, nemaiputând să îşi ascundă disperarea în spatele unui zâmbet amabil. Calitatea scrierii mele e posibil să nu se ridice la standardele dumneavoastră înalte, dar cred că dacă mai tăiem drastic din text şi mai facem nişte revizuiri mari…

Vocea i se stinse treptat. Editorul clipea spre ea, ca şi cum ar fi văzu cum îi ieşea o altă mână. Schimbă o privire uimită cu Ned.

— M-aţi înţeles greşit, doamnă. Domnul Beale îşi odihnea uşor o mână peste manuscrisul ei, ochii căprui umezindu-i-se din nou. Aceasta este una dintre lucrările de ficţiune cele mai emoţionante pe care le-am citit vreodată. L-aş provoca şi pe cel mai cinic dintre cititorii noştri să o termine fără să i se umezească ochii de emoţie, şi cu inima rece faţă de durerile unui seamăn. Nu sugeram că această carte este *sub* standardele noastre, ci *mult peste* ele, potrivită pentru o editură mult mai renumită decât a noastră.

Lottie se uita la el cu gura căscată, nevenindu-i să creadă ce auzea, întrebându-se dacă nu adormise cumva şi era într-un vis. Nu îşi dădu seama că lacrimile îi curgeau pe obraji decât atunci când Ned îi întinse o batistă.

— Dar prefer editura dumneavoastră mai presus de oricare alta, spuse ea, aruncând încă o privire degetelor lui pătate de cerneală. Aţi dori totuşi să o publicaţi?

Domnul Beale încuviinţă, un zâmbet întinzându-se pe faţa lui prelungă.

— Ar fi o plăcere şi o onoare pentru noi.

— Ai auzit, Ned? Se întoarse spre prietenul ei, râzând printre lacrimi. O să fiu faimoasă!

Capitolul 20

Puteam să simt în ceafă răsuflarea de gheaţă a Diavolului…

Un vânt aducător de nenoroc sufla prin conacul Oakwylde.

Venise bătând prin mlaştini şi pe sub cămine, otrăvind orice suflare cu asprimea lui. Smulgea frunzele din copaci cu gheare nemiloase, lăsându-le complet golaşe. Curăţa orice urmă de vară până când acel anotimp scurt păru doar un vis.

Unii spuneau că, dacă ieşeai din casă şi îţi mişcai capul într-un anumit fel, puteai chiar să auzi cum, în depărtare, băteau clopotele jefuitorilor care, cu un secol în urmă, atrăgeau nave nevinovate spre pieirea lor pe stâncile ascuţite. Alţii şopteau că era acelaşi vânt care sufla în noaptea în care prima soţie a stăpânului căzuse şi-şi găsise moartea, acelaşi vânt care adusese plânsetele lui de agonie la urechile lor.

Servitorii se încuiară din nou în camerele lor imediat ce se lăsa întunericul. Acum nu le mai era frică sa întâlnească o stafie pe coridoarele întunecate, ci un bărbat. Deşi îşi petrecea zilele închis în birou, stăpânul hoinărea pe coridoarele conacului la orice oră din noapte, înfăţişarea lui sălbatică şi ochii mistuiţi făcându-l să pară prea puţin muritor.

Deşi nu se auzea nicio melodie, fantomatică sau altfel, din salonul de muzică după ce îşi izgonise soţia şi fiica, servitoarele tot erau îngrozite să intre în cameră. Niciuna nu putea scăpa de senzaţia sinistră că era urmărită. Se tot învârteau pe acolo, cu inima în gât, şi deodată se trezeau singure cu portretul primei Lady Oakleigh. Una dintre fetele tinere jura că, în timp ce ştergea pianul de praf, un nor sufocant de iasomie ieşise din clape, făcând-o să se împleticească afară din cameră, luptându-se să-şi recapete suflul. După ce o statuetă de porţelan zbură pur şi simplu de pe cămin, de-abia ratând capul lui Meggie, nici ciupiturile Marthei sau ameninţările cu concedierea pe loc ale doamnei Cavendish nu o putuseră forţa pe vreuna dintre servitoarele îngrozite să mai intre vreodată în camera aceea.

Lacheii începură să se plângă lui Giles de aerul îngheţat de pe anumite coridoare. Fugeau să se încălzească la focul din bucătărie, cutremurându-se cuprinşi de fiori.

Când Martha îl informă fără nicio tragere de inimă pe Hayden de temerile crescânde ale servitorilor, el sugeră ca ea să angajeze servitori mai puţin superstiţioşi. Nu mai credea în stafii. Tocmai când avea nevoie mai mult de compania lor, acestea îl părăsiseră.

Deşi o trimisese departe pe Allegra cu aproape patru luni în urmă,

el insista ca servitoarele să ţină o lampă aprinsă în camera ei toată noaptea. Obişnuia să deschidă uşor uşa şi se aştepta să o vadă stând acolo, îmbujorată de somn şi cu păpuşa lui Lottie cuibărită în braţe. Dar patul ei era mereu rece şi gol.

Hoinărea în zorii zilei pe la uşile salonului, sperând să audă clinchet de ceşti de ceai, ecoul unui râset ascuţit sau vreo fărâmă dintr-un cântec scoţian ridicol. Dar tot ce auzea era tăcere.

Rătăcirile lui fără scop îl conduceau în cele din urmă spre etajul al treilea al casei, în dormitorul lui Lottie. Prima dată când împinsese uşa, fusese surprins să vadă că îşi lăsase mai toate lucrurile în urmă. Poate pur şi simplu împachetase în grabă, îşi spusese trist, disperată să scape de el. Văzuse teama din ochii ei când o înşfăcase în acea zi pe stâncă. Era o teamă pe care nu dorise să o mai vadă vreodată în viaţa lui în ochii unei femei. Şi mai ales nu în ochii ei.

Umbla prin camera ei, bântuit nu de stafii, ci de felul în care îşi încreţea nasul când râdea; de felul în care părul îi strălucise ca razele soarelui topite când zburase pe alee pe velocipedul ei; de ţipetele uşoare, frânte, lipite de gura lui când o trimisese pe culmile plăcerii într-o uitare dulce de sine. Deşi ştia că ar fi trebuit să le pună pe Martha şi pe doamna Cavendish să îi împacheteze lucrurile şi să le trimită la Londra, el închidea pur şi simplu uşa în urma lui în fiecare noapte, lăsând totul exact la fel cum fusese când plecase ea.

În primele săptămâni după ce murise Justine, Hayden aflase cât de periculos era să caute alinare în fundul unei sticle. Totuşi, într-o noapte târziu, se împletici trecând de o uşă franţuzească din birou, ţinând strâns de gât o sticlă de vin de Porto desfăcută, îşi îndreptă paşii peste stânci, deloc stăpân pe picioarele lui, până când se trezi şovăind pe marginea prăpastiei, ascultând marea izbindu-se jos de stânci ca un ultim vis al său. Vântul împrăştiase norii, îngăduind orbitei strălucitoare a lunii să îmbrace valurile în argintiu. Hayden sorbi din vin, apoi îşi închise ochii şi îşi depărtă braţele larg, parcă sfidând vântul şi noaptea să-l înghită.

Chiar atunci îl auzi – ecoul unei melodii îndepărtate purtate de vânt. Cântecul era dureros de dulce, irezistibil în simplitatea lui. Simţind cum sângele îi îngheaţă în vene, Hayden se întoarse uşor să se uite spre casă. De data asta nu mai erau nici Lottie, nici Allegra să aducă pianul la viaţă.

— Naiba să te ia, şopti Hayden cu glas răguşit, în timp ce acel cântec de sirenă îl trăgea de pe marginea prăpastiei cu fiecare pas neiertător pe care îl făcea.

Încă ţinând strâns sticla, traversă cu paşi mari pe coridoarele întunecate ale casei, atât muzica cât şi furia lui crescând cu fiecare pas. Dar, când deschise uşa salonului de muzică, îl găsi exact cum se aşteptase – întunecat şi tăcut. Se îndrepta spre pian şi netezi cu palma

capacul închis. Putea să simtă încă vibraţia estompată a corzilor, să audă ecoul acelei melodii amare şi dulci plutind în aer.

Se întoarse spre portretul lui Justine, răcnind:

— Sper din suflet că eşti fericită acum! Dând braţul în spate, aruncă sticla în portret cu toată puterea lui, aceasta făcându-se fărâme şi vinul împrăştiind picături de sânge peste rochia albă a lui Justine. Poate că intenţia ta a fost dintotdeauna să mă înnebuneşti ca să nu mai fii niciodată singură, nici măcar după moarte!

Justine se uita pur şi simplu de sus la el, cu expresia feţei în egală măsură misterioasă şi batjocoritoare.

— Hayden?

Se întoarse şi văzu un bărbat stând în uşă, cu faţa acoperită de umbre. Preţ de o clipă îngheţată în timp, crezu că Philippe stătea colo, tânăr şi nesăbuit şi plin de speranţă. Aşteptând ca vechiul lui prieten să iasă din umbră, cu gaura pârjolită de pistol din inima lui încă fumegând, Hayden ştiu că înnebunise complet.

— Hayden? repetă bărbatul, cu o notă şovăielnică în voce. Sper că n-ai speriat toţi servitorii cu răcnetele tale înfiorătoare. Am tot bătut la uşă şi nimeni nu a venit să-mi deschidă, aşa că într-un final m-am dus în spatele casei, am găsit o uşă deschisă la biroul tău şi am intrat.

Când vizitatorul înaintă spre el, cu părul sclipindu-i argintiu în lumina lunii, Hayden se clătină în spate şi se prăbuşi pe divan, mut de uşurare. Îşi îngropă capul în mâini, iar un hohot frânt îi scăpă de pe buze:

— Doamne Dumnezeule, Ned, n-am crezut niciodată că voi fi atât de bucuros să te văd intrând în casa mea neanunţat şi neinvitat.

— E în mod sigur cea mai călduroasă primire pe care mi-ai făcut-o în ultima vreme. Apropo, încântătoare melodie. Nici nu ştiam că ştii să cânţi.

Hayden îşi ridică uşor capul, uitându-se lung la clapele pianului cu un amestec de uimire şi neîncredere.

— Nici eu.

— Te-aş ruga să-mi oferi ceva de băut, spuse Ned, aţintind spre portret o privire crispată, dar aş prefera mai degrabă un pahar în loc să-mi arunci sticla în cap.

Hayden îşi trecu sfios mâna prin păr.

— Lui Justine nu prea i-a plăcut niciodată vinul de Porto.

Se încruntă la prietenul lui, dându-şi seama pentru prima oară cât de ciudat era ca el să se afle acolo.

— Deci ce te aduce în Cornwall la miezul nopţii?

Ned se dezmetici.

— Scuzele mele pentru ora târzie, dar ţi-am adus un cadou de la soţia ta – ceva ce a crezut că ai vrea să vezi imediat.

— Ce e? întrebă Hayden, pufnind cu amărăciune. Cererea de

anulare a căsătoriei?

— Nu chiar. Întinzându-se spre valiză, Ned scoase un volum subţire îmbrăcat în piele şi i-l înmână lui Hayden.

Hayden studie cartea, recunoscând-o drept primul episod dintr-un roman în trei părţi. Chiar înainte să îi deschidă coperta stacojie în lumina lunii, ştiu că titlul său cu litere elegante va spune: *Mireasa Lordului Morţii,* de Lady Oakleigh.

Dezamăgirea îi urcă în gât, mai amară decât veninul. Deşi îi spusese lui Lottie să termine romanul, o parte din el nu crezuse că o va face. Nu visase vreodată că va fi atât de lipsită de inimă încât să-i arunce cartea în faţă după publicare.

I-o întinse lui Ned.

— Mulţumesc, dar nu trebuie s-o citesc. Cunosc deja povestea… Şi sfârşitul.

Ignorând mâna întinsă a lui Hayden, Ned îi aruncă şi celelalte două volume ale romanului în poală, cu un zâmbet misterios mijit în colţul gurii.

— În locul tău, aş citi-o oricum. Uneori chiar şi cele mai previzibile sfârşituri au felul lor de a te lua prin surprindere.

Închizând valiza cu un zgomot, Ned căscă.

— Deşi urăsc să te privez de compania mea, voi pleca spre Surrey dis-de-dimineaţă. I-am promis mamei mele dragi că-i voi face o vizită mult întârziată. Aşa că, dacă-mi dai voie, mă duc să găsesc un pat şi o servitoare drăguţă să mi-l încălzească.

— Ai putea să încerci s-o trezeşti pe Martha. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru tine.

Ned se cutremură.

— Cred că mai degrabă m-aş culcuşi lângă o cărămidă caldă.

După ce musafirul plecă, Hayden rămase să se zgâiască la cele trei volume din poala lui. Nu putea s-o acuze pe Lottie că îl trădase, dar nu putea să creadă că ar fi putut-o trăda şi pe Allegra cu atâta cruzime. Confirmând ce era mai rău din zvonurile răspândite despre el, îi ruinase fiicei lui orice şansă de a mai scăpa de sub influenţa păcatelor părinţilor ei, de a se mărita cu un bărbat cumsecade şi de a avea parte de o viaţă bună în înalta societate.

Cuprins de furie, Hayden decise să caute primul foc pe care-l găsea şi să arunce toate cele trei volume în flăcări. Ridicându-se, încă puţin nesigur pe picioarele lui de la vinul de Porto, una dintre cărţi îi alunecă pe jos, deschizându-se într-o rază de lumină a lunii. Se aplecă să o ridice, dându-şi seama când văzu dedicaţia din Prefaţă că era primul volum din set. Scrisul de mână al lui Lottie era la fel de extravagant precum şi-l amintea.

Urmări cu degetul înclinările şi buclele graţioase, murmurând cu voce tare: „Din inima mea pentru tine…” Pentru că n-ar fi putut să îi

îndure batjocura, era pe punctul de a trânti cartea, când, împotriva voinţei lui, ochii îi fură atraşi de prima propoziţie de pe prima pagină: „Nu voi uita niciodată clipa în care l-am văzut pentru prima oară pe bărbatul care avea să-mi salveze viaţa…”

Capitolul 21

Era posibil să-l fi judecat atât de greşit?

— Ai luat-o? Ai luat-o? O, spune-mi te rog că ai luat-o! exclamă Elizabeth Bly, ţopăind de emoţie când prietena ei cea mai bună se apropie alergând din librăria cu uşă de sticlă a Editurii Minerva.

— Zău că am luat-o! ţipă de bucurie Caro Brockway, scoţând volumul subţire legat în piele de sub pelerină. Respiraţia fetei ieşi în aburi albi în aerul rece.

Înainte să ajungă la Elizabeth, un lacheu mătăhălos îmbrăcat în livrea bleumarin i se puse în cale.

— Îţi dau trei lire pentru carte, domnişoară.

Caro se opri brusc, evident luată prin surprindere.

— Dar am dat pe ea doar jumătate de guinee.

— Îţi dau cinci atunci.

Bărbatul aruncă o privire disperată spre şirul lung de trăsuri oprite chiar în spatele lor. Trăsurile elegante şi birjele erau aliniate până pe Gracechurch Street.

Înfăşuraţi în blănuri şi manşoane, ocupanţii lor erau gata să tremure în frig ore întregi, în speranţa că vor obţine cel de-al treilea volum din senzaţia literară a Londrei, *Mireasa Lordului Morţii*.

— Vă rog, domnişoară, aveţi milă de mine, imploră bărbatul. Aţi auzit ce s-a întâmplat cu lacheul lui Lady Dryden, nu?

Fetele schimbară o privire mirată. Toată Londra auzise ce se întâmplase cu lacheul lui Lady Dryden. Îndrăznise să se întoarcă la trăsura contesei cu mâinile goale, mărturisindu-i ca un prost că lăsase ultimul exemplar disponibil din volumul al doilea al *Miresei Lordului Morţii* să îi alunece printre degete în ghearele hrăpăreţe ale lui Lady Featherwick. Unii spuneau că ţipătul scandalizat al contesei se auzise până în Aldgate. Îl pocnise pe bietul om în cap cu umbrela, apoi îşi ridicase nasul mândră şi îi ordonase vizitiului să plece fără el. Lacheul fugise după trăsură vreo zece cvartale, implorând să fie iertat, înainte să leşine într-un final de epuizare şi să cadă cu faţa-n jos într-un maldăr de bălegar proaspăt de cal. Se zvonea că acum îşi căuta de lucru pe la docuri.

— Îmi pare extrem de rău domnule, dar nu vă pot ajuta. Ţinând strâns cartea la piept, Caro schimbă direcţia şi se întoarse cu spatele la Elizabeth. Am aşteptat la coadă din zori şi i-am promis mamei că voi aduce cartea direct acasă. O va citi întregii familii diseară după cină. Toţi mor de curiozitate să ştie ce s-a întâmplat după ce nobilul duce îşi dă seama că noua lui mireasă i-a trădat încrederea.

Elizabeth îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi vine să cred ce neroadă s-a dovedit a fi. Fata îşi împreună mâinile sub bărbie, o expresie visătoare îmblânzindu-i trăsăturile. Eu mi-aş fi dat seama de la început că un bărbat atât de blând, generos şi *incredibil* de chipeş nu ar fi putut să facă rău nici unei femei, mai ales soţiei lui.

Lacheul începu sa o urmărească pe Caro, înfăţişarea lui căpătând un aspect mai ameninţător. Se întinse să o înşface cu o mâna înmănuşată în alb.

— Hai fetiţă. Nu mori dacă mi-o dai. Cinci lire trebuie să fie o avere pentru o fetiţă obraznică cum eşti tu.

— Fugi, Caro, fugi! ţipă Elizabeth, apucând-o pe prietena ei de mână şi trăgând-o din apropierea lui.

În timp ce cele două fete se îndepărtau rapid, cu pelerinele zburând în vânt în urma lor, lacheul îşi scoase pălăria din cap şi strigă după ele:

— Şapte lire! Îţi dau şapte lire!

La librăriile şi bibliotecile din toată Londra, aceeaşi dramă avea loc în repetate rânduri. Autorul insistase ca o versiune prescurtată rezumată să fie publicată în fragmente săptămânale, în publicaţiile destinate celor care nu îşi puteau permite cărţile legate. În secunda în care apărea o ediţie nouă, mulţimile care se călcau în picioare îi repezeau pe vânzătorii de stradă, smulgând şi înhăţând până la ultima foaie. La docuri, unde se vindeau afişele de un penny, chiar şi cei care nu ştiau să citească plângeau din cauza unor fragmente pline de cruzime în care o femeie de viţă nobilă îl implora în genunchi pe soţul ei să o ierte, când acesta îşi întorcea chipul trist de la ea, făcându-i semn să plece.

Personajele slab camuflate din roman oferiră ore nesfârşite de speculaţii şi desfătări în lumea bună. Nu le venea să creadă că una dintre ele se coborâse să scrie o poveste atât de captivantă şi de emoţionantă. Era cel mai mare scandal literar pe care îl cunoscuse Londra de când, cu mai bine de zece ani în urmă, Percy Bysshe Shelley, deşi căsătorit, fugise în Franţa cu Mary Godwin, care avea şaisprezece ani.

Când se anunţă că ducele de Devonbrooke şi Editura Minerva vor găzdui împreună un bal în onoarea autorului, la reşedinţa Devonbrooke, aceştia începură să implore, să împrumute sau să fure invitaţii. Familiile care se retraseseră la moşiile de la ţară pe timpul iernii le ordonară lacheilor să înhame atelajele şi se întoarseră în oraş. Nimeni nu voia să rateze evenimentul social al anului sau şansa de a da ochii cu faimoasa mireasă a Lordului Morţii.

În timp ce Lottie se apropie de treptele de marmură care coborau

din galerie până în sala uriaşă de bal a reşedinţei Devonbrooke, se simţi mai degrabă agitată decât faimoasă. O mare de oaspeţi îngrămădiţi la baza scărilor o aşteptau să sosească. Un cvartet de coarde era aşezat în colţ, instrumentiştii stând cu arcuşurile aplecate deasupra instrumentelor ca şi cum aşteptau un semn să înceapă primul vals. Sterling şi Laura tronau în capul scărilor, arătând şi mai stingheri decât se simţea ea, în timp ce George se eschiva prin mulţime cu capul plecat, încercând să scape de enervanta de Harriet.

Lottie visase la un astfel de moment toată viaţa, totuşi acum, că ajunsese acolo, se simţea ciudat de goală pe dinăuntru.

Îşi atinse cu mâna buclele ridicate, întrebându-se dacă vreunul dintre oaspeţii ei o va mai recunoaşte pe fata care fusese cândva cunoscută drept Drăcoaica din Hertfordshire. Cu ajutorul Laurei şi al Dianei, alesese o rochie de catifea verde ca smaraldul care îi cădea uşor pe umerii catifelaţi. Un colier de aceeaşi culoare în înconjura gâtul subţire. Benzi de un galben strălucitor mărgineau mânecile bufante şi corsajul cu decolteu pătrat al rochiei. Talia era joasă, îmbrăţişând curbele naturale ale corpului său. Şiragul de perle împletit în părul ei adăuga o notă de eleganţă ansamblului, la fel ca şi tivul de dantelă care se întrevedea printr-o parte laterală a fustei.

Addison stătea extrem de atent în capul scărilor. Valetul îi făcu cu ochiul discret, apoi îşi drese glasul şi anunţă pe un ton puternic:

— Domnia sa Carlotta Oakleigh, marchiză de Oakleigh.

Un murmur animat se auzi prin sala de bal, în vreme ce toţi ochii se întoarseră spre scări. De-abia atingând cu degetele balustrada de fier, Lottie coborî încet, cu un zâmbet graţios îngheţat pe buze.

Sterling o aştepta în josul scărilor. Lottie simţi un junghi în inimă când îşi imagină că şi Hayden ar fi putut sta acolo, cu ochii verzi strălucind de mândrie.

Cumnatul ei îi oferi braţul. Când îl atinse, Laura făcu un semn spre muzicieni. Aceştia începură un vals vienez vesel, iar Lottie şi Sterling începură să alunece prin sala de bal.

— Încă nicio ştire de la Townsend? întrebă Sterling în timp ce alte câteva cupluri li se alăturară la dans, rotindu-se în jurul lor într-o aglomeraţie de culori şi sporovăială veselă.

— Nici măcar un zvon. Încep să cred că Hayden trebuie să se fi aruncat de pe stânci cu tot cu cartea mea.

Sterling o privi încruntat.

— Mai bine el, decât tu.

Când primul vals se termină, ea îi oferi mâna domnului Beale care era radios. Editorul binevoitor era mai mult decât dornic să fie văzut însoţind-o la dans pe cea mai nouă şi strălucitoare stea literară a Editurii Minerva. Succesul ameţitor al romanului ei îi crescuse atât averea, cât şi reputaţia. Lottie îl luă de mâna pătată de cerneală şi află

curând că era un mult mai bun editor decât dansator.

— Cred că putem declara seara aceasta drept un triumf, milady, spuse el, iscodind peste ochelari vârtejul de invitaţi exaltaţi, la fel cum putem spune şi despre ediţia a şaptea a celui de-al treilea volum al cărţii.

Era mult prea fericit ca să vadă privirile viclene pe care Lottie le primea de sub evantaiele şi lornioanele oaspeţilor săi. Nu vedea admiraţie în ochii lor, ci curiozitate înverşunată şi milă prost ascunsă. Zâmbindu-i domnului Beale, ea îşi ţinea capul sus. Dacă Hayden putuse îndura cenzura societăţii timp de peste patru ani, desigur că şi ea îi putea supravieţui o noapte.

Ocupată să-şi ţină pantofiorii delicaţi departe de picioarele greoaie ale editorului, nu îşi dădu seama că o tăcere apăsătoare se lăsase peste mulţime decât atunci când muzica se opri de tot.

Vocea lui Addison răsună în liniştea bruscă, lipsită de cadenţa obişnuită şi modulată.

— Domnia sa Hayden St. Clair, marchiz de Oakleigh.

În mulţime se auzi un oftat general de uluire, iar Lottie se întoarse şi îl văzu pe soţul ei stând în capul scărilor.

Capitolul22

Se părea că Diavolul venise să-şi ia soţia.

Deşi toate privirile din uriaşa sală de bal erau aţintite asupra bărbatului din capul scărilor, el nu avea ochi decât pentru Lottie. Privirea înfocată pe care i-o aruncă făcu mai multe femei care stăteau prin preajmă să bâjbâie în săculeţele lor după sărurile împotriva leşinului.

În timp ce cobora scările, un val de flecăreală entuziasmată se răspândi prin încăpere.

— El e? Se poate să fie el?

— Uită te la ochii lui! E chiar mai chipeş decât l-a descris ea.

— O, Doamne! Arată cam sălbatic şi imprevizibil, nu-i aşa? Am admirat mereu asta la un bărbat.

Pentru unii dintre oaspeţii mai tineri, era prima dată când îl vedeau pe faimosul pustnic cunoscut cândva drept Marchizul Ucigaş. Alţii şi-l mai aduceau încă aminte drept partida cea mai bună care frânsese inimile fetelor lor tinere şi înflăcărate când se căsătorise cu franţuzoaica fără avere. Dar, pentru toţi, el era atunci eroul din romanul scandalos al lui Lady Oakleigh – un bărbat calomniat pe nedrept nu numai de ei, ci şi de însăşi femeia care îl privea apropiindu-se, la fel de palidă şi tăcută ca o statuie. Mai mulţi sperau ca el să fi venit să-i dea refuzul pe care îl merita pe deplin.

În timp ce paşii hotărâţi ai lui Hayden îl conduceau de-a lungul sălii de bal, atât Sterling, cât şi George dădură să-l oprească. Laura făcu un semn disperat din cap spre fratele ei şi îl apucă pe soţul ei de braţ, înfigându-şi unghiile în mâneca lui.

Oprindu-se în faţa lui Lottie, Hayden îi făcu o plecăciune.

— Pot să am onoarea, milady? Sau ai carneţelul de bal deja plin?

— N-am carneţel de bal, domnule. În caz că ai uitat, sunt o femeie căsătorită.

Privirea îi ardea înăbuşit, aţintită spre ea.

— O, n-am uitat.

Domnul Beale se dădu la o parte, cedându-i mâna benevol. Din privirea lui strălucitoare, Lottie putea să-şi dea seama că el calcula deja în minte câte exemplare noi din cartea ei va vinde acel nou scandal.

— Mai bine vă cedez mâna fără vreun protest, milady. Am auzit că soţul dumneavoastră e cam gelos. Nu am vrea să mă provoace la duel, nu-i aşa?

Clipind din ochi conspirativ spre Hayden, făcu o plecăciune şi se

retrase, lăsând-o pe Lottie singură în faţa soţului ei. Muzicienii reîncepură melodia avântată de unde rămăseseră, iar Hayden o luă în braţe şi începură să danseze.

Lottie aruncă o privire spre maxilarul lui proaspăt ras deasupra faldurilor ca de zăpadă ale eşarfei lui, nevenindu-i să creadă că se afla din nou în braţele lui. Mâna lui era pe talia ei, iar căldura lui posesivă o trăgea mai aproape cu fiecare rotire ameţitoare prin sala de bal.

Privind-o drept în faţă, spuse:

— Îţi datorez scuze, milady. Se pare că eşti capabilă de sentimentalism trist la urma urmei. N-ai fi fost fericită dacă nu făceai un erou din mine, aşa-i? Nu înţeleg totuşi de ce trebuia s-o faci pe socoteala ta.

— Ce socoteală? răspunse Lottie, cu vocea voit subţire pentru a ascunde că rămăsese fără suflare. Uită-te în jurul tău. În sfârşit am toată faima şi atenţia după care am tânjit mereu. Întocmai cum am prezis, sunt mândria literară a Londrei.

Hayden se uită într-adevăr în jur, dar, spre deosebire de domnul Beale, el era conştient de ce vedea.

— N-au venit aici astă-seară ca să te onoreze. Au venit să se holbeze la tine. Uită-te numai la Lady Dryden. Cum îndrăzneşte vaca aia bătrâna şi răuvoitoare să se uite la tine cu milă în privire? A băgat deja în mormânt trei soţi prea tineri, bătându-i la cap neîncetat. Îi aruncă bătrânei durdulii o încruntătură aprigă, făcând-o să se ascundă în spatele evantaiului ei pictat manual.

— N-ar trebui să fii atât de dur cu ei. Te asigur că tuturor le-a făcut plăcere să plângă lacrimi amare când ispăşirea eroinei a venit prea târziu, iar eroul meu a izgonit-o din viaţa şi din inima lui.

Hayden îşi coborî privirea spre ea, acea privire adâncă şi întunecată care îi făcea pulsul să bată nebuneşte.

— Nu tu mi-ai spus că nu e niciodată prea târziu? Nu dacă ai pe cineva să creadă în tine.

Muzica se termină chiar în acea clipă, dar în loc să-i dea drumul, o trase şi mai aproape de el. Niciunul din ei nu remarcă liniştea uluită care căzuse peste sala de bal până când Addison nu îşi drese glasul din nou. Vocea lui răsună ca o trompetă când rosti, strigând:

— Maiestatea sa Regele!

Hayden şi Lottie se smuciră unul de lângă altul, în timp ce un nou val de uimire străbătea sala de bal.

Sterling şi Laura arătau la fel de şocaţi ca şi restul lumii. Sănătatea extrem de precară a regelui îl făcuse să se retragă la
Windsor cu câteva luni în urmă. Unii chiar şopteau că începea să arate semne de nebunie asemenea tatălui său, insistând că a luptat la Waterloo cot la cot cu Wellington, în loc să-şi risipească tinereţea şi vigoarea cu excese legate de vin, femei şi mâncăruri mult prea grase.

Când se îndrepta spre ei, însoţit de două dintre gărzile regale, Hayden făcu o plecăciune şi Lottie o reverenţă ca la curte, cu capul înclinat şi fustele împrăştiate pe podea în jurul ei. Profund conştientă de vulnerabilitatea propriului gât, se uita cu colţul ochiului la săbiile gărzilor, aşteptându-se parcă să-l audă pe rege urlând; „Tăiaţi-i capul!”

În schimb, el se răsti:

— Ridică-te, fetiţo. Lasă-mă să te privesc.

Lottie se ridică încet, murmurând:

— Maiestate.

Era şi mai palid şi mai galben la faţă decât îşi amintea, dar nici măcar trecerea vremii sau sănătatea precară n-ar fi putut să-i estompeze sclipirea lascivă din ochi. Aplecându-se spre ea, privirea îi alunecă spre decolteul adânc.

— Iartă-mă că am venit neinvitat, draga mea, dar pur şi simplu trebuia să-mi prezint omagiile. Spre marea ei surprindere, el scoase din buzunar o batistă cu margine de dantelă şi îşi şterse ochii. Ultima dată când am fost atât de captivat de cuvântul scris a fost la ultimul volum publicat din memoriile lui Harriette Wilson.

— Vă mulţumesc, Maiestate. Îl consider un elogiu, venind din partea dumneavoastră.

Aruncându-i soţului ei o privire nervoasă, regele se aplecă atât de aproape, încât respiraţia lui cu miros de fructe îi sufla în faţă.

— Personajele dumitale au fost cam slab deghizate, draga mea, îi şopti. Poate că e mai bine că nu ai menţionat mica noastră hârjoană.

Schimbând o privire uimită cu Hayden, Lottie îşi duse un deget la buzele care îi tremurau nervos.

— N-aveţi de ce să vă faceţi griji. Maiestatea sa se poate baza mereu pe discreţia mea.

— Foarte bine, fetiţo. Foarte bine.

În acel moment, o tânără domnişoară trecu pe lângă ei, cu sânii ampli ieşind din corsajul cu decolteu adânc.

— Mă scuzaţi, vă rog, se bâlbâi regele, deja îndreptându-se cu paşi nesiguri spre ea, cu pantofii lui împodobiţi, cred că mă aşteaptă nişte treburi de stat care îmi solicită atenţia imediată.

— Două treburi, fără îndoială, bâigui Hayden, privind cum gărzile monarhului îi urmăreau drumul sinuos prin sala de bal.

— Ei, cel puţin de data asta nu a trebuit să-l muşc.

Hayden îşi mută privirea spre ea:

— Dacă s-ar mai fi holbat mult la tine în modul ăla neruşinat, l-aş fi muşcat eu.

— Atunci am fi ajuns amândoi în Turn.

— Nu ştiu dacă ar fi fost o idee atât de groaznică. Cel puţin am fi avut intimitate.

O luă de mână, vizibil frustrat să se găsească amândoi înconjuraţi

din toate părţile de mulţimea care se călca în picioare. Nici măcar intrarea neaşteptată a regelui nu reuşise să distragă complet mulţimea de la mica lor dramă. Zărind o altă uşă în fundul camerei, dădu să o tragă spre ea.

De-abia făcuse doi paşi, când un domn dolofan li se puse în cale.

— Oakleigh! tună bărbatul, lovindu-l cu mâna pe umăr. Mă bucur atât de mult să te văd din nou la Londra. Sper că mai stai pe aici. Soţia şi cu mine speram să te avem într-o seară oaspete la cină.

Mormăind ceva fără să-şi confirme prezenţa, Hayden scăpă de strânsoarea lui şi se îndreptă în altă direcţie. De data asta, o doamnă radioasă le blocă trecerea. Odihnindu-şi mănuşa pe braţul lui Hayden, flutură din gene.

— Dacă nu ai alte angajamente, milord, te rog să ne însoţeşti pe mine şi pe Reginald, mâine, la ceai.

Înainte să poată accepta sau refuza, o îmbulzeală de domni şi doamne îi înconjurară, fiecare luptându-se să se facă auzit peste ceilalţi.

— … mergem la vânătoare luna viitoare la moşia de la ţară din Leicestershire. Promite-ne că vei fi acolo!

— … facem o ieşire în Districtul Lacurilor la primăvară. Toată lumea bună a promis să ne însoţească, dar pur şi simplu nu va fi un succes fără tine.

— … ne gândeam că poate ţi-ar plăcea să ne însoţeşti pe Lord Estes şi pe mine la Newmarket duminică. Cred că o să pariez trei sute de guinee pe un mânz micuţ pe care am pus ochii de vreo două săptămâni.

Hayden se înghionti şi dădu coate ca să-şi croiască drum printre ei, fără să lase să-i scape din strânsoare mâna lui Lottie. Când ajunseră într-un final în coridorul de lângă sala de bal, deschise larg uşă după uşă, până găsi ce căuta – o cameră goală cu un foc în cămin şi cu zăvor la uşă. O lampă Argand care se odihnea pe o masă din lemn de santal arunca o lumină discretă peste pereţii drapaţi în creton al salonului.

Hayden se asigură că uşa era închisă, apoi se roti spre Lottie, cu mâinile în şoldurile înguste.

— Doamne Dumnezeule, femeie, vezi ce ai făcut? Eşti fericită acum?

— Da, sunt.

Aşezându-se pe un divan acoperit cu brocart, Lottie îi zâmbi.

— Ţi-am deschis toate uşile din Londra. Iar fiecare uşă deschisă pentru tine va fi deschisă şi pentru fiica ta. Datorită mie, Allegra va avea într-o zi de unde să-şi aleagă soţul.

Privirea lui se îngustă.

— Presupun că ai observat că niciuna dintre invitaţii nu te includea

şi pe tine.

— Şi de ce ar fi trebuit? Ridică din umeri, pretinzând că omiterile deliberate nu o deranjaseră deloc. Până la urmă, eu sunt fata superficială şi imatură a cărei lipsă de încredere într-un bărbat blând şi cumsecade a costat-o orice speranţă într-o fericire viitoare.

— Nu, nu eşti! Tu eşti fiinţa care mă scoate din pepeni cel mai mult! Aruncându-i o privire cruntă, îşi trecu o mână prin păr. Aş putea, aş putea…

— Să mă omori? continuă veselă Lottie. Să mă strângi de gât? Să mă împingi de pe o stâncă?

Înghiţindu-şi o înjurătură, Hayden veni cu paşi mari spre ea. Punându-şi mâinile pe umerii ei, o trase în picioare, iar ea se lăsă în braţele lui de bunăvoie, mintea recunoscând ceea ce inima ştiuse mereu.

Nu-i fusese niciodată teamă de el. Îi fusese teamă doar de sentimentele ei pentru el. Coborându-şi gura spre a ei, se contopiră într-un val de tandreţe şi dorinţă.

— Să te ador, îşi termină el cuvintele, glasul frângându-i-se într-o notă neputincioasă, în timp ce îşi atingea buzele de ale ei în dezmierdări uşoare. Aş putea să te ador cu toată inima mea.

— Atunci fă-o, îi şopti ea, petrecându-şi mâinile în jurul gâtului său. Te rog.

Nu trebui să-l roage de două ori. O îmbrăţişă, iar limba îi alunecă adânc în gura ei. Pe când se topea în braţele lui, savurând dulceaţa întunecata a sărutului lui, Lottie era încântată să se afle din nou pe marginea acelei prăpăstii periculoase din visul ei. Numai că, de data aceasta, ştiu că dacă îndrăznea să se arunce de pe margine în braţele lui Hayden, nu avea să cadă, ci îşi va lua zborul

Odihnindu-şi mâinile pe umerii ei, Hayden o îndepărtă uşor.

— Acum că ai convins ziarele de scandal şi toată înalta societate că moartea lui Justine a fost într-adevăr un accident tragic, spuse el încet, nu crezi că îţi datorez cel puţin adevărul?

Clătinând din cap, Lottie îşi atinse buzele cu două degete.

— Ştiu deja tot ce trebuie să ştiu… şi anume că te iubesc.

Hayden scăpă un geamăt când ea îşi strecură o mână după ceafa lui, făcându-l să o sărute. Printre sărutări, mâinile lor tremurânde mânuiau stângaci nasturi şi panglici, şireturi şi dantele, disperaţi să azvârle de pe ei straturile de haine încreţite care îi despărţeau. Hayden se aplecă să smulgă nasturii înşiraţi pe spatele rochiei ei, micuţi şi acoperiţi de mătase. Lottie îi smulse eşarfa, înfometată de el. Îşi plimbă vârful limbii peste maxilarul lui, savurând aroma bogată de săpun din tamariscă şi umbra ţepoasă de barbă pe care niciun bărbierit din lume nu putea s-o îndepărteze.

Îi trase rochia de pe ea şi îi scoase juponul peste şolduri. Ea îi

smulse butonii de la cămaşă, făcându-i să se rostogolească fără să-i bage în seamă prin cameră.

Împingând-o în şezut pe un divan, dispăru în spatele ei.

— Numai să te prind vreodată într-un pat normal mormăi el, desfăcându-i dantelele de la corset. Nu te mai las să scapi de-acolo.

— E o promisiune? întrebă ea, în timp ce degetele lui neostoite îi scoteau acele din păr, despletindu-i-l pe umeri.

Ridicând vălul acela bălai şi sclipitor, îi atinse uşor cu buzele umede curbura gâtului, chiar sub colierul din catifea, trimiţându-i un fior de plăcere pură peste piele.

— Ai cuvântul meu de gentleman.

Dar nu un gentleman fu cel care se aplecă să-i cuprindă în palme sânii pe care tocmai îi eliberase din corset. Ci un bărbat, cu nevoi de bărbat şi pofte de bărbat. Apucă uşor moliciunea voluptuoasă în palme, apoi îi prinse sfârcurile sensibile între degetul mare şi degetul arătător, mângâind şi atingând până când se arcui sprijinită de el, contorsionându-se de dorinţă.

În timp ce împrăştia sărutări uşoare de înger pe ceafa ei, mâna îi alunecă pe pielea fină de pe pântece. Nu irosi nicio clipă preţioasă smulgându-i panglicile lenjeriei, ci îşi lăsă mâna să alunece până când degetele lui îndemânatice pătrunseră atât prin fanta îngustă din mătasea umedă, cât şi în despicătura de miere de mai jos. Strecură două degete înăuntru, gemând.

— Nu credeam că e posibil, dar eşti la fel de pregătită pentru mine pe cât sunt eu pentru tine.

— Şi de ce n-aş fi? întrebă Lottie cu glas aprig. Se arcui în mâna lui, înnebunită după plăcerea pe care numai el i-o putea oferi. Te-am aşteptat la fel de mult.

Sfâşiind şliţul pantalonilor săi, Hayden încălecă şezlongul, apoi îşi trecu o mână în jurul taliei ei şi o ghidă cu spatele până când ajunse călare peste el. Ridicându-se sub ea, o trase în jos… şi mai jos… şi mai jos, până când fiecare centimetru care vibra din el se cufundă mai adânc în ea.

Ţinând-o încă de spate, îşi îngropă faţa în moliciunea cu miros dulceag a părului ei, respirând adânc şi cutremurat, în timp ce se lupta să-şi păstreze controlul de sine. În ciuda nevoii crescânde a trupului său, Hayden s-ar fi mulţumit să o ţină în braţe pentru totdeauna. Pielea ei era căldura de care trupul lui avea nevoie atât de mult, părul ei lumina aurie care înfrunta întunericul, bătaia inimii ei muzica ce îi lipsise din viaţă de când ea părăsise Oakwylde.

Lottie se rezemă de pieptul lat al lui Hayden, şoptindu-i numele din nou şi din nou într-o litanie fără suflu. Putea să simtă tot sângele din corp cum îi gonea prin vene spre locul unde corpurile lor se uneau. Îi urmă ritmul inimii, pulsând în jurul membrului său până când ea nu

mai putu îndura tensiunea aceea minunată.

Proptindu-şi coapsele de ale lui, se ridică, mişcându-se în sus şi-n jos, de-a lungul mădularului său.

De-abia venindu-i să creadă cât de minunat de îndrăzneaţă era soţia lui, Hayden se arcui ca să fie la unison cu ea la următoarea mişcare, mişcându-se mai adânc înăuntrul ei, cu fiecare apăsare puternică a coapselor ei. Păstră unul din braţe fixat ferm în jurul taliei ei, în timp ce cu degetele lacome de la cealaltă mână îi sfâşie lenjeria, mărind crăpătura din material ca să aibă acces nelimitat la ea. Depărtându-i coapsele şi mai mult cu ale sale, îşi mişcă uşor degetul mare înainte şi înapoi peste mugurele sensibil cuibărit în cârlionţii umezi.

Lottie scoase un suspin frânt. Să fie pătrunsă atât de adânc şi în acelaşi timp să fie mângâiată atât de tandru era o tortură dulce. Tocmai când credea că nu mai putea rezista nicio clipă,
Hayden o înşfăca şi o împinse în jos în timp ce el se ridică. Cu celălalt braţ încă ţinând-o de talie, o pătrunse într-un ritm puternic, fără scăpare.

Pe când un val de extaz îi inunda pe amândoi în acelaşi timp, se întâmplă ceva ce nu anticipase niciunul.

Lottie ţipă.

— Allegra! Allegra, scoală-te!

Allegra deschise încet ochii şi o văzu pe Ellie în genunchi lângă patul ei, cu ochii mari strălucind în întuneric.

— Ce e? şopti, sprijinindu-se într-un cot

— N-o să-ţi vină să crezi cine e aici. Tăticul tău!

— Nu fi prostuţă! Apucând păpuşa lui Lottie, Allegra se rostogoli pe cealaltă parte. Petrecuse întreaga seară stând în camera ei bosumflată pentru că domnişoara Terwilliger hotărâse că atât ea, cât şi ceilalţi copii erau prea mici ca să participe la bal. Tatăl meu este în Cornwall.

Fără să cedeze, Ellie se târî pe cealaltă parte a patului.

— Nu. Nu e acolo. E chiar aici în conacul Devonbrooke!

Allegra se ridică, frecându-se la ochi.

— Eşti sigură că nu ai visat iar? Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat data trecută când ai mâncat două porţii de budincă de prune la cină. Ai jurat că ai văzut un uriaş care se uita pe furiş pe fereastra de la camera ta.

Ellie clătină din cap.

— Visam mai devreme, dar acum sunt trează. Ţipătul mătuşii Lottie m-a trezit din somn.

Ochii Allegrei se deschiseră larg, alarmaţi.

— Lottie a ţipat?

Ellie încuviinţă, funda din păr mişcându-i-se.

— A fost un sunet înfiorător. Am crezut că cineva era ucis, aşa că

mi-am pus papucii şi m-am furişat jos. Când am ajuns acolo, oaspeţii se îmbulzeau peste tot deodată, iar mama şi mătuşa Diana plângeau, iar unchiul George şi unchiul Thane ameninţau că dărâmă uşa de la salon, iar tăticu' ţipa la Addison să-i aducă pistoalele.

— Voia s o împuşte pe Lottie?

— Desigur că nu, prostuţo! Voia să-l împuşte pe tăticul tău.

Allegra împinse păturile de pe ea şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului.

— Nu-ţi face griji, spuse Ellie, bătând-o uşor pe genunchi, înainte ca Addison să sosească cu pistoalele, mătuşa Lottie a ieşit fugind din salon, cât se poate de calmă, cu tăticul tău încremenit în spatele ei.

— De ce a ţipat, atunci? A supărat-o cu ceva? Sau a făcut o criză de nervi?

— Pretinde că a văzut un şoarece. Ellie îşi curbă degetele în forma unor gheare. Un şoarece foarte *mare* cu ochii înroşiţi de sânge şi colţi enormi. Trebuie să fi fost ruşinată că a provocat o asemenea zarvă pentru un simplu şoarece. Era extrem de nervoasă. N-am văzut-o niciodată atât de roşie la faţă.

— Ce ciudat. Allegra îşi trase picioarele la loc în pat, uitându-se agitată în întuneric. Cu toate pisicile pe care le avem pe aici, ai crede că n-ar fi deloc şoareci. Şi tatăl meu unde e acum?

— În dormitorul mătuşii Lottie. După ce au urcat împreună în cameră şi toţi oaspeţii au plecat, Cookie mi-a făcut o băutură caldă din lapte cu puţin vin şi m-a lăsat să stau cu ea şi Addison în bucătărie mult.

Allegra se ridică muşcându-şi buza, locul dintre sprâncenele ei negre, arcuite adâncindu-se uşor. Coborî într-un final din pat, fără niciun cuvânt

— Unde te duci? o întrebă Ellie când Allegra îşi puse halatul de noapte.

— Să-l văd pe tăti… pe tata. Nu se poate să fi venit atâta drum şi nici măcar să nu se deranjeze să vină să mă salute.

— Dar *dormeai,* îi reaminti Ellie.

— Atunci poate să-mi spună noapte bună! izbucni Allegra. Înşfăcând halatul de noapte, ieşi ca o furtună din cameră, cu nasul ridicat şi extrem de mândră.

Lottie stătea cu obrazul pe pieptul soţului ei, ascultându-i inima bubuind şi ajungând uşor-uşor la un ritm normal.

Scoţând un oftat sonor, îşi petrecu braţele în jurul ei şi o sărută pe păr.

— Mă bucur atât de mult că cumnatul tău nu m-a împuşcat. Mi-ar fi displăcut să ratez asta.

— Parcă aşa avem un motiv bun să trăim, nu-i aşa?

Simţind încă urmele extazului, Lottie se întinse şi trase păturile peste picioarele lor lipite, apoi se cuibări mai aproape în căldura braţelor lui Hayden. Chiar când făcu asta, auzi un scârţâit uşor dinspre uşă.

— Ai auzit? şopti, ridicându-şi capul.

— Poate c-a fost un şoarece. Expresia serioasă a lui Hayden ar fi fost mai convingătoare dacă pieptul nu ar fi început să se zguduie de hohote înăbuşite. Un şoarece foarte *mare,* cu ochi mari şi roşii care străluceau şi cu gheare ascuţite de pe care picura încă sânge de la gâtul sfârtecat al ultimei sale victime.

Lottie apucă una dintre pernele mari şi îl lovi uşor cu ea.

— Încercam să-ţi salvez viaţa. Eu, una, cred că am făcut un efort destul de impresionant de imaginaţie.

— Aşa e, recunoscu el, râzând sănătos. Dar poate că ai fi fost mai convingătoare dacă şireturile de la corset nu s-ar fi prins în tocul de la pantof.

— Cel puţin am dat un subiect nou de bârfă. Sunt sigură că vor împânzi mâine toate publicaţiile de scandal – „M.U. şi C.O. – prinşi în flagrant delict după ce au fost terorizaţi de şoarecele turbat!”

Aşezându-se iar în braţele lui, oftă de încântare, cu lumina lunii răsfrângându-se pe pat şi îmbăindu-i într-o lumină fermecătoare. Hayden tăcea de ceva timp, iar ea crezu că poate adormise. Dar când se ridică într-un cot, gândindu-se să se bucure de plăcerea pe care nu o avusese de a-l privi dormind, el se uita în tavan, cu o expresie gânditoare pe faţă.

Ca şi cum ar fi simţit presiunea privirii ei curioase asupra lui, se întoarse uşor spre ea.

— Trebuie să-ţi povestesc tot despre Justine.

Clătinând din cap, Lottie se întinse să-l mângâie pe obraz.

— Ştiu deja tot ce trebuie să ştiu. Nu trebuie să faci asta.

Îi prinse mâna într-a lui, apăsându-i un sărut umed în palmă.

— Totuşi, cred că trebuie. Dacă nu pentru tine, atunci pentru mine.

Ea încuviinţă uşor, lăsându-se înapoi în braţele lui.

Când vorbi din nou, vocea îi era straniu de detaşată, de parcă ar fi descris ceva ce i se întâmplase altcuiva, în altă viaţă.

— După ce ne întorseserăm acasă de la Londra de aproape trei luni, Justine şi-a dat seama că era însărcinată. Dar nu ştia că purta copilul lui Phillipe.

Lottie închise ochii. Datorită lui Ned, nu trebuia să-l întrebe de unde ştia că pruncul nu era al lui.

— Justine încă mai credea că eu eram cel care venise la ea în noaptea aceea la Londra. N-am avut niciodată inima să-i spun adevărul. Când şi-a dat seama că urma să aibă alt copil, era mai fericită ca niciodată. Petrecea ore întregi cosând bonete şi compunând

cântece de leagăn şi spunându-i Allegrei tot despre frăţiorul pe care urma să-l aibă. Era convinsă că acel copil era băiat, moştenitorul pe care visase mereu să mi-l ofere. N-am avut de ales şi am continuat şarada, prefăcându-mă la fel de fericit ca şi ea.

— Ce agonie trebuia să fi fost pentru tine, şopti Lottie, mângâindu-l pe braţ.

— Nu ştiam ce altceva să fac. Nu puteam să dau vina pe un prunc nevinovat pentru circumstanţele procreării lui. Eram hotărât să o ţin pe Justine izolată în Cornwall până când bârfele cele mai răutăcioase s-ar fi stins. Maxilarul i se încordă. Dar unul dintre servitori a adus un ziar de scandal de la Londra şi, din întâmplare, ea a dat peste el. Totul era descris acolo, tot adevărul mizerabil – infidelitatea ei. Duelul, moartea lui Phillipe.

Pentru prima oară, Lottie înţelese cu adevărat cât de profund era dispreţul lui pentru cei care făceau profit de pe urma scandalului.

— Şi ea ce-a făcut?

— A căzut într-o depresie profundă. Era ceva ce depăşea melancolia. Deznădejdea şi tot ce văzusem eu vreodată. Îşi părăsea patul doar noaptea târziu, când hoinărea pe coridoarele conacului ca şi cum ar fi fost deja o stafie. Îşi petrecea zilele încuiată în cameră. Deşi i-a frânt inimioara Allegrei, refuza să ne vadă pe amândoi. Cred că îi era prea ruşine să dea ochii cu noi. Clătină din cap deznădăjduit. Am încercat să-i spun că nu era vina ei pentru ce se întâmplase. Că eu eram cel care o lăsase singură în noaptea aceea, când avea mai multă nevoie de mine.

Lottie îşi muşcă buza până la sânge, ştiind că n-avea niciun rost să încerce să-l convingă că nu era aşa. Nu acum. Nu încă.

— Apoi, într-o noapte furtunoasă a dispărut. Am căutat-o prin casă. Apoi pe moşie. Am crezut că îmi stă inima-n loc când am zărit-o într-un târziu exact pe marginea stâncilor. Am strigat-o pe nume, străduindu-mă să mă fac auzit prin vânt şi ploaie. Când s-a întors şi i-am văzut faţa, am îngheţat. Ştiam că n-am să mai îndrăznesc să fac un pas.

Stătea acolo fără nicio urmă de nebunie în privire – atât de inimoasă şi de calmă, ca un ochi în mijlocul furtunii. Eu eram cel care urla ca un nebun. Am implorat-o să se gândească la Allegra, să se gândească la copilul care îi creştea în pântece. Să se gândească la mine. Ştii ce mi-a spus atunci?

Lottie clătină din cap, neputând să scoată niciun cuvânt din cauza nodului pe care-l avea în gât.

— În acel moment de limpezime perfectă a minţii, m-a privit cu toată dragostea din lume în ochi şi mi-a spus: „Asta şi fac”.

M-am năpustit înainte s-o prind, dar era prea târziu. Nici măcar n-a ţipat. A dispărut doar în ceaţă fără niciun sunet.

Lottie suspină, cutremurându-se.

— Dar le-ai spus autorităţilor că a fost un accident… că s-a împiedicat şi a căzut.

El încuviinţă.

— Voiam s-o scutesc pe Allegra de scandalul sinuciderii mamei ei. Nu mi-am dat seama decât prea târziu că va izbucni un scandal încă şi mai groaznic. Şi n-am crezut niciodată că Allegra va ajunge să dea vina pe mine pentru moartea mamei ei. Dar n-am făcut-o numai pentru ea. Am făcut-o şi pentru Justine. Voiam să-mi îngrop soţia în pământ sfinţit. Îşi încleştă dinţii când calmul său ameninţa să clacheze. Nu puteam suporta ideea ca Dumnezeu s-o condamne la o veşnicie damnată când ea suferise atât de mult în scurta ei viaţă. Aşa că am stat pe marginea acelei stânci, orbit de ploaie şi de lacrimi şi am jurat că nimeni vreodată nu va afla adevărul despre moartea ei. Şi aşa a fost. Până acum. Se întoarse spre Lottie, cu privirea aprigă în lumina lunii. Până la tine.

Lottie se aplecă spre el, udându-i faţa cu lacrimile ei. Căldura lor sărată era singura alinare pe care i o putea oferi pentru răni atât de adânci. Îl sărută uşor pe frunte, pe pleoape, pe obraji, pe baza nasului şi în sfârşit pe gură, încercând să soarbă toată durerea şi amărăciunea din sufletul lui.

Suspinând numele ei ca şi cum ar fi fost răspunsul la o rugăciune demult uitată, Hayden îşi petrecu braţele în jurul ei şi o rostogoli sub el pe când Lottie îşi desfăcea braţele şi picioarele să-l primească, oferindu-i o alinare care depăşea lacrimile sau cuvintele, niciunul din ei nu auzi uşa de la dormitor scârţâind uşor în spatele lor.

Capitolul 23

Să fie oare posibil, dragă cititorule, ca o noapte de scandal să aducă o viaţă plină de iubire?

Cineva bătea la uşa dormitorului lui Lottie. Acest lucru n-ar fi fost atât de iritant dacă făptaşul nu i-ar fi strigat şi numele din toţi rărunchii.

Trezit dintr-un somn adânc, Hayden se ridică în capul oaselor, înăbuşindu-şi o înjurătură. Lottie se rostogoli pe burtă şi mormăi un protest, refuzând să-şi părăsească cuibul comod de aşternuturi şifonate şi picioare încolăcite.

Dar bubuiturile şi strigatele nu dădeau semne că vor înceta.

Ţinând o pernă strâns lipită pe sâni, Lottie se ridică şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr ciufulită care îi cădea peste pleoapele grele de oboseală.

— Mi se pare că e Sterling. Oare ce-o fi cu el? Am ţipat din nou?

Trecându-şi mâna peste talia ei, Hayden îşi vârî nasul în pielea moale de pe ceafa ei şi murmură:

— Nu, dar dacă e dispus să aştepte, se poate aranja.

Bubuitul persista.

Când Lottie încercă să scape din îmbrăţişarea lui, Hayden o împinse pur şi simplu la loc pe perne.

— Te-am avertizat că dacă te prind vreodată într-un pat normal, milady, nu te mai las să pleci. Nu te mişca. Am eu grijă de el de data asta.

Cu o expresie hotărâtă pe faţă şi cu părul vâlvoi, Hayden se dădu jos din pat, cu o cuvertură înfăşurată în jurul şoldurilor înguste.

— Ai grijă, îl avertiză ea. Ar putea să fie înarmat.

— Dacă este, atunci ar fi bine să fie pregătit să şi aleagă secundul. Pentru că de data asta am toate intenţiile să îi accept provocarea la duel.

Poate că Lottie ar fi fost mai alarmată de ameninţarea soţului ei dacă nu ar fi fost distrasă de cât de grozav arăta îmbrăcat doar într-o cuvertură. Oftând visătoare, îi admira mersul legănat şi cu totul masculin când se îndreptă ţanţoş spre uşă şi o deschise larg. Sterling deschise gura, dar, înainte să poată rosti un cuvânt, Hayden începu să-l dojenească:

— M-am săturat să-ţi tot bagi nasul peste tot, Devonbrooke. Carlotta nu mai e un copil. E fată mare şi nu mai are nevoie de tine să-ţi bagi nasul arogant în treburile noastre. Eşti tot cumnatul ei, dar nu-i mai eşti şi tutore. E soţia *mea* acum şi se află chiar acolo unde îi e

locul şi unde intenţionează să rămână – în patul *meul!*

Încruntându-se mirat, Sterling se uită la Lottie peste umărul lui Hayden. Mândră până peste cap de cuvintele lui, Lottie zâmbi şi îi făcu cu mâna. Sterling îşi mută privirea din nou asupra lui Hayden, ceva din expresia lui smulgând zâmbetul de pe buzele lui Lottie.

— N-am venit aici pentru Lottie. E vorba de fiica ta. A dispărut.

După ce îşi aruncară pe ei îmbrăcămintea împrăştiată prin cameră, Lottie şi Hayden coborâră în grabă şi îi găsiră pe toţi ai casei adunaţi în salon. Sterling se plimba cu paşi mari pe lângă măsuţa de scris. Laura se cocoţă pe marginea canapelei de culoare crem, cu faţa ei drăguţă extrem de încordată. Harriet stătea pe divan, în timp ce George era sprijinit de căminul din spatele ei, postura lui nepăsătoare fiind înfrumuseţată de degetele care băteau darabana pe şemineu.

Hayden se duse direct spre silueta îmbrăcată în negru din colţ.

— Unde e? întrebă el. Unde e fiica mea?

Domnişoara Terwilliger părea şi mai mică decât de obicei, de parcă ar fi fost în pericol să fie înghiţită cu totul de fotoliul prea mare. Cu articulaţiile ei noduroase care se încolăceau pe capătul bastonului, ridică spre Hayden o privire albastră şi umedă, cu margini roşiatice, peste marginea ochelarilor.

— Când Allegra nu a venit la lecţii azi-dimineaţă, m-am dus să o scol din somn. Dar când am tras păturile de pe pat, nu am găsit decât asta.

Se aplecă şi ridică de pe scaunul de lângă ea păpuşa pe care Hayden i-o dăduse fiicei lui. Hayden luă păpuşa din mâinile ei uscate, netezind cu tandreţe una dintre buclele ei strălucitoare şi negre ca pana corbului.

— Se presupune că trebuia să aveţi grijă de ea, îi spuse, aruncându-i o privire acuzatoare bătrânei. Cum aţi putut să lăsaţi să se întâmple aşa ceva?

— Nu, Hayden, îi reaminti Lottie cu tristeţe. Se presupune că *eu* trebuia să am grijă de ea.

Înainte să poată să răspundă, Cookie intră cu paşi mari în salon, cu Ellie după ea. Judecând după ochii umflaţi ai fetiţei şi după nasul roşu, se pare că aceasta plânsese mult.

— Hai, copilă, spune, îi ordonă Cookie, împingând-o în faţă. Spune-le ce ştii.

— Dar m-a pus să promit că nu spun! boci Ellie.

Laura se ridică repede şi îşi puse un braţ în jurul umerilor fiicei ei.

— Nu te-aş ruga niciodată să-ţi încalci o promisiune, Eleanor, dar marchizul este foarte speriat pentru fetiţa lui. O iubeşte la fel de mult cum te iubim noi toţi pe tine, şi dacă nu o găseşte repede, va fi foarte trist. Poţi să ne spui unde a plecat?

Râcâind cu vârful pantofului în covorul de sub ea, Ellie îi aruncă lui Hayden o privire timidă.

— I-am spus că aţi ajuns seara trecută. La început nu m-a crezut, dar după ce i-am povestit despre şoarece şi despre cum mătuşa Lottie s-a înroşit la faţă, a ştiut că spun adevărul.

Lottie simţi cum se îmbujorează din nou.

— Şi ce a făcut atunci?

— Mi-a spus că se duce să-l vadă pe tăticul ei. Dar apoi, puţin mai târziu, a venit la mine în dormitor şi mi-a cerut păpuşa înapoi. Ellie se încruntă la păpuşa din mâinile lui Hayden. Când mi-a spus unde merge, am crezut că vrea să o ia cu ea.

— Unde? întrebă Hayden cu disperare. Unde ţi-a zis că se duce?

— În Cornwall Mi-a spus că se duce acasă în Cornwall.

Hayden fu vădit uşurat să audă asta.

Are numai zece ani. Dacă a pornit spre Cornwall, nu are cum să fi ajuns departe. Privirea lui rugătoare trecu peste chipurile tuturor, ajungând într-un final pe chipul lui Lottie. Sau are?

— Diligenţa, şopti Harriet.

De vreme ce expresia ei preocupată nu se schimbă deloc, le luă puţin timp să-şi dea seama că ea vorbise.

— Ce-ai spus domnişoară Dimwinkle? întrebă George, aplecându-se peste umărul ei.

— Diligenţa! repetă Harriet, cu ochii luminându-se sub lentilele groase ale ochelarilor ei. Allegra ştia că aşa am fugit în Cornwall. Mă întreba mereu lucruri despre călătoria mea. Spunea că părea o aventură interesantă.

Sterling se lăsă peste măsuţa de scris, apăsându-şi degetele pe frunte.

— O, Doamne! Dacă copila a reuşit să se descurce să-şi facă rost de un loc într-una dintre diligenţele care au plecat azi-noapte, până acum ar putea fi deja la jumătatea drumului spre Cornwall.

Hayden îşi trecu o mână prin păr, arătând năuc.

— Tot n-are niciun sens. Dacă ştia că sunt aici, atunci de ce Dumnezeu s-ar duce acolo? Îngenunchind în faţa lui Ellie, o prinse uşor de umeri. Gândeşte-te, scumpo. Gândeşte-te *foarte* bine. A spus Allegra de ce pleacă la Cornwall?

Ellie încuviinţă încet, cu buza de jos începând să-i tremure.

— A spus că voia să-şi vadă mama.

Trăsura zbura peste mlaştină, săltând la fiecare brazdă şi şanţ. Hayden îi condusese prin Anglia ca un om posedat. Călătoriseră zi şi noapte, oprindu-se numai să schimbe caii când vizitiul îl avertizase pe Hayden că animalele erau în pericol să moară de epuizare, în mers. Când o spiţă de la o roată îi întârziase aproape o oră, Lottie se temuse

că Hayden va continua călătoria pe jos.

Depăşiseră trei diligente pe drum, dar, în ciuda rugăminţilor şi a ameninţărilor înnebunite ale lui Hayden, niciunul din vizitii nu văzuse o fetiţă încercând să-şi ia bilet pentru Cornwall. Dar ultimul vizitiu îşi aminti totuşi că ar mai fi fost o altă diligenţă înaintea lui – care fusese programată să plece spre Cornwall puţin după miezul nopţii, cu o zi înainte.

Păpuşa Allegrei stătea pe locul din faţa lor, cu ochii ei reci, violeţi şi un calm netulburat, râzându-şi de agitaţia lor. Lottie îşi vârî mâinile adânc în manşon, dorindu-şi să vadă zâmbetul afectat şi arogant, dar şi privirea strălucitoare a păpuşii ei. Dar aceasta dispăruse odată cu Allegra.

Pe când trăsura înainta ca vântul prin mlaştină, Hayden privea pe fereastră, aşa cum făcuse mare parte a călătoriei, cu profilul la fel de întunecat precum cerul iernatic. De-abia vorbise cu Lottie de când plecaseră din Londra, retrăgându-se în carapacea lui prudentă în care îl găsise prima dată. Dar când se întinse după mâna lui, el o apucă şi o ţinu strâns.

Ajungând pe aleea din faţa conacului, o vijelie de iarnă părea că se pornise dinspre mare. Se simţea ploaia prin aerul îngheţat, şi vântul din ce în ce mai puternic bătea tare în crengile goale din livadă, cu o frenezie sălbatică.

Trăsura se opri brusc. Înainte ca Lottie să poate măcar să-şi adune fustele, Hayden deschise larg uşa şi goni spre conac, ţipând numele fetei lui.

Lottie ajunse în casă chiar pe când Martha intră repede în anticameră şi-l găsi pe stăpânul ei stând acolo, fără pălărie şi disperat.

— Ce faceţi aici, în numele lui Dumnezeu, milord? întrebă, cu faţa ei rotundă extrem de şocată. Dacă ne-aţi fi înştiinţat că vă întoarceţi repede, v-am fi pregătit…

Hayden o apucă repede de umeri, înainte să poată continua.

— Allegra e aici Martha? Ai văzut-o?

Martha clipi zăpăcită.

— Allegra? Fireşte că Allegra nu e aici. Se află la Londra cu dumneavoastră.

Lottie privi disperată prin anticameră, privirea oprindu-i-se într-un final pe o măsuţă, unde stătea un teanc de scrisori nedeschise, aşteptându-l pe Hayden.

— Poşta, Martha, spuse ea repede. A ajuns poşta azi?

— Da, cred că da. L-am trimis pe Jem în sat să o ia acum o oră. Dădu din mână, indiferentă. Nu era nimic important – doar câteva înştiinţări şi o scrisoare de la vărul dumneavoastră Basil.

Lottie şi Hayden schimbară o privire sălbatică.

— Allegra! ţipă Hayden, fugind pe scări.

— Allegra! repetă şi Lottie, zburând spre holul care ducea la bucătărie.

Se întâlniră în salonul de muzică puţin mai târziu, amândoi răguşiţi şi gâfâind.

— N-o găsesc nicăieri, se dădu bătut Hayden, chipul dezvăluindu-i disperarea.

— Niciunul dintre servitori nu a văzut-o, spuse Lottie clătinând din cap. O, Hayden, dar dacă ne-am înşelat? Dacă noi suntem aici, şi ea e undeva prin Londra – pierdută şi speriată şi singură.

Hayden se uită spre portretul lui Justine, cu mâinile încleştate în pumni.

— Dar nepoata ta a jurat că vine aici s-o vadă pe mama ei.

De-abia rostise cuvintele, când se întoarse spre Lottie, groaza din ochii lui îngheţându-i sângele în vine.

Allegra stătea pe marginea stâncii, cu pelerina de voiaj umflându-se în vânt. Părea foarte mică şi foarte fragilă pe fundalul tulburat de haos în cer şi pe mare. Sugrumat de groază, Hayden zvâcni înainte. Lottie îl apucă de braţ, arătând spre pietrele instabile de sub picioarele fetei lui.

Se furişară împreună, îngroziţi că apropierea lor să n-o sperie şi să cadă peste margine. Când ajunseră suficient de aproape ca să fie auziţi peste mugetul valurilor care se izbeau de stâncile ascuţite de jos, Hayden o chemă uşor:

— Allegra.

Ea se întoarse, mişcarea bruscă făcând-o să se clatine. Muşchii lui Hayden încremeniră, iar Lottie ştiu că îşi folosea fiecare picătură de autocontrol ca să nu sară spre ea şi să încerce să-şi înşface copilaşul în braţe. Ochii lui Lottie se umplură de lacrimi când văzu păpuşa jerpelită de care se agăţa Allegra.

— Allegra, draga mea, spuse Lottie, zâmbind tandru spre fetiţă, tatăl tău şi cu mine am fost atât de îngrijoraţi. Nu vrei să vii aici să te privim mai bine?

Allegra clătină din cap cu sălbăticie, vântul suflându-i părul desfăcut peste faţa brăzdată de lacrimi.

— Nu vreau să mă priviţi. Nu vreau să mă privească nimeni.

Lottie şi Hayden schimbară o privire uluită. Întinzând o mână, Hayden dădu să se apropie uşor de Allegra. Ea se retrase, trăgându-se şi mai aproape de prăpastia fatală. Nemişcat cum stătea, cu mâinile încă întinse, Lottie şi-ar fi dat zece ani din viaţă ca să şteargă privirea pe care o văzu întipărită pe chipul lui în acel moment.

— Ţi-e frică de mine, Allegra? Asta e? Ţi-e frică pentru că tu crezi că i-am făcut rău mamei tale?

Clătină din nou din cap.

— Ştiu că nu i-ai făcut rău. V-am auzit pe tine şi pe Lottie vorbind. Ştiu adevărul acum. Ştiu exact cine mi-a omorât mămica.

Hayden de-abia putu să scoată cuvântul.

— Cine?

Allegra îşi ridică bărbia, privindu-l pe tatăl ei în ochi.

— Eu am omorât-o.

Hayden făcu încă doi paşi spre ea, neputând să se stăpânească.

— Fireşte că nu ai omorât-o tu! Cum poţi să spui un lucru atât de ridicol?

— Pentru că e adevărat! Nu puteam să înţeleg de ce în unele zile mă iubea atât de mult, iar în altele nu suporta să mă vadă. Într-o zi am stat în faţa uşii ei ore întregi şi am plâns şi am rugat-o să iasă să se joace cu mine. Dar nu a vrut. Aşa că m-am înfuriat şi i-am strigat: „Te urăsc! Te urăsc! Mai bine ai fi moartă!" Pieptul Allegrei se zgudui de un sughiţ de plâns. Şi apoi aşa a fost.

— O, draga mea. Hayden căzu în genunchi, în faţa ei, încercând să-şi limpezească privirea de lacrimi. N-ai omorât-o tu pe mămica ta. Nu eşti tu de vină pentru moartea ei. Mama ta era foarte bolnavă şi nu ştia cum altfel să termine cu durerea. Clătină din cap, neajutorat. Te-a iubit atât de mult. Erai lumina vieţii ei. Ducă nu ar fi fost bolnavă, nu te-ar fi părăsit. Nu ne-ar fi părăsit pe nici unul din noi.

Lottie îşi apăsă mâna pe umărul lui Hayden, ştiind că era prima dată când spusese vreodată acele cuvinte şi când le crezuse. Nu o disculpa numai pe Allegra – se ierta pe sine pentru toate păcatele pe care nu le comisese niciodată.

Îşi întinse o mână tremurândă spre fiica lui.

— Vino aici, te rog, draga mea. Vino la tata.

Allegra făcu o grimasă de suferinţă. Se întoarse spre el, dar în clipa aceea, o rafală puternică de vânt îi umflă pelerina şi o trase înapoi. Picioarele îi alunecară pe stâncile nesigure. Când fata se clătină nebuneşte, luptându-se să-şi recapete echilibrul, Hayden se năpusti spre ea, iar Lottie se năpusti spre Hayden.

Allegra ţipă, iar sunetul ascuţit păru să vină dintr-un coşmar. Hayden îi prinse în pumn partea din faţa a pelerinei chiar când păpuşa lui Lottie îi alunecă din braţe şi plonjă spre valurile care se izbeau de stânci. Toţi trei se clătinau, prinşi într-o luptă cu vântul.

Înfigându-şi unghiile în spatele hainei lui Hayden, Lottie scrâşni din dinţi şi trase cu toată puterea, ştiind că el nu i-ar da niciodată drumul fiicei lui, nici măcar dacă era nevoit să cadă cu ea peste marginea prăpastiei. Îngrozită că urma să-i piardă pe amândoi, îşi încleştă ochii închişi şi şopti:

— Te rog, Doamne Dumnezeule, te rog…

În acel moment, o rafală sălbatică de vânt cu iz de iasomie o împinse pe Allegra în sus şi în braţele tatălui ei. Toţi trei se răsturnară

pe spate, prăbuşindu-se pe stânci.

— O tăticule! strigă Allegra, aruncându-se în braţele lui Hayden pentru prima dată în patru ani.

Strângându-şi braţele în jurul ei, îşi îngropă faţa în buclele ei încâlcite.

— E-n regulă, fetiţa mea! Tăticul tău e aici. Nu-ţi va mai da drumul niciodată.

Tremurând de uşurare şi de mirare, Lottie se uită spre stâncă. Conturul diafan al unei femei plutea în aer. Când zâmbi şi dădu din cap fără nicio urmă de batjocură în ochii violeţi şi strălucitori, Lottie înţelese în sfârşit mesajul pentru care se întorsese – în moarte îşi găsise în sfârşit pacea care îi lipsise în timpul vieţii.

Lottie dădu din cap spre ea, acceptând binecuvântarea nerostită a lui Justine pentru ca ea să-i facă fericiţi pe bărbatul şi copila ei. Până îşi ridică Hayden capul, dispăruse ca şi cum n-ar fi fost niciodată decât o bucată de nor, care dispăru de pe cerul măturat de furtună.

Hayden întinse mâna după Lottie, trăgând-o în cercul lor vrăjit, iar aceasta îi zâmbi cu o privire strălucitoare şi înlăcrimată.

— E-n regulă, Hayden. Acum înţeleg că Justine va fi mereu prima ta iubire.

El îi cuprinse obrazul în palmă, cu ochii lui verzi aprigi şi tandri în acelaşi timp.

— Poate că Justine a fost prima mea iubire, dar tu, dulcea mea Lottie, vei fi ultima.

O sărută uşor, umplând-o de uimire şi de speranţă, iar soarele ieşi din nori şi o notă veselă cântată la pian ajunse la urechile lor. Hayden încremeni

— Ai auzit? întrebă el, aruncând o privire sălbatică în jur. Crezi că a fost o stafie?

— Nu fi prostuţ, tăticule! spuse Allegra, ridicându-şi nasul în vânt. Schimbând o privire veselă, ea şi Lottie rostiră la unison:

— Nu există aşa ceva!

Epilog

Din pagina de mondenităţi a ziarului *The Times,* Londra,
26 mai 1831:

Lady Allegra Oakleigh, tânăra şi încântătoarea urmaşă a unuia dintre cei mai respectaţi cetăţeni ai oraşului, şi-a făcut debutul în înalta societate astă-seară, acasă la infamul Diavol din Devonbrooke. Şi-a început serata cu o reprezentaţie a *Furtunii* lui Beethoven, interpretată la pian. Când oaspeţii, printre care se număra şi regele, au rămas muţi de uimire în faţa geniului ei, tatăl ei mândru a sărit în picioare, strigând: „Bravo! Bravo!" îndemnând apoi mulţimea să continue cu aplauze răsunătoare.

Mama ei vitregă, care s-a arătat încântată, celebra autoare a cărţilor *Mireasa Lordului Morţii* şi *Dragul meu Barbă-Albastră,* aproape că nu s-a dezlipit din braţele soţului ei în timpul rundelor ameţitoare de valsuri şi cadriluri.

Când a fost întrebată la ce carte lucrează, radiind pur şi simplu în timp ce îşi privea soţul îndrăgostit nebuneşte, aceasta a răspuns: „Un final fericit".

Sfârşit